



BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

BARÁTSÁG – AZ ISTENTŐL KAPOTT KÜLDETÉS ÖRÖME

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2020. július, augusztus, szeptember

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2020 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra: Czinkota Judit Orsolya

Tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

BARÁTSÁG - AZ ISTENTŐL KAPOTT KÜLDETÉS ÖRÖME

- Idézetek a Biblia-tanulmányokhoz

- Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból

a naponkénti tanulmányozáshoz / Ellen G. White;

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon: Viața și Sănătate, 2020

ISBN 978-606-911-857-3

1. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Miért tegyünk bizonyosságot?	5
2. A személyes bizonyágtétel ereje	13
3. Jézus szemével látni az embereket	21
4. Az ima ereje – közbenjáró imádság	29
5. Bizonyágtétel a Lélek erejével	37
6. Korlátlan lehetőségek	45
7. Az Igéről beszélni	53
8. Szolgálni, mint Jézus	61
9. Megnyerő stílussal	69
10. A bekapcsolódás izgalma	78
11. Bemutatni Jézus történetét	86
12. Amit érdemes elmondani	94
13. A hit lépése	103

1.

MIÉRT TEGYÜNK BIZONYSÁGOT?

Június 27., szombat délután

A menny szájalmat érzett az emberiség iránt, ezért az Atya, a Fiú és a Szentlélek elkészítette a megváltási tervet. A terv tökéletes véghezvitele érdekében megszületett a határozat, miszerint Jézus Krisztus, Isten egyszülött Fia önmagát adja bűnért való áldozatra. Vajon mivel mérhető le e szeretet mélysége? (...) Az Atya Krisztussal együtt a menny összes erőforrását felkínálta, hogy az ember megmentésének terve semmiben se szenvedjen hiányt. Ezt a szeretetet csodálva kimondhatatlan hálával telik meg a lélek! Ó, micsoda szeretet, micsoda semmihez sem fogható szeretet! Ezt csodálva tisztul meg a lélek minden önzéstől, a tanítvány megtagadja önmagát, felveszi a keresztet, és követi az Üdvözítőt. – *Counsels on Health*, 222. o.

A természet az ember érzékeihez szól, és azt hirdeti, hogy van egy élő Isten, a Teremtő, minden dolog legfőbb Ura. „Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezének munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést.” (Zsolt 19:2–3) Az a szépség, amelybe a föld öltözik, Isten szeretetének egyik jele. Ezt a szeretetet figyelhetjük meg az örök hegyekben, a fenséges fáokban, a bontakozó rügyekben és a pompás virágokban. Mind Istenről beszél. A szombat, amely állandóan Alkotójára mutat, arra szólítja fel az embert, hogy nyissa ki a természet könyvét, és fedezze fel benne a Teremtő bölcsességét, hatalmát és szeretetét. – *Pátriárkák és próféták*, 48. o.

Mindaz a szülői szeretet, amely az emberek szívében nemzedékről nemzedékre él, a gyöngédség forrásai, melyek az ember lelkében megnyíltak – csupán jelentéktelen csermelyek az Úr végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határt nem ismerő óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll képtelen leírni. Életed minden napján elmélyedhetsz abban. Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd.

Segítségül hívhatod összes Istentől kapott erődöt és képességedet, igyekezz, hogy felfoghasd a mennyei Atya szeretetét és irgalmas-ságát, de azután még mindig megmarad a végtelenség. Mégsem értheted meg az Úr szeretetének mélységét, mely abban nyilvánul meg, hogy halálra adta Fiát a világért. Ezt még az örökkévalóság sem lesz képes teljesen kijelenteni nekünk. Mégis ha tanulmányozzuk a Bibliát, ha elmélkedünk Jézus Krisztus életéről, a megváltás tervéről, ezek a hatalmas témák egyre inkább feltárnak előttünk. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 740. o.

Mindenkinek világítania kell. Akire az igazság fénye ragyog, nem teheti, hogy ne világítson a világ erkölcsi sötétsége közepette...

Vannak lelkek, akiket fel kell éleszteni, sokak lelkébe be kell ültetni az üdvösség örömét. Ezek az emberek tévelyegnek, nem alakítottak ki szép jellemet, de Isten örülne, ha megújulnának az Úr Felkentjének örömeiben. Ettől lesznek hatékonyabbak, boldogok, és nyerik el a szentség bizonyosságát – vagyis élő bizonyságok lesznek... Ezt jelenti a gyógyulás és tisztulás minden Krisztust kereső lélek számára. Van gyógyír Gileádban, mert ott van a nagy Orvos. – *The Upward Look*, 287. o.

Június 28., vasárnap – Az üdvösség alkalmai

Isten szolgáinak minden forrást igénybe kell venniük országának növelésére. Pál apostol kijelenti, hogy „ez jó és kedves dolog megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és az igazság ismeretére eljusson”, hogy „tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések és hálaadások minden emberért” (1Tim 2:3–4, 1). Jakab mondja: „Tudja meg, hogy aki bűnöst térít vissza tévelygő útjáról, lelket ment meg a halálból, és sok bűnt elfedez.” (Jak 5:20) Minden hívő elkötelezte magát, hogy egyesül testvéreivel a meghívás hangoztatásában: „Gyertek el, mert minden készen vár.” (Mk 14:17) Mindegyikünk buzdítsa egymást a teljes szívvel végzett munkára. Az élő, életerős gyülekezet komoly, ünnepélyes meghívásokat továbbít. Szomjas lelkeket vezet el az élet vizéhez.

Az apostolok vállán nyugodott a munkaterület bővítésének felelősége. Nekik kellett hirdetniük az evangéliumot a túloldalon levő területeken. Példájukból megtanuljuk, hogy Isten szőlőjében nincsenek tétlenek. Szolgáinak szüntelen törekedniük kell bővíteni a munkakö-

rüket. Mindig többet igyekeznek tenni, és sohasem kevesebbet. Az Úr munkájának terjednie és szélesednie kell, míg körül nem öleli a világot. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 14–15. o.

Némelyeknek kevés jó alkalom adatott, és tévúton jártak, mert nem ismerték meg az igaz utat, de az igazság sugarai hozzájuk is el fognak jutni. Az Úr megszólítja őket, ahogyan megszólította Zákeust is: „Ma nékem a te házadnál kell maradnom” (Lk 19:5), és végül bebizonyosodik, hogy akiket megátalkodott bűnösöknek hittek, azoknak gyermeken érzékeny szívük van, mivel Jézus Krisztus kész volt rájuk is figyelni. Sokan hagyják majd el a legsúlyosabb vétkeiket és hibáikat, és olyanoknak veszik át a helyét, akik lehetőségekkel és előjogokkal rendelkeztek, de nem értékelték azokat. Így ők lesznek Isten legértékesebb választottai, és amikor Krisztus eljön az Ő országával, ők állnak majd a trón körül. – *Conflict and Courage*, 301. o.

Jézus Krisztus megtisztelte az embert bizalmával, és ezzel irántunk való megbecsülését fejezte ki. Még a legmélyebbre süllyedt embereket is tisztelettel kezelte. A Megváltónak mindig fájt, amikor ellenségeskedéssel, romlottsággal és erkölcstelenséggel találta magát szembe, de soha egyetlen szóval sem fejezte ki, hogy ez sérti érzékenységét, vagy bántja finom ízlését. Bármilyen gonosz szokással, súlyos előítélettel vagy eluralkodó szenvedéllyel találkozott, mindezt szánakozó gyengédséggel fogadta. Ahogy az Ő Lelke megérint bennünket, minden embert a miénkhez hasonló kísértésekkel és próbákkal küzdő testvérünknek tekintünk, akik sokszor elbuknak, és igyekeznek újra talpra állni, megértésre és segítségre vágyva harcolnak a csüggedtséggel és nehézségekkel. Ne csüggedjünk és ne utasítsuk el őket, hanem ébresszünk reményt a szívükben! – *A nagy Orvos lábnyomán*, 165. o.

Június 29., hétfő – Örömet szerezni Jézusnak

A kilencvenkilenc juhot a pusztában hagyják, és elkezdődik az eltévedt juh megkeresése. Amikor a pásztor megtalálja, a vállára emeli őt, és boldogan tér vissza nyájához. Nem zúgolódik, nem elégedetlenkedik, és nem korholja szegény juhát az okozott kellemetlenségek miatt, hanem örömmel viszi a vállán. És ezek után következik a még nagyobb

öröm kifejezése. Meghívja barátait és szomszédait, hogy vele együtt örüljenek azért, aki elveszett és megtaláltatott: „Mert megtaláltam az én juhomat.” Az öröm témája a megtalálás; nem emlegeti az eltévelyedést, mivel a megtalálás öröme ellensúlyozza az elvesztés miatti aggodást, a nehézségeket, valamint a kereséssel és hazahozással járó veszélyeket. „Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre.” (Lk 15:7) – *Lift Him Up*, 206. o.

A pénzdarab, ha a porban és a szemétben hever, akkor is ezüst. Gazdája keresi, mert értékes. Hasonlóképpen minden lélek, bármilyen mélyre vitte is a bűn, Isten szemében drága. Mint ahogy a pénzdarabon rajta van az uralkodó képe és neve, a teremtéskor az ember is magán viselte Isten képmását és jellemét. És bár a bűn hatására az Úr képmása megkopott és elhomályosult, nyomai minden lélekben megmaradtak. Isten meg akarja tisztítani az ember lelkét, hogy újra az Atya képmását – az igazságot és szentséget – tükrözze.

A példázatbeli asszony szorgalmasan keresi elveszett pénzét. Gyertyát gyújt, és kisöpri a házat. Mindent elmozdít, ami a keresésben akadályozza. Csak egy darab vész el, mégis addig keres, mígnem megtalálja. Ha a család egyik tagja Isten számára elveszett, mindent el kell követnünk, hogy megtaláljuk. – *Krisztus példázatai*, 194. o.

Amikor az ember így együtt dolgozik Istennel, ez a tevékenység az Úr kézjegyet viseli...

A menny nagy örömmel tekint ezekre a kettős, egybefonódó tetekre! Az egész menny figyeli az eszközöket, akiknek, akár a kéznek, végezni kell Isten szándékát a földön. Így az Atya akaratát végzik a mennyben. Ez az együttműködés olyan feladatot teljesít, mely tisztességet, dicsőséget és méltóságot áraszt Istenre. Jaj, bárcsak valamennyien úgy tudnának szeretni, mint Krisztus szeret, hogy pusztuló embereket menthessenek meg a romlástól! Milyen meglepő változás menne végbe világunkban! (...)

„Az Úr, a te Istened közötted van: erős Ő, megtart, örül terajta örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.” (Sof 3:12-17) Milyen csodálatos! Megértjük-e? – *Bizonyágtételek*, 6. köt., 457. o.

Június 30., kedd – Adakozva fejlődünk

Krisztus szeretete mély és komoly, elfojthatatlan áldásként árad ki azok számára, akik elfogadják. Ebben a szeretetben nincs önzés. Ha ez a mennyei szeretet a szívben lakó elv, jelenlétét éreztetni fogja nemcsak azokkal, akiket személyes kapcsolatainkban a legdrágábbnak tartunk, hanem mindenkivel, akivel érintkezünk. Arra vezet, hogy figyelmesek legyünk, engedményeket tegyünk, a szeretet tetteit cselekedjük, hogy gyöngéden, igazul, bátorítóan szóljunk. Rávezet együttéreznünk a szeretetre éhezőkkel. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1140. o.

Jézus mondta: „A víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.” (Jn 4:14) Aki előtt Isten Lelke feltárja az igazságot, fenséges tapasztalatokat szerez, vágyat érez arra, hogy másoknak is beszéljen azokról a vigasztaló dolgokról, amelyeket megismert. Mindig újabb gondolatokat közölhet másokkal Krisztus jelleméről és munkájáról. Ösztönzést érez, hogy Jézus irgalmas szeretetéről beszéljen azoknak, akik Őt már szeretik, de azoknak is, akik még nem.

„Adjatok, néktek is adatik” (Lk 6:38), mert Istennek szava „kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, melyek folynak a Libánusról” (Én 4:15). A szív, ha Krisztus szeretetét megízlelte, minél többet akar abból felszívni, és amint másoknak is bemutatja, még inkább gyarapszik a mennyei kincsekben. A lelkünknek szóló minden egyes isteni kijelentés növeli ismereteinket és szeretetre való képességünket. Az ilyen szív állandó kívánsága: mind jobban megtelni Isten teljességével, hiszen a mi Urunk örömét leli abban, hogy adjon, mert „végtelen bőséggel mindeneket megcselekedhet, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Ef 3:20). – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 20. o.

Ahol Isten országának alattvalóiban életerő van, ott lesz fejlődés és gyarapodás. Lesz egy állandósuló cserefolyamat: elveszünk valamit, amit továbbadunk; kapunk valamit, amit visszaadunk az Úrnak, mivel az az övé.

Isten a hűséges és igazi hívőkkel dolgozik, és a kapott világosság és áldás a hívő munkája révén visszakerül az Úr művébe. A hívő befogadási képessége olyan arányban növekszik, amilyen arányban visszaadja a kapott áldásokat. Amint másokkal is megosztja a mennyei ajándékokat, lelkében helyet készít az igazság friss áramlatainak és a kegyelem élő forrásainak. Ennek következtében még nagyobb vilá-

gosságot, több ismeretet, valamint bőségebb áldást kap. Ebben a munkában minden tag kötelessége a gyülekezet életének és fejlődésének folyamatában részt venni.

Aki egész életében csak kap, de sosem ad, hamarosan elveszíti az áldást. Ha az igazság nem árad tőle mások felé, elveszíti az áldás befogadásának képességét. Ha friss áldásokra vágyunk, akkor folyamatosan tovább kellene adnunk a mennyei javakat... Ha az emberek mások számára az isteni áldások csatornáivá válnak, az Úr mindig új áldásokkal fogja feltölteni csatornáikat. – *This Day With God*, 303. o.

Július 1., szerda – Krisztus parancsához hűen

Jézus az egész emberiséggel igyekezett megismertetni és megértetni mennyei küldetését és munkásságát. Azért jött, hogy az Atya jellemét képviselje a világ előtt, így miközben tanulmányozzuk életét, szavait és tetteit, segítséget kapunk az Isten iránti engedelmesség minden tekintetere vonatkozóan, és amilyen mértékben az Ő példáját követjük, élő levelekké válunk, melyeket minden ember ismer és olvas. Emberi ügynökök vagyunk, jellemünkkel Krisztust kell képviselnünk a világ előtt.

Az Üdvözítő nemcsak pontos szabályokat hagyott ránk, amelyek bemutatják, hogyan válhatunk engedelmes gyermekekké, hanem élete és jelleme révén be is mutatta, hogyan élhetünk Istennek tetsző életet. – *Lift Him Up*, 169. o.

Aki hisz Jézusban mint személyes Megváltójában, Isten iránti kötelessége szentnek és feddhetetlennek lenni, lelki szolgálatot teljesíteni, megkeresni az elveszetteket, kicsiket vagy nagyokat, gazdagokat vagy szegényeket, szabadokat vagy szolgákat. Ezen a földön a legnagyobb feladat megkeresni és megmenteni az elveszetteket, akikért Jézus Krisztus végtelen nagy árat fizetett: a vérét adta. Mindenkinek kötelessége tevékenyen dolgozni... Ha az elveszett juhot nem keresik meg, nem kerülhet vissza a nyájhoz. – *Lift Him Up*, 358. o.

A sötétség hosszú éjjele ugyan próbára tesz, a reggel mégis könnyűrületből késik, mert ha a Mester megérkezne, sokakat készületlenül találna. Isten nem akarja, hogy népe elvesszen, ezért a hosszú késés. Mégis a hűségeseeknek a reggel érkezése, a hűtleneknek meg az éjjel beköszöntése már közvetlen előttünk áll. Ő nem akarja, hogy népe

elvessen, azért is a hosszú késés. Isten népe az éber várakozással és virrasztással bizonyítsa rendkívüli jellemét és a világtól való elszakadását. Várakozó álláspontunkkal bizonyítsuk, hogy valóban idegenek és zarándokok vagyunk a földön. A világ szerelmesei és a Krisztust szeretők között annyira szembeszökő a különbség, hogy lehetetlen észre nem venni. Egyrészt a világiak halálosan komolyan veszik a világi kincsek megszerzését, Isten népe viszont nem szabja magát a világhoz, hanem buzgó, éber virrasztással bizonyítja, hogy átalakult. Nem a föld az otthona, hanem jobb, mennyei hazát vár. – *Bizonyágtételek*, 2. köt., 193. o.

Július 2., csütörtök – A szeretet készítése

[Pál] meg volt győződve arról, hogyha rá lehetne vezetni őket a menny Fensége által hozott csodálatraméltó áldozat átgondolására, eltűnne az önzés a szívükből. Az apostol hosszasan időzik egyik pontnál a másik után, hogy valamennyire felfogjuk, milyen csodálatos, ahogy a Megváltó leereszkedett a bűnösök érdekében. A figyelmet először arra irányítja, hogy Krisztus a mennyben Atyja keblén volt. Azután bemutatja Őt, amint félreteszi dicsőségét, és önként kiteszi magát az emberi élet megalázó állapotának, vállalva egy szolga kötelezettségeit, engedelmes lévén halálig – és ami a legszégényletesebb, legfelháborítóbb és leggyötrelmesebb –, a kereszthalálig. Tudunk-e Isten szeretetének e csodálatos megnyilatkozására hála és szeretet nélkül és annak a ténynek a mélységes átérzése nélkül gondolni, hogy mi nem a magunkéi vagyunk? – *A nagy Orvos lábnyomán*, 501. o.

Akik Istent szeretik, nem adhatnak szállást a gyűlöletnek vagy az irigységnek. Mikor az örök szeretet mennyei elve tölti be a szívet, másokra is kiárad, de nem csupán azért, mert előnyökkel jár, hanem mert a szeretet a cselekedetek rúgója, mivel az alakítja a jellemüket, kormányozza ösztöneiket, uralkodik szenvedélyeiken, lecsillapítja az ellenségeskedést, magasztossá és nemessé teszi szeretetüket. Ez a szeretet nemcsak azért fejlődik ki, hogy csupán mi magunkat és a mieinket foglalja magába, hanem széles, mint a világ, magas, mint a menny, és összhangban áll a munkálkodó angyalok szeretetével. Ha ezt a szeretetet ápoljuk lelkünkben, megédesíti egész életünket, és finomító légkört áraszt maga körül mindenfelé. Ha ez él bennünk,

csakis boldogok lehetünk, akár ránk mosolyog a szerencse, akár mellőz minket. Ha teljes szívvel szeretjük Istent, akkor szeretni fogjuk a gyermekeit is. Ez a szeretet az Isten Lelke... Ha lelkünket nem keresztelte meg a Mindenható és az egymás iránti szeretet mennyei kegyessége, akkor hiányzik belőlünk az igazi jószág, akkésor alkalmatlanok vagyunk a mennyre, ahol minden csupa szeretet, csupa egyetértés. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 223. o.

Az őszinte megtérés legfőbb bizonyítéka: az Isten és az emberek iránti szeretet. Aki Jézust elfogadta Üdvözítőjének, mélységes és őszinte szeretetet érez mindazok iránt, akik vele egy hitet vallanak. Így történt ez a thesszalónikai hívóknél is. Az apostol ezt írja: „Az atyafiúi szeretetről pedig nem is szükség írnom nektek; mert titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeressétek. Sőt, gyakoroljátok is azt minden atyafiak iránt, akik egész Macedóniában vannak. Kérünk azonban titeket, atyámfiai, hogy mindinkább gyarapodjatok. És becsületbeli dolognak tartjátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezetekkel munkálkodjatok, amiként rendeltük nektek, hogy a kívül valók iránt tisztességesen viselkedjétek, és semmi szükségét ne érezzetek.” (1Thessz 4:9–12) – *Az apostolok története*, 262. o.

Június 3., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Isten terve egyházával” című fejezet. Jézus élete, „Menjete el, és tanítsatok minden népeket” című fejezet.

2.

A SZEMÉLYES BIZONYSÁGTÉTEL EREJE

Július 4., szombat délután

János apostol ifjúságát Galilea műveletlen halászsainak társaságában töltötte. Nem részesült alapos iskolai kiképzésben, azonban Krisztus iskolájában szert tett mindarra a bölcsességre és tudásra, amelynek egy halandó a birtokába kerülhet. Mohón ivott a bölcsesség forrásából, és másokat is igyekezett az élet vizéhez vezetni, amely az örök élet szavainak egyszerűsége, az általa hirdetett igazság ereje és fensége, ama bensőség, amely tanításaiban izzott, utat készített számára minden rendű és rangú emberhez. Még hívők sem tudták sokszor teljesen felfogni az általa kifejtett isteni igazságok titkait. Úgy látszott, hogy állandóan Isten Szentlelkétől volt áthatva. Olyan irányba igyekezett a nép gondolatmenetét terelni, hogy a láthatatlant felfogják. A szavait átható bölcsesség harmatként érintette meg a szíveket, és meglágyította, megtermékenyítette azokat. – *Megszentelt élet*, 61. o.

Nagyon távol vagyunk attól a keresztény tapasztalattól, amivel rendelkezniünk kellene. Lemaradásaink vannak az üzenet hirdetésében, amit megszentelt ajakkal kellett volna továbbítanunk. Jézus még étkezés közben is olyan igazságokra tanította az embereket, amelyek vigasztalást és bátorítást jelentettek szívüknek. Amikor a Megváltó szeretete élő elvként lakik a szívben, annak tárházából nem könnyelmű és értéktelen beszédek, hanem alkalomhoz illő, felemelő és lelki erőt nyújtó szavak fognak feltörni. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 554. o.

Aki szívből igyekszik szolgálni Istennek, alkalmat fog találni, hogy bizonyosságot tegyen róla. A nehézségek nem képeznek akadályt olyan ember előtt, aki elhatározta, hogy mindenekelőtt Isten országát és

annak igazságát keresi. Azzal az erővel, amelyet a hívó imája és az Írás kutatása által nyer, törekedni fog erkölcsös életre és a bűntől való szabadulásra. Miközben feltekint Jézusra, hitének megkezdőjére és bevégzőjére, aki elviselte a bűnösök ellenállását, maga is készségesen elviseli a megvetést és gúnyt. Ő pedig, akinek Igéje igazság – minden körülmények között megígérte segítségét és kegyelmét. Örökkévaló karja öleli át azt a lelket, aki hozzá fordul segítségért. Biztosan nyugodhatunk oltalmában, és elmondhatjuk: „Mikor félnem kellene is, én bízom tebened.” (Zsolt 56:4) Isten beteljesíti ígéreteit mindazokon, akik benne reménykednek. – *Az apostolok története*, 467. o.

Isten igazi gyermekei megmutatják a világnak, hogy Krisztussal és testvéreikkel egyesültek. Akinek a szívében Jézus ott lakik, megtermi a testvéri szeretet gyümölcsét. Felismeri, hogy az Úr családjának tagjaként kötelessége ápolni és továbbadni magatartásával, szavaival és tetteivel a keresztyén szeretetet és közösséget...

A legerőteljesebb bizonyágtevés, amit ember tehet a világ előtt újjászületésére és arra vonatkozóan, hogy új ember lett Jézus Krisztusban, az, hogy Krisztushoz hasonló tetteivel szeretetet tanúsít testvérei iránt. Ez a legcsodálatosabb bizonyágtevés, ami meghozható a keresztyénység javára, és ez a magatartás lelkeket nyerhet meg az igazságnak. – *Sons and Daughters of God*, 293. o.

Július 5., vasárnap – Különös bizonyágtevők

A meggyógyított gadarai férfiak voltak az első misszionáriusok, akiket Jézus elküldött, hogy prédikáljanak az evangéliumról Dekapolisz környékén. Csak nagyon rövid ideig részesültek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Egyetlen prédikációja sem jutott el a fülükbe. Nem tudták úgy tanítani az embereket, mint a tanítványok, akik nap mint nap Jézussal voltak. De saját személyükben hordozták annak bizonyágát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit megismertek, amit ők maguk láttak, hallottak és éreztek, hiszen tanúi voltak Krisztus hatalmának. Ez az, amit mindenki megtehet, akinek a szívét megérintette Isten kegyelme. János, a szeretett tanítvány ezt írta: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezünkkel illettünk, az életnek Igéjéről... amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek.” (1Jn 1:1–3) – *Jézus élete*, 340. o.

Jézus Krisztus szerette volna, ha a meggyógyított asszony elismeri a kapott áldást. Az evangélium által felkínált ajándékokat nem lopva, titokban kell birtokolnunk. Ezért az Úr arra hív minket, hogy valljuk meg jóságát. „Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.” (Ésa 43:12)

Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, amellyel bemutathatjuk Őt a világnak. Méltányolnunk kell kegyelmét, amelyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb bizonyosságot tenni saját tapasztalatunkról. Isten tanúi vagyunk, amikor mennyei erő munkája nyilvánul meg bennünk. Minden egyes ember élete más és más, így tapasztalatai is alapvetően különböznek másokétól. Az Úr azt kívánja, hogy szálljon föl hozzá a dicséretünk, amely egyéniségünk jegyeit viseli. Ha az Ő kegyelmének értékes elismerése, dicsőségének magasztalása krisztusi étellel párosul, ez ellenállhatatlan erőt jelent a lélekmentés munkájában. – *Jézus élete*, 347. o.

Javunkra szolgál, ha az Úr minden ajándékát az emlékezetünkben tartjuk. Így erősödik a hit, hogy egyre többet kérjen és kapjon. Több bátorítás rejlik számunkra a legkisebb áldásban, amelyet mi magunk kaptunk Istentől, mint megannyi beszámolóban, melyet mások hitéről és tapasztalatairól olvashatunk. Az Isten kegyelmére válaszoló lélek öntözött kerthez lesz hasonló. Egészsége gyorsan kivirul, világossága felkel rejtekekből, és az Úr dicsősége meglátszik rajta. Emlékezzünk meg a menny szerető kedvességéről és gyengéd, irgalmas cselekedeteinek sokaságáról. Izrael népéhez hasonlóan állítsunk emlékköveket, és írjuk rájuk mindazt, amit a Mindenható tett értünk. S ha átgondoljuk, hogyan törődött velünk vándorutunkon, hálátelt szívvel mondhatjuk: „Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” – *Jézus élete*, 348. o.

Július 6., hétfő – A feltámadott Krisztust hirdetni

Világosság fénylett a sírbolt körül, de Jézus teste nem volt ott... Az asszonyok megijedtek. Megfordultak, hogy elfussanak, de az angyal szavai megállították őket: „Ne féljete! – mondta nekik. – A názáreti Jézust keresitek, aki megfeszítettett; föltámadott, nincsen itt; ímé, a hely, ahová Őt helyezték. De menjete el, mondjátok meg az Ő tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába.” (Mk 16:6–7)

Ismét betekintettek a sírboltba, és újból hallották a csodálatos hírt. Egy másik angyal is ott volt emberi alakban a sírboltban, aki azt mondta nekik: „Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint beszélt nektek, mikor még Galileában volt, mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe és megfeszíttetni és harmadnapon feltámadni.” (Lk 24:5–7)

Feltámadt, feltámadt! Az asszonyok újra és újra elmondták ezeket a szavakat. Most már nem volt többé szükség a megkenéshez való fűszerekre. Az Üdvözítő él és nem halott. Most már visszaemlékeztek arra is, hogy Jézus, amikor a haláláról beszélt, akkor azt is megmondta nekik, hogy majd fel fog támadni. Micsoda nap ez az egész világ számára! Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól; „félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megmondják az Ő tanítványainak” (Mt 28:8) a hírt. – *Jézus élete*, 788–789. o.

Mária azt hitte, hogy a kertész áll előtte, és megkérte, hogyha ő vitte el Urát, mondja meg, hova tette, hogy visszahozhassa. Jézus most sajátos mennyei hangon szólt hozzá: „Mária!” Ezt a szeretetteljes hangot már ismerte, és azonnal felelt is rá: „Rabboni!” Örömeiben azonnal át akarta ölelni, de a Megváltó így szólt: „Ne illess engem, mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az atyámfiához, és mondd nekik: elmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.” Ujjongó szívvel sietett az örömhírről Mária a tanítványokhoz...

Jézus megjelenése alkalmával Tamás nem volt jelen. Tamás nem volt hajlandó alázattal elfogadni a tanítványok jelentését, hanem nagy önbizalommal kijelentette, hogy mindaddig nem hisz az Úr feltámadásában, amíg ujját a szögek által vert sebek helyébe és kezét átszúrt oldalába nem helyezheti. Ezzel bizalmatlanságot tanúsított testvérei felé. Ha mindenkinek hasonló kívánsága lenne, akkor ma már senki sem fogadná el az Üdvözítőt, és senki sem hinne feltámadásában... Tamás hitetlensége nem tetszett Istennek. Mikor Jézus másodszor is megjelent tanítványainak, Tamás is velük volt; és mikor megpillantotta Jézust, azonnal hitt... Tamás így kiáltott fel: „Én Uram, én Istenem!” A Mester megdorgálta őt hitetlenségéért, mondván: „Te azért hiszel bennem, Tamás, mert láttál engemet; boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek.” – *Tapasztalatok és látomások*, 187–188. o.

Július 7., kedd – A megváltozott élet hatása

János apostol élete az őszinte megszentelődés példaképe. Jézussal szoros kapcsolatban eltöltött évei alatt mindig szívesen fogadta a Megváltó intéseit és figyelmeztetéseit. Minél jobban megnyilvánult előtte az Úr jelleme, annál világosabban látta saját fogyatékosságát. Ez a felismerés alázatossá tette. Saját heves természetével ellentétben napról napra szemlélhette az Úr gyengédségét és hosszútűrését; hallgathatta az alázatról és türelemről szóló tanításait. Napról napra jobban vonzódott Krisztushoz, míg a Mester iránti szeretetében teljesen megfeledkezett önmagáról. Az erély és gyengédség, a fenség és szelídség, az erő és türelem, amelyet Isten Fiának mindennapi életében tapasztalt, csodálatra, imádatra ragadta. Érzékeny, sértődő és nagyravágyó lényét alárendelte Jézus átformáló hatalmának, az isteni szeretet pedig átalakította jellemét. – *Az apostolok története*, 557. o.

Ha azonban Krisztus vonult be a szívünkbe, akkor annyira megtelik tiszta szeretettel és a vele való közösség szent örömeivel, hogy többé nem állhat be szakadás. Ha órá tekintünk, megfeledkezünk önmagunkról. Az Üdvözítő szeretete életünk és tevékenységünk forrásává válik. Ha szívünk mélyén éreztük Jézus és az Atya bensőséges szeretetét, akkor nem kérdezzük, milyen fokig szükséges Isten parancsolatait megtartanunk; akkor nem akarunk megállni a legelső fokon, hanem tökéletes összhangban kívánunk élni Megváltónk akaratával. A legnagyobb komolysággal törekszünk ennek elérésére, és olyan élen érdeklődünk iránta, amely teljesen megfelel a kilátásba helyezett dicsőségnek. A Krisztusról való vallástétel, az iránta érzett mélyebb szeretet hiányában csupán üres beszéd, értelmetlen külsőség és szolgálai járom. – *Jézushoz vezető út*, 44. o.

A beszéd ajándékát Istentől kaptuk, hogy másoknak is elmondhassuk, mit tett értünk, és hogy a menny szeretete és együttérzése megérinthesse mások szívét is, hogy ezáltal ők is dicsőíthessék, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el minket. „Ti vagytok az én tanúim” – mondta az Úr (Ésa 43:10). Viszont mindazoknak, akik elhívtak, hogy Krisztus tanúi legyenek, és bizonytságot tegyenek róla, tőle kell tanulniuk. A mennyei Király gyermekeiként képezzék magukat, hogy tiszta és érthető hangon tehessenek bizonytságot, hogy amikor az

Úr irgalmáról beszélnek, senkinek se támadhassanak kétségei. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 243. o.

Mindannyiunknak Jézus tanúivá kell lennünk. Fejlesszük a Krisztus kegyelme által megszentelt társadalmi erőnket, hogy lelkeket nyerjünk a Megváltónak. Hadd lássa a világ, hogy nem foglalnak le önzően a saját érdekeink, hanem arra vágyunk, hogy másokkal is megoszthassuk áldásainkat és kiváltságainkat. Lássák, hogy vallásunk nem tesz közömbössé vagy szőrszálhasogatóvá. Mindazok, akik vallják, hogy megtalálták Krisztust, szolgáljanak úgy, ahogyan Ő tette az emberek javáért. – *Jézus élete*, 152. o.

Július 8., szerda – A tapasztalatunkról beszélni

Az igazi vallásban nincs semmi önzés vagy kizárólagosság. Krisztus evangéliuma ott terjed, ahová eljut... Meg van írva, hogy olyan, mint a föld sója, mint a kovász vagy mint világosság a sötétségben. Lehetetlen, hogy az ember csak önmagának tartsa meg Isten kegyelmét és szeretetét. Nem örülhet az Úrral való közösségnek, ha közben azt hiszi, hogy nem tartozik felelősséggel azokért a lelkekért, akikért Jézus meghalt, és akik a sötétben tévelyegnek, és bűnükben elpusztulnak. Ha a magukat Krisztus követőinek vallók nem világítanak, az életerő elhagyja őket, és nélküle elhidegülnek. Közönybe, a lélek halálát okozó közömbösségbe burkolóznak, így élettelen testekként nem képviselhetik Krisztust.

Mindenki vegye fel a keresztyét, és alázatos, szelíd szívvel vállalja azt a küldetést, amit Isten rábízott, majd tegyen személyes erőfeszítéseket a körülötte levők érdekében, akiknek segítségre és világosságra van szükségük. Mindazok, akik vállalják ezeket a feladatokat, bőséges és sokféle tapasztalatot szereznek, megerősödnek, és ösztönzést nyernek, hogy félelemmel és rettegéssel könyörögghessenek kitartásért, mert Isten munkálkodik bennük, és adja meg a véghezvitelt is jókedvűből. – *This Day Whit God*, 221. o.

A Szentlélek jóvá alakítja rossz gondolatainkat. Mikor Isten Lelke birtokba veszi a szívet, ez átalakítja az életünket. A bűnös gondolatokat kivetjük, a gonosz cselekedeteknek hátat fordítunk. Szeretet, alázat és béke veszi át a harag, irigység és viszály helyét. Öröm lép a szomo-

rúság helyébe, és arcunk mennyei boldogságot tükröz. Senki sem látja a kezet, mely megemeli a terhet, vagy nem látja a mennyei udvarból alászálló fényt. Az áldás megérkezik, mikor a lélek hit által átadja magát Istennek. Akkor az emberi szemnek láthatatlan hatalom új lényt teremt Isten képmására. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 760. o.

*Az igazi keresztény jól tudja, mit jelent áthaladni a keserű próbákon és nehézségeken, mégis egyre inkább gyarapodik kegyelemben az ellenség sikeres visszaverésének munkájában... A sötétség időnként körülvesszi a lelkét, de az igazi világosság szüntelenül ragyog rá, és az igazságosság Napjának fényes sugarai eloszlatják a vak homályt... Krisztus kegyelme képesíti őt arra, hogy hűségesen tegyen bizonyosságot azokról a dolgokról, amelyeket Isten ihletett szolgájától hallott... Amikor így megosztja az igazságot másokkal, Jézus gyermeke jobban megérti Isten bőséges gondoskodását és a Megváltó kegyelmének elégséges voltát a harc, a fájdalom és a próba elhordozására. A megváltás titokzatos terve olyan kegyelmet biztosít, mely által az emberi eszköz tökéletlen munkáját közbenjáró Jézusunk nevében Isten elfogadja. – *Isten csodálatos kegyelme*, 260. o.*

Július 9., csütörtök – A személyes bizonyágtétel ereje

A zsidó király [Agrippa] tanult ember volt, ismerte a törvényt és a próféciákat, hisz megbízható tanúktól hallott mindarról, amiről Pál beszélt. Az érvek tehát... meggyőzőek és pontosak voltak... A királyt meg kellett volna érintse az a lelkesedés, amit sem ütések, sem börtön nem tudott kioltani. Egy pillanatra megfélemedezett méltóságteljes pozíciójáról, és nem figyelt a külvilágra, elcsodálkozott a hallott igazságokon, és már csak az alázatos bebörtönzöttet látta, aki Isten követeként áll előtte, ezért önkéntelenül is így szólt: „Majdnem ráveszel engem, hogy kereszténnyé legyek.” Az apostol mélységes ünnepélyességgel válaszolt: „Kívánnám Istentől, hogy ne csak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindazok is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, aminő én is vagyok, e bilincsektől megválva” – miközben magasba emelte megbilincselte karját. Minden jelenlevő meggyőződött arról, hogy Pál nem közönséges fogoly. Aki így tud beszélni, érveit ilyen lelkesedéssel és hittel képes előadni, akit ennyire gazdaggá tett Krisztus kegyelme, és aki ilyen nyugodt és tiszta lelkiismeretű Isten és az

emberek előtt, aki kifejezte vágyát, hogy bárcsak minden magas rangú személy rendelkezne olyan reménységgel és hittel, mint ő, és akiben a bosszú árnyéka sem vetült fel, hiszen képes azért imádkozni, hogy az Úr őrizze meg fogvatartóit azoktól a konfliktusoktól, szenvedésektől és nehézségektől, amikben neki volt része: egy ilyen ember nem lehet csaló. – *Sketches from the Life of Paul*, 259–260. o.

A kereszténység nemesíti az embert. Krisztus még üldözői iránt is barátságos volt, és az Ő igazi követői is ugyanezt a lelkületet tanúsítják. Tekintsünk Pálra, amikor a hatalmasságok elé állították. Agrippa előtt elmondott beszéde példája mind az igazi barátságosságnak, mind a szóközi ékesszólásnak. Az evangélium nem tanítja a világban szokásos formális udvariasságot, hanem csak az igaz, szívből fakadó barátságosságot...

Őszinte nemesség sohasem jelentkezhethet, ha még vezető helyet foglal el az „én”. A szeretetnek a szívben kell laknia. A meggyőződéses keresztény cselekedeteinek indítékát a Mestere iránti mély szeretet fogja áthatni. Krisztus iránti vonzalmának gyökeréből embertársai iránti önzetlen érdeklődés fakad majd. Az ilyen szeretet magatartásunkban kegyességet, udvariasságot, szívélyes magatartást eredményez, hangukat lággyá teszi; felemeli, megnemesíti egész lényünket. – *Az evangélium szolgálói*, 123. o.

Testvéreim... kiváltságotok, hogy örüljete az Úrban és megtartó kegyelmének ismeretében.

Az Ő szeretete uralja lelketekeket, szíveteket. Vigyázzatok, nehogy kimerültség, gondteher, lehangoltság vegyen erőt rajtatok. Tegyetek felemelő bizonyosságot. Ne azt nézzétek, ami sötét, csüggesztő, hanem szemléljétek Jézust, nagy Vezetőnket. – *Bizonyosságtételek a prédikátoroknak*, 513. o.

Július 10., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Majdnem ráveszel engem” című fejezet.

3.

JÉZUS SZEMÉVEL LÁTNI AZ EMBEREKET

Július 11., szombat délután

A tanítványokat három és fél éven át oktatta a világ legnagyobb Tanítója. Személyesen társalgott, érintkezett velük, és példaadásával képezte ki őket szolgálatukra. Mindennap vele jártak-keltek, beszélgettek, és hallgatták vigaszt adó szavait, melyekkel felüdítette a fáradt és megterhelt embereket. Szemtanúi lehettek csodálatos erejének és hatalmának, mellyel a betegeken és szenvedőkön segített. Tanított a hegy lejtőjén, mialatt körökben ült. Máskor meg a folyó partján vagy az országúton velük haladva Isten országának titkait tárta fel előttük. Mindenütt az üdvtervet fejtegette, ahol nyitott szíveket talált az isteni üzenet befogadására. Más parancsolatot nem adott tanítványainak, csupán ennyit mondott: „Kövessetek engem!” Magával vitte őket városi és vidéki utazásaira, hogy szemtanúi legyenek tanításainak. Utazásaiban elkísérték egyik helyről a másikra; megosztottak szerény eledelén. Gyakran voltak éhesek és fáradtak, akárcsak Ő maga. Vele jártak az utcák tömkelegében, a folyó partján és a magányos pusztában. Az élet minden megnyilvánulásában szemlélhették Őt. – *Az apostolok története*, 17. o.

Személyes szolgálattal kell az emberek közelébe férkőzni. Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra, és többet a személyes szolgálatra, nagyobb eredményt látnánk. A szegények terhein könnyíteni, a beteget gondozni, a szomorkodókat és gyászolókat vigasztalni, a tudatlanokat tanítani, a tapasztalatlanokat tanácsolni kell. Sírjunk a sírókkal, és örüljünk az örülőkkel! A meggyőzés erejével, az ima hatalmával – Isten szeretetének erejével – ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcstelen. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 143. o.

Milyen nagy szeretettel fordul felénk az Úr, amikor hív, hogy minden nehézségünkkel, szenvedésünkkel, bánatunkkal és kétségünkkel jöjjünk hozzá, majd a segítségéről biztosít. Ha megfogjuk Jézus kezét, a lábunkat rá fogja helyezni a sziklára, amelynek alapja minden alpnál biztosabb. Megerősít az Ő ereje által, és megsegít minden erőfeszítésünkben. Ha megtapasztaltuk gyógyító érintését, akkor szoros kapcsolatba kerülünk Krisztussal, és Isten munkatársaivá válunk, de nemcsak a tévelygők helyreállítására, a megtört szívek és lelkek vigasztalására, hanem azért is, hogy bátorságot, hitet és bizalmat kínáljunk fel az embereknek. Az Úr munkatársának ez a küldetése: Jézushoz vezetni a lelkeket, akik eltávolodtak határozott tanításaitól, és hajótörést szenvedtek a bűn rejtett szikláin. Isten megígérte, hogy helyreállítja az ő reménytelennek tűnő életüket. – *The Upward Look*, 162. o.

Július 12., vasárnap – A második érintés

Isten azt szeretné, hogy népe álljon fel, és végezze a számára kiszabott munkát. Nem csak a lelkipásztoré a felelősség. A gyülekezet tagjai is részt kell vállaljanak a lélekmentésben... Az Úr ma elhívja a jelenvaló igazságot ismerő gyermekeit, hogy ébredjenek föl álmukból, és váljanak igazi missziómunkásokká az Ő szolgálatában. Rövid az idő, és az Úr munkáját késedelem nélkül kell végezni. – *The Upward Look*, 60. o.

Több krisztusi együttérzésre van szükség; nemcsak azok iránt, akik a szemünkben hibátlanok, hanem az olyan szegények, szenvedők és küzdő lelkek iránt is, akik gyakran hibáznak, vétkeznek és megbánják, akik kísértésbe esnek, és elcsüggednek. Irgalmas Főpapunkhoz hasonlóan gyarlóságaiokon megindulva menjünk oda embertársainkhoz...

A keresztyény indítékok arra köteleznek, hogy megfelelő céltudatossággal, lankadatlan érdeklődéssel, egyre sürgetőbbben munkálkodjunk a Sátán csapdájába esett lelkekért. Semmi se hűtse le az elveszettek üdvösségéért való buzgólkodást.

Figyeljük meg, hogy Isten szavából végig kiérződik a Krisztus keresésére készítő sürgetés. Minden alkalmat ragadjunk meg, személyesen és nyilvánosan is, minden érvet soroljunk fel, helyezünk hatalmas súlyt minden indokra, hogy az embereket a Megváltóhoz vezessük. Minden erőnkkel biztassuk őket, hogy tekintsenek fel Jézusra, és fogadják el önmegtagadó, áldozatos életét. Fejezzük ki azt a reményünket, hogy

minden tőle kapott képességükkel meg fogják dicsőíteni nevét, és ezzel majd örömet szereznek Krisztusnak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 164. o.

Nagyon könnyen elcsüggedünk, ha valaki nem figyel fel azonnal fáradozásunkra. Addig ne szűnjünk meg munkálkodni valakiért, amíg a remény egyetlen sugarát is látjuk. A drága lelkek túl sokba kerültek önfeláldozó Megváltónknak ahhoz, hogy könnyedén átengedjük őket a kísértő hatalmának... Segítő kéz nélkül sokan önmaguktól sohasem fognak helyreállni, de türelemmel, kitartással a helyes útra lehet őket vezetni. Nekik gyöngéd szavakra, együttérzésre és kézzelfogható segítségre van szükségük... Krisztus meg tudja javítani a legbűnösebbet is, és gyermekévé, Jézus örökostársává teheti a halhatatlan örökségben. Az isteni kegyelem csodája sok embert alkalmassá tehet a hasznos életre. – *Isten csodálatos kegyelme*, 127. o.

Olyan buzgón és kitartóan kell könyörögnünk, mint az a megszorult barát, aki éjfélkor ment el kenyeret kérni. Minél buzgóbban és állhatatosabban kérünk, annál szorosabb lelki egységre jutunk Krisztussal. Több áldást kapunk, mert hitben megerősödünk.

A mi feladatunk imádkozni és hinni. Legyünk éberek, és imádkozunk! Vigyázzunk, imádkozunk, és az imákat meghallgató Atyával együtt dolgozzunk! Sose felejtjük el, hogy „Isten munkatársai vagyunk” (1Kor 3:9). – *Krisztus példázatai*, 146. o.

Július 13., hétfő – Az elfogadás leckéje

Jézus személyesen érintkezett az emberekkel. Nem különült el azoktól, akiknek segítségre volt szükségük. Meglátogatta őket, megvigasztalta a gyászolókat, meggyógyította a betegeket, felrázta a gondatlanokat, és „széjjeljárván jót cselekedett”. Segítsünk mi is ugyanúgy mindenkit, ahogyan Megváltónk tette!

Isten azt kívánja, hogy minden emberrel ismertessük meg kegyelme Igéjét. Ezt legnagyobb részben személyes munkával kell elvégeznünk. Ez volt Jézus Krisztus módszere is: munkája főként személyes beszélgetésekből állt. Megbecsülte a csupán egyetlen személyből álló hallgatóságot is, és egy ember által ezrekhez eljutott az üzenet. Nagyon sok emberhez sohasem jut el az evangélium, ha nem visszük el hozzájuk. – *Az én életem ma*, 227. o.

Krisztus – amikor tanított – egyénileg foglalkozott az emberekkel. A tizenkét tanítvánnyal egyen-egyenként volt személyes kapcsolata, közösségben állt velük, úgy képezte őket. Legértékesebb tanácsait magánbeszélgetések keretében, gyakran négy szemközt adta. A nagy tiszteletben álló rabbinak az Olajfák hegyén egy éjszakai eszmecsere során, a megvetett asszonynak Sikár kútjánál a legdrágább kincseket tárta fel, és pedig azért, mert fogékony szívet, nyitott elmét és befogadó lelket látott meg bennük. A Megváltó számára még a nyomában vonuló sokaság sem volt emberek arctalan tömege. Tanításában közvetlenül szólította meg mindenkinek az értelmét, és egyénileg hatott a szívükre is. Figyelte hallgatóit, ezért észrevette, amikor felragyogott az arcuk, tekintetükben felcsillant az elfogadás, ami azt jelentette, hogy az igazság megérintette a lelküket. Erre válaszul Krisztus szívében is megpendült az öröm húrja.

Ő mindenkit meglátta a lehetőségeket. Nem hátrált meg a nem túl ígéretes külső vagy a kedvezőtlen körülmények miatt. Mátét az adószedő asztal mögül hívta el, Pétert pedig a halászhaló mellől, hogy tőle tanuljanak.

Ma is ugyanilyen szintű személyes érdeklődés és egyéni fejlődésre való odafigyelés szükséges az oktatás munkájában. – *Nevelés*, 231–232. o.

Az Üdvözítő a legmélyebb kedvességgel fordult az elbukott és szenvedő emberiség felé. Ha követni akarjátok Őt, ezt az együttérzést ápoljátok. Az emberi szenvedéssel szembeni közömbösség helyét vegye át az embertársak szenvedései iránti valós érdeklődés. Az özvegynek, árvának, betegnek, haldoklónak mindig szüksége lesz segítségre. Itt a lehetőség az evangélium hirdetésére, Jézusnak – minden ember reménységének és vigasztalásának – a felmagasztalására. Amikor a testi szenvedést enyhítjük, amikor igazi érdeklődést tanúsítunk a meg-szorodott iránt, a szív megnyílik, hogy mennyei balzsamot tölthessünk bele. Ha Jézusra tekintesz, és tőle veszed a tudást, az erőt és a kegyelmet, akkor képes leszel másoknak is továbbadni vigasztalását, hiszen az Üdvözítő van veled. – *Counsels on Health*, 34. o.

Július 14., kedd – Kezdd ott, ahol vagy!

Krisztus parancsa szerint a tanítványoknak Jeruzsálemben kellett megkezdeniük a munkát. Ez a város volt a színhelye az emberiségért

hozott csodálatra méltó, nagy áldozatának. Ott járt-kelt mint ember, ott beszélt az emberekkel; azonban csak kevesen ismerték fel, hogy milyen közel jött a menny a földhöz! Ott ítélték el és feszítették fel. Sokan voltak, akik titokban hitték, hogy a názáreti Jézus a Messiás; de sokan voltak, akiket a papok és a főemberek megtévesztettek. Nekik kellett hirdetni az evangéliumot. Nekik még hallaniuk kellett a bűnbánatra szóló felhívást. Figyelmeztetni kellett őket arra a csodálatos igazságra, hogy egyedül Krisztus által nyerhetnek bűnbocsánatot. Éppen azon idő alatt prédikáltak a tanítványok a legeredményesebben, míg Jeruzsálem az utolsó hetek megrázó eseményeinek hatása alatt állt. – *Az apostolok története*, 31. o.

Egyikük, András, megtalálta testvérét, és a Megváltóhoz hívta. Ezután történt Filep elhívása, aki viszont elment Nátánaelt megkeresni. Szolgáljanak ezek a példák arra, hogy megtanuljuk a személyes erőfeszítések jelentőségét, hogy közvetlenül forduljunk rokonainkhoz, barátainkhoz, szomszédainkhoz. Vannak, akik egy életen át vallják, hogy ismerik Jézus Krisztust, de személyesen sohasem tettek erőfeszítést, hogy egyetlen lelket is a Megváltóhoz hozzanak...

Sokan rászorulnak a szerető, keresztény szívek szolgálatára. Sokan tönkrementek, akiket meg lehetett volna menteni, ha szomszédaik – egyszerű férfiak és nők – személyesen munkálkodtak volna értük. Sokan személyes elhívásra várnak. Magában a családban, szomszédságban, a városban, ahol élünk, van misszionáriusi munkánk, amelyet Krisztusért végezhetünk. Ha keresztények vagyunk, ez a munka örömünkre fog szolgálni. Nem mondható el valakiről, hogy megtért, míg nem ébred fel benne a vágy, hogy másoknak is elmondja: milyen hű barátira talált Jézusban. A megmentő és megszentelő igazságot nem zárhatja be a szívébe. – *Jézus élete*, 141. o.

„Tanúim lesztek” (Csel 1:8) – Jézusnak ezek a szavai nem veszítettek az erejükből. Üdvözítőnk hűségese tanúkat keres a vallási formások napjaiban, azonban még Krisztus hitvalló követői közül is milyen kevesen vannak készen, hogy Mesterükről hűséges, személyes bizonyosságot tegyenek! Sokan elbeszélik, hogy az elmúlt generációk jó és nagy emberei mit tettek, kockáztattak, szenvedtek és örültek. Ékesszólóan vázolják fel az evangélium erejét, amely másokat képesített, hogy nagy szomorúságban is boldogok legyenek, és a legádázabb kísértésekben

is helytálljanak. Azonban míg más keresztényeket olyan komolyan mutatnak be Jézus tanúiként, nekik nincs saját, friss, időszerű tapasztalatuk, amit elmondhatnának...

Mit mondhattok magatokról? Milyen lelki harcokat éltetek át, melyek javatokra, mások üdvére és Isten dicsőségére szolgáltak? Ti, akik azt állítjátok, hogy közlitek a világgal az utolsó kegyelmi üzenetet, milyen tapasztalatokat szereztek az igazság ismeretében, és milyen hatással volt az a szívetekre? A jellemetek Jézusról tanúskodik? Tudtok beszélni a krisztusi igazság finomító, nemesítő, megszentelő befolyásáról? Mit láttok és éreztek a Megváltó erejéből? Ilyen tanúkat kíván az Úr, és ezek hiányától szenvednek a gyülekezetek. – *Az evangélium szolgálói*, 273. o.

Július 15., szerda – Nehéz emberekkel...

Tanulmányozd József és Dániel történetét! Az Úr nem hiúsította meg a nekik ártani akarók cselszövéseit, de azokat a próbák és küzdelmek között is benne bízó és kitartó szolgáló javára fordította.

Ameddig ezen a földön élünk, áldatlan hatásoknak vagyunk kitéve. Bosszúságok teszik próbára az idegeinket. De ha jó lelkülettel viseljük el ezeket, jellemünkben keresztény vonások fejlődnek ki. Ha Krisztus lakik bennünk, türelmesek, kedvesek és elnézőek leszünk; vidámak a bosszantások és ingerlések között is. Miközben napról napra és évről évre legyőzzük az énünket, nemes lelkű hőökké formálódunk. Ezt kaptuk feladatként; de Jézus segítségével, kitartó igyekezet, rendíthetetlen elhatározás, folytonos éberség és szüntelen imádkozás nélkül ezt nem lehet megvalósítani. Mindenkinek meg kell vívnia a maga egyéni harcát. Közreműködésünk nélkül Isten sem tudja jellemünket nemessé és életünket hasznossá tenni. Akik kitérnek a harc elől, nem érzik a győzelem ízét és örömét sem. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 487. o.

A szeretetnek, melynek a gyülekezet tagjai körében kellene élnie, gyakran helyet enged a gáncoskodás, rosszallás, és ezek a vallásgyakorlatoknál is helytelenítésekben és metsző, személyeskedő vágásokban fognak megnyilvánulni. Lelkipásztoraink, a vének és a tagok ilyen dolgokat ne nézzenek el. A gyülekezet szolgálatát végezzük, egyedül Isten dicsőségét tartva szem előtt. Ha a gyülekezetben más-más beállítottságú emberek kerülnek össze tisztviselőkként, hacsak Isten igazsága meg nem lágyította, le nem csillapította jellemük éles pontjait, az

kihat a gyülekezetre. A közösség békéjét és összhangját áldozzák fel a megszenvedetlen, önző vonások kielégítése árán. Sokan sasszemmel figyelik testvéreik hibáit, miközben tulajdon szívük megvizsgálását, életük megtisztítását elhanyagolják. Ez Isten helytelenítését váltja ki. A gyülekezet tagjai magukra legyenek gyanakvók, saját tetteiket figyeljék bíráló szemmel, nehogy önző indok irányítsa őket, nehogy botlás okai legyenek gyöngye testvéreik számára.

Isten úgy fogadja el az embereket, amint vannak, emberi vonással a jellemükben. Majd ha befogadják a fegyelmezést, ha készek tőle tanulni, akkor szolgálatára képezi ki őket. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 488–489. o.

Krisztus élete olyan vallást alapított, amelyben nincsenek kasztok; olyan vallást, amely közös testvéri kötelékbe von zsidót és pogányt, szabad embert és rabszolgát. Isten előtt nincs különbség...

Jézus nem mellőzött egyetlen embert sem: Ő mindenkinben értéket látott. Gyógyítását mindenkinek felkínálta. Bármilyen embercsoportban találta magát, időhöz és körülményekhez szabott oktatást adott. Ha látta, hogy valaki semmibe veszi vagy bántalmazza társát, még jobban tudatosult benne, hogy milyen szüksége van az embernek az Ő isten-emberi megértésére. Reményt akart ébresztetni a legdurvábbak, a legkevésbé ígéretesek szívében is; arra biztatta őket, hogy ők is feddhetetlenné és ártatlanná válhatnak, olyan jellemre téve szert, amely Isten gyermekeiként hirdetné őket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 25. o.

Július 16., csütörtök – A gondviselés teremtette alkalmak

Ha az Úr Ninivébe akar velünk üzenetet küldeni, megvan az oka rá, és nem tetszik neki, ha Joppéba vagy Kapernaumba megyünk. Éppen ott, ahova küld, lehet valakinek szüksége arra a segítségre, amit mi nyújtani tudunk. Aki Filepet az etiópiai komornyikhoz, Pétert a római századoshoz és az izraelita leánykát Naámán, a síriai hadvezér megsegítésére küldte, ma is elküldi képviselőit – férfiakat, nőket és gyermekeket – azokhoz, akiknek mennyei segítségre és vezetésre van szükségük. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 473. o.

Mennyei angyalok figyelnek a világosságot keresőkre. És együttműködnek azokkal, akik lelkeket igyekeznek megmenteni Krisztusnak.

Angyalok szolgálnak az üdvösség örököseinek érdekében. Ezt bizonyítja Filep és az etiópai szerecsen esete is.

Mennei küldött közölte Fileppel a feladatot, amit az etiópai érdekében kellett elvégeznie. Isten angyalai észrevették ezt a világosságot kereső embert. És mint akkor, ma is angyalok vezetik azokat, akik vezetést és útbaigazítást szeretnének nyerni. A Filephez küldött angyal maga is elmehetett volna az etiópai szerecsenhez, de Isten nem így dolgozik. Az emberekért emberek kell dolgozzanak a menny eszközeiként.

Amikor az Úr közölte Fileppel, hogy mit tegyen... az apostol megértette, hogy Isten szemében minden lélek értékes, és angyalok fognak világosságot hozni az elküldött emberi eszköznek. A menny angyalai nem veszik át az evangélium prédikálásának munkáját. Az angyalok által a Mindenható világosságot küld népének, és ennek a világosságnak népe által kell továbbterjednie az emberek felé. – *In Heavenly Places*, 103. o.

Fülöp és az etiópai esetéből láthatjuk, milyen munkára szólítja föl Isten az Ő népét. Az etiópai népes csoportot képvisel, akik Fülöphöz hasonló hittérítőkre szorulnak, lélekmentőkre, akik meghallják az Úr hangját, és mennek, ahová küldi őket. Vannak ma is, akik olvassák a Szentírást, de nem értik a fontosságát. Isten ismeretében jártas férfiak és nők kellenek ide, hogy megmagyarázzák nekik az Igét. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 58. o.

Akinek szíve Isten kegyelmével és szenvedő embertársai szeretetével van tele, az bárhol is van, alkalmat fog találni arra, hogy bátorító szavakat szóljon a megfáradtakhoz. A keresztény munkálkodjon szelíden és alázattal Mesteréért, az élet zaja és nyüzsgése között is megőrizve becsületességét.

Igyekeznünk kell megérteni mások gyengeségét. Nem tudunk sokat a sötétség láncáival megkötözöttek próbáiról, akikből hiányzik a határozottság és az erkölcsi erő. – *Isten csodálatos kegyelme*, 127. o.

Július 17., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Az evangélium Szamáriában” című fejezet.
Bizonyságtételek, 3. köt., „A viták következménye” című fejezet.

4.

AZ IMA EREJE – KÖZBENJÁRÓ IMÁDSÁG

Július 18., szombat délután

Meg kell tapasztalnunk a Szentlélek megújító erejét, amit pünkösdkor a tanítványok is megtapasztalhattak. A következőket olvashatjuk az esetről: miután imádkoztak, megrendült a hely, ahol összegyűltek; mindannyian betöltek Szentlélekkel, és bátran hirdették Isten Igéjét. A tömeg pedig egy szívvel és lélekkel hitt. Senki sem állította, hogy a javak, amikkel rendelkezik, az övéi lennének. Eltávolították a szívükből az önzést. „Az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem volt mindnyájukon.” – *Reflecting Christ*, 241. o.

Az apostolok Krisztus kegyelme által fejlődtek. Őszinte odaadás és alázatos, komoly ima vonta őket szoros közösségbe Jézussal. Együtt ültek vele mennyei helyeken. Az apostolok tudatában voltak nagy adósságuknak. Komoly, állhatatos imával nyerték el a Szentlélek adományát, majd a lélekmentés felelősségének súlyával terhelve, lelkesen nekivágtak, hogy terjesszék a kereszt üzenetét. Munkájuk nyomán számos lélek tért a sötétségből a világhosszra, és sok gyülekezet alakult.

Mi talán kevésbé buzgók legyünk, mint az apostolok? Ne igényeljünk élő hittel az ígéreteket, melyek lelkük mélyéig megindították őket, hogy fölkérjék az Úr Jézust, tegyen eleget ígéretének: „Kérjetelek és adatik néktek” (Jn 16:24)? A ma esedékes Szentlélek talán nem a komoly, kitartó ima felelete lesz-e, és nem tölti-e meg hatalommal az embereket? Isten ma is ugyanazt mondja imádkozó, bízó, hívő munkásainak, akik megnyitják azok előtt a Szentírást, akik nem ismerik az abban rejlő értékes igazságot: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Ma mégis miért olyan ernyedte és csüggedt a gyülekezet? – *Bizonyágtételek*, 7. köt., 32. o.

Nem személyválogató az Isten, akit szolgálunk. Aki Salamonnak bölcs ítélőképességet adott, ma is kész ugyanezt az áldást adni gyermekeinek. „Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége – jelenti ki Igéje –, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.” (Jak 1:5) Ha valaki – aki terhet hordoz – jobban vágyik bölcsességre, mint gazdagságra, hatalomra és hírnévre, nem fog csalódní. Nemcsak azt tanulja meg a nagy Tanítótól, hogy mit tegyen, hanem azt is, hogyan tegye azt Isten tetszésére.

Amíg a mennynek szenteli életét az Úr által jó ítélőképességgel, tisztánlátással, tehetséggel megáldott ember, addig nem vágyik magas pozícióra, és nem akar uralkodni. Bár szükséges, hogy emberek felelősséget is hordozzanak, de az igazi vezető, ahelyett, hogy elsőbbségért küzdene, inkább értelmes szívért imádkozik, hogy különbséget tudjon tenni jó és rossz között. – *Próféták és királyok*, 31. o.

Július 19., vasárnap – Kozmikus küzdelem

Jézus nem biztatta őket könnyű munkával, ellenben megmutatta, hogy a gonosz milyen szörnyű fegyverekkel száll szembe velük. Küzdeniük kell majd „fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötét-ségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12). Ebben a harcban azonban nem lesznek egyedül, mert Ő velük van, és ha hittel haladnak előre, a Mindenható pajzsa fedi be őket. Meghagyta nekik, hogy bátran és állhatatosan küzdjenek, mert a mennyei seregek Vezetője küzd velük egy sorban, aki hatalmasabb mindenkinél. Minden intézkedést megtett, hogy feladatukat végrehajthassák, és az eredményért Ő vállalt felelősséget. Amíg szavára hallgatnak, és vele egyetértésben dolgoznak, nem vallhatnak kudarcot. Menjetek el minden néphez – szólott hozzájuk –, a világ legtávolabbi részeire is, én ott is veletek leszek. Hittel és bizalommal dolgozzatok, mert én nem hagyok el benneteket sohasem. Mindenkor veletek leszek, hogy segítsek a kötelességeitek teljesítésében. Vezetlek, vigasztallak, megszentellek, támogatlak benneteket, hogy olyan szavakat szóljatok, amelyek az emberek figyelmét a menny felé irányítják. – *Az apostolok története*, 29. o.

Láthatatlan ellenséggel kell szembeszállnunk. A sötétség hatalmaságainak gonosz emberek az eszközei. Rajtuk keresztül ügködnek.

Lelki tisztánlátás híján a lélek nem ismeri fel az ellenfél csapdáit, így törbe esik, megbotlik, elesik. Aki győzni akar, szilárdan ragadja meg Krisztust. Ne tekintsen vissza, hanem mindenkor nézzen fölfelé. Álljon a Közbenjáró mellé, Őt ragadja meg; törekedjen egyre magasabb szintet elérni. Ne adjon teret a testnek, hogy kielégítse bűnös kívánságát. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1094. o.

Isten törvényének megdöntésére Sátán az első erőfeszítését a menny büntelen lakói között kezdte meg. Ez a kísérlete egy ideig eredményesnek látszott. Az angyali sereg nagy részét megtévesztette. Sátánnak ez a látszólagos diadala azonban vereséggel és veszteséggel, az Istentől való elkülönüléssel és a mennyből való száműzetéssel végződött...

Ezrek és ezrek ajkáról visszhangzik ma is ugyanaz a lázadó panasz Isten ellen. Nem látják be, hogyha Ő megfosztana bennünket a választás szabadságától, akkor elrabolná azt az előjogunkat, hogy értelmes lényekként éljünk, és pusztán gépies teremtményekké tenne bennünket. Az Úrnak nem az a szándéka, hogy az akaratunkon uralkodjon. Isten szabad erkölcsi lényeknek teremtett bennünket. Hasonlóan az összes többi világok lényeihez, nekünk is alá kell vetnünk magunkat az engedelmisség próbájának. Sohasem kerülünk olyan helyzetbe, hogy a gonosznak való behódolásunk elkerülhetetlen legyen. Soha semmi olyan kísértés vagy próbatétel nem érhet bennünket, amelynek képtelenek lennénk ellenállni. Isten olyan bőszégesen gondoskodott rólunk, és látott el bennünket mindazzal, amire szükségünk van, hogy egyáltalán nem kell vereséget szenvednünk a Sátánnal való küzdelmünkben. – *Pátriárkák és próféták*, 331–332. o.

Július 20., hétfő – Jézus az igazi közbenjáró

Senki életében nem volt annyi munka, olyan felelősség, mint Jézuséban, mégis hányszor találjuk Őt imában! Milyen folyamatos kapcsolatban állt Istennel! Földi életének történetében újra és újra ilyen feljegyzéseket találunk: „Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén kiment, és elment egy pusztára helyre, és ott imádkozott.” (Mk 1:35) „Nagy sokaság gyűlt egybe, hogy Őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből. De Ő félrevonult a pusztába, és imádkozott.” (Lk 5:15–16) „Lőn azokban a napokban, kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el.” (Lk 6:12)

Teljesen másoknak szentelt életében a Megváltó szükségesnek ítélte, hogy visszavonuljon az átmenő utazóforgalomtól és az Őt nap mint nap követő sokaságtól. El kellett fordulnia a szüntelen tevékenykedéstől, az emberi szükségletekkel való foglalkozástól, hogy nyugalomban, zavartalanul együtt lehessen Atyjával. Egy volt velünk, gyöngeségeink, szükségleteink része, tökéletesen Istentől függött, és az imádság titkos helyén kereste az isteni erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba. A bűn világában Jézus lelki küzdelmeket, kínszásokat szenvedett el. De az Úrral való közösségben letehetette a nyomasztó bánat terhét, vigaszra, örömmre lelt. – *Jézus élete*, 362. o.

Amikor azt mondta, hogy az aratnivaló sok, de a munkás kevés, nem a szüntelen munkálkodás szükségességét kötötte tanítványai lelkére, hanem így szól: „Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.” (Mt 9:38) (...)

Mihelyst fokozódik az ember aktivitása, és Istenért végzett munkáját siker koronázza, megjelenik a veszély, hogy emberi tervekben és módszerekben fog bízni. Egyre kevesebb lesz az ima, és megcsappan a hit. A tanítványokhoz hasonlóan minket is az a veszély fenyeget, hogy szem elől tévesztjük függésünket Istentől, és tevékenységünkéből akarunk üdvözítőt faragni. Szüntelen Jézusra kell tekintenünk, és felismernünk, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan kell dolgoznunk az elveszettek megmentéséért, szakítsunk időt az elmélkedésre, imádkozásra, Isten Igéjének tanulmányozására is. Csak a sok imával megvalósított és Krisztus érdemeivel megszentelt munka bizonyul végül elégségesnek, jónak. – *Jézus élete*, 361–362. o.

Napjainkban sokan Péterhez hasonló helyzetben vannak, aki öntelten hangoztatta, hogy nem tagadja meg Urát. Ám az önbizalom miatt ők Sátán csalásainak könnyű prédájává válnak. Akik felismerik a gyengeségüket, a saját énjüknél hatalmasabb erőben bíznak. És miközben Istent szemlélik, az ördög már nem árthat nekik. Viszont akik önmagukban bíznak, könnyen vereséget szenvednek. Ne feledjük, hogy ha eltekintünk az Istentől kapott figyelmeztetésektől, akkor bukás vár ránk. Krisztus nem tudja megóvni azokat, akik kéretlenül is az ellenség területére lépnek. Az öntelt embert – aki mintha többet tudna Uránál – magára és vélt erejére hagyja. Ezt követi a szenvedés, a megcsontított élet, vagy lehet, hogy a veszteség és a halál. – *Our High Calling*, 307. o.

Július 21., kedd – Pál közbenjáró imádságai

A közbenjárás aranyfonál, amely összeköti a korlátolt embert a végtelesen Istennel. Az ember, akinek a megváltásáért Krisztus meghalt, kitarthatóan könyörög az Atya trónjához, kérését átveszi Jézus, aki a vérével váltotta meg őt. Nagy Főpapunk saját feddhetetlenségét tulajdonítja az őszintén fohászoló embernek, és így Krisztus imája egyesül az imádkozó könyörgésével.

Az Üdvözítő arra bátorította követőit, hogy szüntelenül imádkozzanak. Ez nem azt jelenti, hogy folyton térdelnünk kellene, de az ima legyen lelkünk lélegzétvétele. Bárhol is vagyunk, titokban elmondott kéréseinket küldjük fel Istenhez, mert Jézus, az Ügyvédünk könyörög értünk, és kéréseinket feddhetetlenségének tömjénfüstjével elegyítve tárja az Atya elé. – *That I May Know Him*, 78. o.

A Krisztus szeretetét megízlelő szív vágyakozni fog arra, hogy egyre bőségebb szeretetáramlattá válhasson. Ha adtok, még nagyobb mértékben fogtok kapni is. A lélek számára minden isteni kinyilatkoztatás gyarapítja az ismeret és a szeretet képességét. A szív folyamatosan könyörög: „Még többet terólad”, a Szentírás pedig minden esetben így válaszol: „Sokkal többet.” (...)

Jézus Krisztus élete tele volt Isten mennyei szeretetének üzenetével. Kimondhatatlanul vágyott arra, hogy ezt a szeretetet még bőségebben adhassa át másoknak is. Arcáról irgalom ragyogott, magatartását kegyelem, alázat, igazság és szeretet jellemezte. Küzdő egyházának minden tagja ugyanolyan jellemtulajdonságokról tegyen bizonytságot, ha a győzedelmes egyházhoz szeretne csatlakozni.

Krisztus szeretete olyan nagy és annyira dicsőséges, hogy hozzá viszonyítva minden emberi szemmel értéknek tartott dolog elhalványul és jelentőségét veszti. Ezt megértve felkiáltunk: „Ó, micsoda Isten szeretetének gazdagsága, melyet az Ő egyszülött Fia által ajándékozott! – *Our High Calling*, 366. o.

Pált fogságában Isten kegyelme erősítette meg, és tette lehetővé számára, hogy nyomorúságában is örvendhessen. Teljes hittel és bizonyossággal írta a filippi testvéreknek, hogy fogsága az evangélium haladására szolgált...

Az apostolnak ez a tapasztalata tanulságot nyújt számunkra, mivel feltárja előttünk Isten munkamódszerét. Az Úr győzelemmé változtat-

hatja azt, amit mi eredménytelenségnek és vereségnek látunk. Bennünket az a veszély fenyeget, hogy megfeledkezünk Istenről, és csak a láthatókra nézünk ahelyett, hogy a hit szemével tekintenénk a láthatatlanra. Ha azután szerencsétlenség és nyomorúság szakad ránk, azonnal készek vagyunk megvádolni Istent, hogy elhanyagol, és kegyetlen hozzánk. Ha jónak látja, hogy hasznavehetőségünket valamilyen irányban korlátozza, bánkódunk miatta, mert nem gondoljunk bele, hogy Ő így is csak a javunkat akarja. Bárcsak megtanulnánk, hogy a csapások az Úr magasztos tervének részét képezik; hogy a keresztyény a nyomorúság ostroma alatt néha többet tehet Mesteréért, mintha nyilvános szolgálatában munkálkodna. – *Az apostolok története*, 480–481. o.

Július 22., szerda – Láthatatlan erők munkája

Mennyei angyalok vannak kirendelve, hogy választ hozzanak azoknak, akik önzetlenül munkálkodnak Isten művében. A legmagasabb mennyei beosztásban levő angyalok kapták feladatuk, hogy megoldják azok kéréseit, akik az ügy előrehaladása érdekében fohászknak Istenhez. Minden egyes angyalnak megvan a maga egyéni feladata, amit semmiképpen sem hagyhat el. Ha távozna, a sötétség erői azonnal előnyhöz jutnának.

Nap mint nap zajlik a jó és a gonosz közötti küzdelem. Miért nem ismerik fel e munka intenzitását azok, akik számos lehetőséget és alkalmat kaptak? Ezt nekik kellene meglátniuk. Isten a vezető. Nagy hatalma által vezetési és ellenőrzése tartja alatt a földi hatalmasságokat. És szolgálói által Ő végzi el azt a munkát, ami már a föld megalapítása óta tervbe lett véve. – *Lift Him Up*, 370. o.

Népünk nem érti meg, ahogyan érteniük kellene a láthatatlan eszközök közti nagy küzdelmet, a viszálykodást a hű és az elpártolt angyalok között. Gonosz angyalok folytonosan munkálkodnak, támadásuk irányát tervezve, parancsnokokként ellenőrizve királyokat, uralkodókat és elpártolt emberi erőket... Arra hívom Krisztus szolgálóit, értessék meg minden hatáskörükbe kerülővel az angyalok szolgálatának igazságát. Ne bocsátkozzanak alaptalan képzelgésekbe. Az írott Ige az egyedüli biztonságunk. Könyörögjünk, mint Dániel, hogy értelmes mennyei lények őrkdjenek fölöttünk. Az angyalokat mint szolgáló lelkeket küldi az Úr, hogy szolgálják az üdvösség örököseit. Imádkozzatok, testvé-

reim, könyörögjete, ahogy még sohasem esedeztetek. Hiszen még nem készültünk fel az Úr eljövetelére. Alapos belső lelki munkát kell elvégeznünk az örökkévalóság számára. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1173. o.

Milyen nagy kitüntetésben részesíti Dánielt a mennyei Fenség! Vigasztalja remegő szolgáját, és biztosítja, hogy imái meghallgatásra találtak. Fohásza meghallgatásaként Gábrriel angyalt elküldik, hogy megindítsa a perzsa király szívét. A három hét folyamán, mialatt Dániel böjtölt és imádkozott, a király szíve ellenállt Isten Lelke befolyásának. Erre Mihály arkangyal, az ég Fejedelme küldeték el, hogy a király szívét megváltoztassa...

Dániel odaadó szolgája volt a Mindenhatónak. Hosszú élete Mestere szolgálatában végzett nemes cselekedetek sorozata volt. Jellemzőségénél és rendíthetetlen hiténél csak alázatossága és töredelme volt nagyobb. Joggal hangsúlyozhatjuk: Dániel élete az igazi jámborság és szentség Isten Lelkétől ihletett példaképe. – *Megszentelt élet*, 51–52. o.

Július 23., csütörtök – Fókuszban az imádság

A megszokott, betanult imaszövegek egyszerű ismétlése – anélkül, hogy szívünk Isten után vágyakozna – ugyanaz, mint a „pogányok szócséplése”.

Az ima nem jelenti a bűnök kiengesztelését: önmagában sem ereje, sem érdeme nincs. A sok szép szó – amely rendelkezésünkre áll – nem ér fel egyetlen szent kívánsággal sem. A legművészebben összeállított imák is csak üres szavak, ha nem a szív őszinte érzelmeit fejezik ki. Azonban a megtört és alázatos szívből fakadó ima – amelyben a lélek egyszerű vágyát tárja fel, mint amikor valaki a barátját kéri valamire, annak biztos tudatában, hogy meg is hallgatja – a hit imája. Isten nem kíván szertartásos, csupán formai hódolatot; azonban a bűneinek és gyengeségének tudatától megtört szív kiáltása utat talál irgalmas Atyánkhoz. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 86. o.

Jézus maga is gyakran imádkozott, amikor köztünk járt. Magára vette fogyatkozásainkat, gyengeségeinket, és áhítattal kért mennyei Atyjától támogatást és segítséget, hogy kötelességeire és próbáira felvértezze. Minden tekintetben Ő a mi példaképünk, gyengeségünkben testvérünk, aki „megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan”

(Zsid 4:15), de mint az egyedüli bűntelen, természete visszariadt a gonosztól; lelki fájdalmakat és kínokat szenvedett el a bűnös világban. Emberi mivolta az imát szükségletévé és kiváltságává tette. Atyjával való közösségében vigaszt és örömet talált. Ha tehát az emberiség Megváltója, Isten Fia szükségét érezte az imának, mennyivel inkább fontos, hogy mi, bűnös, gyenge emberek is felismerjük annak szükségét, hogy bensőségesen és állandóan imádkozzunk Istenhez!

Mennyei Atyánk arra vár, hogy ránk árasztassa az áldások teljességét. Kiváltságunk, hogy szüntelenül merítsünk és igyunk határtalan szeretete forrásából. Nem különös mégis, hogy olyan keveset imádkozunk?! Isten mindig kész meghallgatni legkisebb gyermekének is a szívből fakadó imáját, mi mégis olyan kevés hajlandóságot mutatunk, hogy az Úr elé vigyük kívánságainkat. Vajon mit gondolnak a mennyei angyalok a gyenge, elhagyott és kísértésnek kitett emberiségről, mikor látják, hogy Isten végtelen szeretete sokkal többet óhajt nekik adni, mint amennyit kérni tudnának, de ők ennek ellenére annyira keveset imádkoznak, és olyan kishitűek?! Az angyaloknak öröm az Atyát szolgálni és a közelében tartózkodni. Legnagyobb örömük, hogy Istennel közösségben lehetnek; ám e föld fiai, akiknek pedig olyan nagy szükségük van arra a segítségre, amit egyedül Ő adhat meg, elégedetteknek látszanak Isten Lelkének világossága és a vele való közösség nélkül is. – *Jézushoz vezető út*, 93–94. o.

Akik Krisztusban maradnak, azt a bátorítást kapták, hogy az Atya meghallgatja őket, ha szívesen cselekszik az Ő akaratát. Nem betanult imát, nem csak szóáradatot mondanak, hanem teljes bizalommal és alázattal járulnak az Úr elé, mint szerető gyermek az édesapja elé, és Jézus nevében tárják nehézségeiket, félelmeiket és bűneiket Isten elé. Könyörgésük után pedig a megbocsátó szeretet és a támogató kegyelem biztosításának örömeivel távoznak az Úr jelenlétéből. – *Our High Calling*, 147. o.

Július 24., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 7. köt., „Fáradozzunk a gyülekezet tagjaiért” című fejezet.

5.

BIZONYSÁGTÉTEL A LÉLEK EREJÉVEL

Július 25., szombat délután

Azok között, akik ezt a megbízást kapták az Üdvözítőtől: „Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket” (Mt 28:19), igen sokan voltak, akik nagyon szerény körülmények között éltek: férfiak és nők, akik szerették az Urat, és elhatározták, hogy önzetlen szolgálattal követik a példáját. Ezekre az egyszerű emberekre és a tanítványokra, akik a földi életében vele együtt jártak, az Úr nagyon fontos feladatot bízott. Elhívta őket, hogy elvigyék a világnak a Jézus Krisztusban való üdvösség örömhírét.

Miután az üldözés miatt szétszóródtak, missziós lelkülettől áthatva jártak szerteszét. Felismerték küldetésük felelősségét. Tudták, hogy kezükben tartják az élet kenyerét az egész sóvárgó világ részére. Krisztus szerelme arra készítette őket, hogy ezt a kenyeret mindazok számára megtörjék, akik éheztek. Az Úr munkálkodott általuk. Ahova mentek, betegek gyógyultak meg, miközben a szegényeknek az evangéliumot hirdették. – *Az apostolok története*, 105–106. o.

Mindazok, akik Krisztusnak szentelik életüket, embertársaik megmentésének a munkájára vállalkoznak. Szívük együtt dobban Jézus Krisztus szívével. A lélekmentés ugyanazon igyekezete mutatkozik meg az életükben, mint ami az Úr életében is megmutatkozott. Isten művében nem foglalhatja el mindenki ugyanazt a beosztást, viszont mindenki számára van feladat... Minden eszközt fel kell használni Isten országának terjedése és nevének dicsőítése érdekében...

Aki készséges szolgálatra ajánlja fel magát az Úrnak, erőt nyer, hogy mérhetetlen eredményeket érhessen el. Értük Isten nagy dolgokat fog megtenni.

Isten mennyei erővel ruház fel fiatalokat és időseket egyaránt. Megtért értelemmel, megtért kézzel, megtért lábbal és nyelvvel, az oltárról kiragadott elven szénnel megérintett ajakkal fognak az Úr szolgálatába

állni, határozottan haladni előre és fölfelé, hogy a mű mielőbb befejeződhessen. – *The Faith I Live By*, 247. o.

Amikor az apostolok az Atya egyszülöttjének dicsőségét hirdették, háromezer lélek hitt nekik. Az emberek olyanoknak látták magukat, amilyenek valójában: bűnösöknek, szennyeseknek. Felismerték, hogy Krisztus a barátjuk, a Megváltójuk. Őt magasztalták és dicsőítették, mert a Szentlélek ereje megérintette a szívüket. E hívők hitükkel látták meg azt a Jézust, aki azért viselte el a megaláztatást, a szenvedést és a halált, hogy ők el ne vesszenek, hanem örökké élhessenek. A Lélek kinyilatkoztatásából felismerték Krisztus hatalmas és fenséges voltát. Bizalommal nyújtották felé a kezüket, és ezt mondták: „Hiszek!”

A Megváltó feltámadásának örömhírét azután a hívők elvitték az akkor benépesült világ legtávolabbi határáig. A gyülekezet minden irányból felé sereglő megtérteket látott. Azok pedig, akik már hívők voltak, újjáéledtek. A bűnösök és a hívők együtt keresték az értékes igazgyöngyöt. – *Az apostolok története*, 120. o.

Július 26., vasárnap – Jézus és a Szentlélek ígérete

A tanítványok számára érthetetlen titoknak tűnt, hogy bár Krisztus meg fog jelenni nekik, mégis láthatatlan lesz a világ számára. Nem fogták fel szavainak lelki értelmét. Ők egy külső, látható megjelenésre gondoltak. Nem voltak képesek megérteni, hogy lehet Jézus jelen közöttük, miközben a külvilág nem látja Őt. Nem értették a lelki megnyilatkozás jelentőségét...

A Vigasztaló ígérete drága igazságot tárt fel előttük. Arról biztosította őket, hogy a legnehezebb körülmények között sem fogják elveszíteni a hitüket. A Krisztus nevében küldött Szentlélek fogja tanítani és emlékeztetni őket minden szükséges dologra. A Szentlélek képviseli Jézust, aki közbenjár az elbukott emberiségért. Azért esedezik, hogy gyermekei lelki erőt nyerjenek, hogy az Isten és az ember összes ellenségének erejénél nagyobb Valakinek az ereje által legyőzhessék lelkük ellenségét. – *Reflecting Christ*, 129. o.

Mikor a tanítványok Mesterük mennybemenetele után összegyűltek, kérésüket Jézus nevében intézték az Atyához. Ünnepeles áhítattal hajoltak meg imájukban, és megismételték az ígéretet: „Amit csak kérni

fogtok az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkaptátok, hogy a ti örömetök teljes legyen.” (Jn 16:23–24) Áhítatos imában mind feljebb emelték a kezüket ezzel a bizonysággal az ajkukon: „Krisztus az, aki meghalt, sőt, aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.” (Róm 8:34) Pünkösöd napján nyerték el a Vigasztalót, akit Jézus nekik eleve megígért (Jn 14:17). Továbbá ezt mondta: „Jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok.” (Jn 16:7) Krisztus ezentúl Lelke által állandóan gyermekei szívében lakik. Vele való közösségük most sokkal szorosabb, bensőségebb lett, mint amikor személyesen volt velük. A bennük lakozó Krisztus szeretete, fénye és ereje olyannyira visszatükröződött az arcukról, hogy akik látták őket, csodálkozva azonnal felismerték, „hogy ők Jézussal voltak” (Csel 4:13). – *Jézushoz vezető út*, 74. o.

A Szentlélek adja az erőt, ami az embert győzelemre segíti. Közbelépése által győzhető le Sátán uralma. A Szentlélek meggyőz a bűn tekintetében, és az ember beleegyezésének következtében eltávolítja a bűnt a szívből. Az elmét egy új törvény alá helyezi – a szabadság királyi törvénye alá. – *Our High Calling*, 152. o.

Július 27., hétfő – Az egyház erőt kap

A Szentlélek Isten élő ügyvivője, aki meggyőz a bűnről. Ez a mennyei küldött, ügyvivő tárja a szónok elé a keresztsben bemutatott áldozat áldásait: és mialatt az igazság a jelenlévők lelkét érinti, Krisztus magához vonzza őket, és természetük átformálásán munkálkodik. Jézus készen áll, hogy gyengeségeiken segítsen, tanítson, vezessen, és hogy mennyből származó eszmékkel lelkesítsen.

Az emberek milyen keveset tehetnek a lelkek megmentése érdekében, de milyen sokat Krisztus által, ha Lelke áthatja őket! Ha tanít is, az ember akkor sem olvashat hallgatói szívében. Ám Jézus kegyelmet oszt minden lélek szükséglete szerint. A Szentlélek ismeri az ember képességeit, gyengeségeit, erejét. Az Úr munkálkodik az emberek szívében. Az evangélista pedig, hallgatói számára, a halál illata lehet a halálra, ha eltávolítja őket Krisztustól. Vagy ha odaszentelt életű, hűséges, nem önmagában bíz, hanem Jézusra tekint fel, akkor

élet illata lehet életre a lelkek számára, akik már a Szentlélek meggyőző hatása alatt állnak, és szívüket az Úr előkészítette az üzenetek befogadására, melyekkel emberi ügyvivőjét megbízta. – *Bizonyásgtételek a prédikátoroknak*, 144. o.

[A tanítványok] engedelmeskedtek Mesterük szavának. Jeruzsálembe jöttek, hogy bevárják az ígélet teljesedését. Tíz napot töltöttek szívük alapos vizsgálatával. Félretettek minden nézeteltérést. Krisztusi testvériségben közeledtek egymáshoz.

A tíz nap letelt, és a Szentlélek csodás kitöltésével az Úr teljesítette ígéletét. „Lett nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltöltötte az egész házat, ahol ülnek. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és ült mindegyikre azok közül. És megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és kezdtek szólni más nyelven, amint a Lélek adta nekik szólniuk. Akik azért örömet vettek az ő beszédét, megkeresztelkedtek; és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek.” (Csel 2:2–4,41)

„Azok pedig kimenvén prédikálnak mindenütt, az Úr együttmunkálkodván velük, és megerősítvén az Igét a jelek által, amelyek követik.” (Mk 16:20) Az elkeseredett ellenállás dacára Isten országának örömhírét rövid időn belül eljuttatták a világ összes lakott részébe. – *Bizonyásgtételek*, 8. köt., 15. o.

Figyeljük meg, Isten csak azután töltötte ki Lelkét, hogy a tanítványok eljutottak a tökéletes egységre, mikor többé nem törekedtek a legmagasabb beosztásra. Egyesítették akaratukat. Félretettek minden nézeteltérést. A Szentlélek kitöltése után ugyanezt a bizonyágtételt halljuk róluk. Figyeljünk a szavakra: „A hívők sokaságának a szíve-lelke egy volt.” (Csel 4:32) Annak Lelke éltette a hívők egész gyülekezetét, aki meghalt, hogy a bűnösök élhessenek. – *Bizonyásgtételek*, 8. köt., 20. o.

Július 28., kedd – A Szentlélek és a bizonyágtétevés

István látta az ellenszegülést, amit szavai kiváltottak, és rájött, hogy ez lesz az utolsó bizonyágtétevése. Amikor rámutatott az összefüggésre Krisztus és a próféták írásai között, és amikor a templomot említette, a pap megszagatta ruháit. István számára ez volt a jel, hogy hama-

rosan örökre elhallgattatják. És bár épp prédikációja közepén tartott, mégis hirtelen befejezte a beszédet... A jelenlevők arcán megjelenő gyűlöletből kiolvasta sorsát, de mégsem ingott meg. Halálfélelme eltűnt. A papok és a fellázított tömeg dühe egyáltalán nem ijesztette meg. Az előtte zajló jelenet elillant, mert számára megnyíltak a menny kapui, és azokon betekintve látta a menny, Isten és Krisztus dicsőségét, aki mintha most állt volna fel trónjáról, hogy szolgálja segítségére siessen. Ekkor István győzedelmesen kijelentette: „Ímé, látom az eget megnyílni és az embernek Fiát az Isten jobbjára felől állni.” – *Lift Him Up*, 104. o.

[Péter] e szavakkal sorolta fel a pogányokkal való találkozásuk eseményeit: „Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszállt a Szentlélek őreájuk, miképpen miránk is kezdetben. Megemlékeztem pedig az Úrnak ama mondásáról, amint mondta: János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni. Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nekik, mint nekünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent eltilthattam volna?” (Csel 11:15–17)

Amikor a tanítványok hallották a beszámolót, megnyugodtak, és meggyőződtek róla, hogy Péter eljárása Isten tervének közvetlen beteljesedése volt, és hogy régi előítéletüknek és elzárkózásuknak végleg el kell tűnnie Krisztus evangéliuma által. „Ezeknek hallatára aztán megnyugodtak, és dicsőítették Istent, mondván: Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre!” (Csel 11:18) – *A megváltás története*, 290–291. o.

Krisztus megígérte gyülekezetének a Szentlélek adományát, és ez az ígélet ránk éppúgy vonatkozik, mint az első tanítványokra. A többi ígérethez hasonlóan ez is a feltételek teljesítésétől függ. Sokan vannak, akik előadják, hogy hisznek az Úr ígéreteiben, és igényt is tartanak rájuk, beszélnek Jézusról és a Szentlélekről – mégsem nyernek áldást, mert lelküket nem rendelik alá az isteni vezetésnek és ellenőrzésnek.

Mi nem használhatjuk fel a Szentlelket, neki kell bennünket felhasználnia. A Lélek által munkálja Isten népében „mind az akarást, mind a munkálkodást jó kedvéből” (Fil 2:13). Sokan nem engedik magukat vezetni, ők akarnak gondoskodni magukról. Ezért nem nyerik el a mennyei adományt. Csak azokra töltetik ki a megígért Lélek, akik alá-

zatosan állnak Isten előtt, vezetését és kegyelmét várva. Ezt a megígért és hit által igényelt áldást követi a többi áldás. Krisztus kegyelmének gazdagsága szerint adja, és minden lélekre ki akarja árasztani aszerint, hogyan készült el a befogadására. – *Az evangélium szolgálja*, 284–285. o.

Július 29., szerda – A Szentlélek, az Ige és a bizonyágtevés

„A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” A Szentírás a jellem átalakításának sarkalatos eszköze. Krisztus így imádkozott: „Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te Igéd igazság.” (Róm 10:17; Jn 17:17) Isten Igéje, ha kutatjuk és hallgatunk rá, szívünkben munkálkodva leigazza minden szentségtelen jellemvonásunkat. A Szentlélek szól hozzánk, hogy ráébredsen bűneinkre. A hit pedig, amely szívünkben ébred, a Krisztus iránti szeretettől áthatva cselekszik, és kialakítja bennünk – testünkben, lelkünkben és értelmünkben – Jézus képmását. Ekkor már az Úr felhasználhat bennünket akaratának végrehajtására. Az erő, amit kaptunk, belülről hat kifelé, és arra indít, hogy közöljük másokkal is a megismert igazságot.

Az Isten Igéjében foglalt igazságok gyakorlati választ kínálnak az ember nagy kérdésére: hogyan lehet hit által megtéréshez jutni. Az igazság e nagyszerű elveit – tisztaságuk és szentségük miatt – ne vonatkoztassuk el mindennapi életünktől sem. Ezek az igazságok felérnek az égig, és körülfogják az örökkévalóságot, de éltető befolyásuknak bele kell szövődniük az emberi életbe. Át kell hatniuk az élet kis és nagy jelentőségű dolgait. – *Krisztus példázatai*, 100. o.

Ha azok, akik magukat Isten népének vallják, elfogadnák az Igéből rájuk sugárzó világosságot, akkor eljutnának arra az egységre, amelyért Krisztus imádkozott: „a Lélek egységére” a „békesség kötelékével”, ahogy az apostol mondja. „Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást; egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.” (Ef 4:3–5) – *A nagy küzdelem*, 379. o.

Pál és Barnabás engedelmeskedett a parancsnak. Ezt mondták a zsidóknak: „Szükséges volt, hogy először nektek hirdettessék az Isten Igéje; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, ímé, a pogányokhoz fordulunk. Mert így parancsolta nekünk az Úr: Rendeltelek téged világossággul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a földnek széléig. A pogányok pedig eze-

ket hallván örvendeztek, és magasztalták az Úr Igéjét; és akik csak örök életre választottak, hittek.” (Csel 13:46–48)

A Krisztus tanítványai által hirdetett evangéliumi üzenet hírt adott a világnak az első adventről, és azt a jó hírt tartalmazta, hogy az ember a Krisztusba vetett hit által üdvösséget kap. Az üzenet előremutatott a második adventre, amikor Jézus eljön dicsőségben, hogy megváltsa népét, és azt az örömhírt hozta, hogy aki hisz és engedelmeskedik, részesül „a szentek örökségében..., a világosságban” (Kol 1:12). Ez az üzenet szól ma az emberiségnek azzal a kinyilatkoztatással együtt, hogy Krisztus második eljövetele közel van. Igéje és az általa meghirdetett jelek teljesedése tanúsítja, hogy az Úr már az ajtó előtt van. – *Krisztus példázatai*, 226. o.

Július 30., csütörtök – A Szentlélek átformáló ereje

Akiknek Krisztus megbocsát, azokat először bűnbánatra készíteti; Isten Lelkének szolgálata, hogy meggyőz a bűneinkről. Akiknek szívét a Szentlélek meggyőzi, rájönnek, hogy semmi jó nincs bennük. Belátják, hogy mindaz, amit eddig tettek, önzéssel és bűnnel vegyül. A szégyen vámszedőhöz hasonlóan távol állva a szemüket sem merik az égre emelni. Így szólnak: „Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!”, és ők boldogok (az angolban: áldottak – a szerk.). A bűnbánók bocsánatot nyerhetnek Krisztustól, mert Ő „Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29). Az Úr ígérete így hangzik: „Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gypjű.” (Ésa 1:18) „Adok néktek új szívét, és új lelket adok belétek...” (Ezék 36:26–28) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 7. o.

Isten nagy és hatalmas forrásokat tartogat az ember számára, és a legegyszerűbb módon fejleszti ki a mennyei eszközök működését. Az isteni tanító mondja: „Csakis az én Lelkem képes tanítani és a bűnokről meggyőzni. A külső díszek csak ideiglenes benyomást tesznek. Az igazságot én juttatom érvényre a lelkiismeretben, és a világ minden táján lesznek tanúim, akik hirdetik az emberek idejére, pénzére és szellemi képességére tartott igényemet. Mindezt a Kálvária keresztyén vásároltam meg. Arra használjátok a rátok bízott talentumokat, hogy egyszerűségében, őszinte odaadásában hirdessétek az igazságot. Juttassátok el az evangélium örömhírét a világ minden részére. Ébresszétek föl

a megterhelt lelkeket, hogy ezt kérdezzék: Mit tegyek, hogy megmeneküljek?” – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 159. o.

Amikor Jézus megígérte tanítványainak a Szentlelket, tanítói működésének befejezéséhez közeledett. Ott állt a kereszt árnyékában, teljesen tudatában a bűnteher súlyosságának, amit neki mint bűnhorodónak kellett viselnie. Mielőtt azonban feláldozta magát, elmondta tanítványainak a legfontosabb, legtökéletesebb adományt, amit követőinek akart adni. Olyan adományt, mely kegyelmének határtalan segélyforrását tárja fel előttük. „Én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt, és nem ismeri fel Őt; de ti ismeritek Őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.” (Jn 14:16–17) Az Üdvözítő ezzel a jövőre utalt, amikor eljön a Szentlélek mint földi képviselője, és hatalmas munkát végez. Annak a sok rossznak és gonoszságnak, amely évszázadokon át halmozódott fel, az ember ezentúl a Szentlélek isteni ereje által álljon ellen. – *Az apostolok története*, 47. o.

Július 31., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek” című fejezet.

6.

KORLÁTLAN LEHETŐSÉGEK

Augusztus 1., szombat délután

A földi történelem minden idejében voltak Istennek emberei, akik meg tudták ragadni a kínálkozó alkalmakat. Nekik mondta az Úr: „Ti vagytok az én tanúim.” Mindig voltak istenfélő emberek, akik készségesen megragadták az útjukat megvilágító fénysugarakat, és Isten Igéjét szolták embertársaiknak. Énókh, Noé, Mózes, Dániel és a sok pátriárka és próféta mind az igazság prédikátora volt. Ők nem voltak csalhatatlanok, hanem gyenge, tévelygő emberek, azonban az Úr munkálkodott általuk, mivel odaszentelték magukat az Ő szolgálatára.

Krisztus, mint az egyház igazi feje, mennybemenetele óta kiválasztott követői által végzi munkáját a földön. Rajtuk keresztül beszél az emberekhez, és tölti be szükségleteiket. Akik Istentől elhívtak, hogy szóval és tettel dolgozzanak gyülekezetének felépítésén, azok feladata igen felelősségteljes. Jézus helyett kell férfiakat és nőket arra kérniük, hogy béküljenek meg Istennel; olyan feladat ez, amit csak úgy teljesíthetnek, ha felülről kapnak hozzá bölcsességet és erőt. – *Az evangélium szolgálói*, 13. o.

Hálával tartozunk Istennek, hogy az Ő tanúinak neveztetetünk! És mint tanúi beszéljünk munkatársainknak Krisztusról, és magasztaljuk Őt. Ha észrevesszük, hogy valamelyik szolgatársunk vallásos lelkesedése alábbhagyott, nekünk kell segítenünk és bátorítanunk őt, imádkozzunk érte és vele, hogy Isten igazi tanújává válhasson...

Legyetek eszközök, melyek által az Úr lelkeket szólít meg. Értékes ismereteket fog eszetekbe juttatni, és Jézus iránti szeretettel telt szívvel fogjátok a létfontosságú szavakat szólani. Egyszerűségeteknek és őszinteségeteknek meggyőző hatása lesz, és szavaitokat helyesnek fogják feljegyezni a mennyei könyvekben, mint ezüsttányéron felszolgált aranyalmát. Isten mennyei befolyásának gyógyító áradatát küldi, fölbreszti a meggyőződést és a vágyat, Jézus pedig közbenjár imáitok-

nál, és a bűnös számára a Szentlélek ajándékát adja és árasztja ki annak lelkére. Ekkor Isten angyalainak soraiban nagy öröm lesz a megtérő bűnösért. – *Sons and Daughters On God*, 274. o.

Akik szeretik Jézust, életük minden mozzanatát összhangba hozzák az akaratóval... Isten kegyelméből képesek romlatlanul megtartani a tiszta elveiket. A szent angyalok szorosan mellettük állnak, és Krisztus látható lesz az igazsághoz való kitartó ragaszkodásukban. Ők Krisztus katonái, akik hűséges tanúkként hordozzák határozott bizonyágtételüket az igazságról. Megmutatják, van lelki hatalom, amely férfiakat és nőket tesz képessé arra, hogy egyetlen lépéssel se tántorodjanak el az igazságtól és az igazságosságtól, még a világ összes kincséért se. Őket, bárhol legyenek is, tiszteli a menny, mert a Mindenható akaratóhoz igazítják az életüket, és nem törődnek azzal, hogy milyen áldozatokat kell meghozniuk. – *Isten csodálatos kegyelme*, 247. o.

Augusztus 2., vasárnap – Eltérő ajándékokkal, de együtt a szolgálatban

Az egységben erő van. Az Úr azt akarja, hogy ennek igazsága szüntelenül tükröződjék Krisztus teste minden tagjának életében. A tagoknak egyesülniük kell szeretetben, szelídségben és alázatban. A hívőknek közösségbe szerveződve – hogy így árásszák egyesült befolyásukat –, Krisztushoz hasonlóan kell dolgozniuk. Mindig legyenek udvariasak és tiszteletteljesek egymás iránt. Minden talentumnak megvan a maga helye, és azt a Szentlélek irányítása alatt kell ápolniuk.

A keresztyén közösség a tagokért jön létre, hogy minden tag élvezhesse a másik talentumain keresztül kapott segítséget és áldást, valamint Isten bennük – különféle adományaik és képességeik szerint – elvégzett munkáját. Az egyház a közösség szent kötelei által egyesül abból a célból, hogy minden tagja áldást nyerhessen a másik befolyásából. Mindegyikük kösse magát a szeretet és összhang szövetségéhez. A keresztyén elveknek és a közösségi áldásoknak összhangszerű cselekvésben kell erőre kapniuk. Minden hívő nyerjen áldásokat, és gyarapodjon a többi tag különféle képességeiből származó formáló és átalakító befolyásból, hogy az egyikből hiányzó dolgok nagyobb mértékben mutatkozhassanak meg a másikban. A testvérek közeledjenek egymáshoz, hogy az egyház látványossága lehessen a világnak,

ügy angyaloknak, mint embereknek. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 15. o.

Isten rendelte el, hogy gyermekei különböző lelki ajándékokat birtokoljanak. Úgy tervezte, hogy eltérő értelemmel bíró emberek jöjjenek az egyházba, és legyenek az Ő munkatársai. Különféle emberekkel találkozunk, és különféle ajándékokra van szükségünk. Isten szolgálói tökéletes összhangban dolgozzanak együtt. Hálát adok Istennek, hogy nem vagyunk egyformák, viszont mindannyian ugyanolyan lelkülettel, Krisztus lelkületével kell rendelkezünk. János apostol nem volt olyan, mint Péter. Külön-külön mindegyiknek alá kellett vetnie sajátosságait, mérsékelnie kellett a temperamentumát, hogy egymást segíthessék az igazi hit és a megszentelődés által...

Meg kell tanulnunk elnézőbbnek lenni mások tulajdonságai iránt. Ha akaratomat Jézus akaratának vetjük alá, hogyan lehetünk nézeteltérésben a testvéreinkkel? És ha nézeteltéréseink vannak, akkor szegezzük az énünket keresztre. Az az igazán szabad ember, akit a Megváltó tett szabaddá. Csak úgy lehetünk teljes mértékben Krisztuséi, ha úgy szeretjük egymást, ahogyan Ő szeretett bennünket. – *This Day Whit God*, 262. o.

Ahogy az ember szervezetének különböző részei alkotják testünket, és amint az egész testet kormányzó észnek engedelmeskedve kell mindnek végezni a hivatását, úgy Krisztus gyülekezete tagjainak is egyetlen részarányos testté kell egyesülniük, alávetni magukat a közösség megszentelt értelmének...

Éljünk egyéni felelősségünk tudatában, hiszen a látható gyülekezet tagjai vagyunk, az Úr szőlőjének pedig munkásai... Drága Megváltónk meghívott, hogy csatlakozzunk hozzá, egyesítsük gyengeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat bölcsességével, érdemtelenységünket érdemeivel. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 16. o.

Augusztus 3., hétfő – Minden jó adomány Istentől jön

Istennek elvárásai vannak feléd. Élettel és egészséggel áldott meg, képességeket és értelmi erőt adott, amelyeket ha akarsz, gyarapíthatsz, vagy akár Sátán szolgálatába állítva visszaélhetsz azokkal. Az Úr előtt te felelsz a kapott képességekért. Ha megteszel minden tőled tel-

hetőt a rendelkezésedre álló lehetőségekkel, képessé válhatsz a szolgálatra és a hasznos munkára. Ne kívánj magasztos munkát, ne vágyódj nagy feladatokra, hanem végezd felelősségteljesen a neked kiszabott, akármilyen kicsinek tűnő feladatot úgy, mint Istennek tetsző, kedves áldozatot. És ha jól végzed az apró feladatot, akkor Ő majd nagyobbat is rád fog bízni...

Ne feledd, hogy az Úr minden gyermekét felhasználja, aki átadja magát neki. Mindenki számára jól meghatározott helyet és feladatot rendelt. Veled együtt sokan vannak, akik azt képzelik, hogy a menny nem használhatja fel őket. Többé ne gondolkodj így. Hisz te úgy tehetsz eleget a kis feladatnak, hogy azzal Istent dicsőítheted. – *This Day Whit God*, 243. o.

Amikor Jézus a keresztsége után leborult a Jordán partján, megnyílt a menny, a Szentlélek galamb alakjában leszállt, és dicsősége aranyló fényvel vette körül a Megváltót. Isten hangja hallatszott a mennyből: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben gyönyörködöm.” Jézus Krisztus imája, amellyel az emberiségért könyörgött, megnyitotta a menny kapuit, és az Atya elfogadta az értünk mondott imádságot. Jézus úgy imádkozott, mint a mi helyettesünk és kezesünk, ezért most az egész emberi család az Atyához járulhat az Ő szeretett Fia érdemei által. Földünket a törvényszegés miatt száműzték a menny köréből, az ember és Teremtője közötti érintkezés megszűnt – de most megnyílt az út, és az ember visszatérhet az atyai házhoz. Jézus „az út, az igazság és az élet”. Az Úr trónjától áradó fény bevilágít azok szívébe, akik szeretik Őt, még ha e bűnnel fertőzött világban élnek is. Az Isten szent Fiát körülvevő világosság mindazok ösvényét beragyogja, akik követik Krisztust. – *Az én életem ma*, 260. o.

Jézus megígérte egyházának a Szentlélek ajándékát, és ez az ígéret az első tanítványoknak adott ígéret mértékével szól nekünk is.

Buzgón kellene imádkoznunk a Szentlélekért, ahogy a tanítványok is tették pünkösdkor. Ha nekik erre volt szükségük, akkor annál nagyobb szükség van ma az imára.

Olyan mértékben kapjuk meg a Szentlelket, amilyen mértékben vágyunk rá és hiszünk benne, valamint ahogyan fel fogjuk használni a kapott világosságot és ismeretet.

A Szentlélek szeretetet, örömet, békességet, erőt és vigaszt nyújt; olyan, mint az örök életre buzó víznek kútfeje. Ez az áldás ingyen lett felkínálva minden embernek. – *The Faith I Live By*, 53. o.

Augusztus 4., kedd – A lelki ajándékok célja

Krisztus rábízta szolgálóira azt, „amije” van, hogy szolgálatában hasznosítsák. Megszabja „kinek-kinek a maga dolgát” (Mk 13:34). A menny örökérvényű tervében mindenkinek megvan a helye. Mindenkinek együtt kell működnie Krisztussal a lelkek megmentésén. Amilyen biztos, hogy a mennyben megvan az a hely, amelyet Isten nekünk készített, olyan biztos az is, hogy a földön van olyan feladat Isten szolgálatában, amelyet személy szerint nekünk kell elvégeznünk.

A talentumokon, amelyeket Krisztus rábízott egyházára, főként a Szentlélek ajándékait és áldásait kell értenünk. „Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által; másoknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint; egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által; némelyiknek csodatévő erőknél munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknek megítélése; másoknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása: de mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.” (1Kor 12:8–11) Nem mindenki kapja ugyanazt az ajándékot, de a Mester megígérte, hogy minden egyes szolgálója megkapja a Lélek valamelyik ajándékát. – *Krisztus példázatai*, 326–327. o.

Krisztus, az Atya dicsőségének visszatükröződése eljött a világra e dicsőség fényeként, hogy képviselje Istent az emberek előtt. A Szentírás szava szerint felkente „Őt az Isten Szentlélekkel és hatalommal”, és „széjjeljárt jót tévén” (Csel 10:38). Jézus a názáreti zsinagógában ezt mondta: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemének megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.” (Lk 4:18–19) Ezzel a munkával bízta meg tanítványait is. „Ti vagytok a világ világossága – mondta. – Úgy fénylő a ti világosságotok az

emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:14–16) – *Krisztus példázatai*, 416. o.

Krisztus a segítségünkre lesz, hogy példáját követhessük, jót cselekedjünk, és hogy elutasíthassuk a gonosz cselekedeteket. Megszentelt csatornáknak kell lennünk, melyeken át az Üdvözítő szeretete áramlik a szükségben levők felé...

Jézus a világosságát küldi azokra, akik kitárják lelkük ablakait a menny felé. Ők a Szentlélek befolyása alatt fogják végezni Isten munkáját. Aki igyekszik minél közelebb kerülni az isteni törvények iránti engedelmességhez, a menny leghasznosabb szolgálattevője lesz. Krisztus követője igyekszik hasonlítani őhozzá jóságban, együttérzésben, emberszeretetben, és akkor Isten munkatársaként tekintenek rá. Az ilyen ember nem elégszik meg a lelkiség alacsony mércéjével, hanem folyamatosan egyre magasabb célokra törekszik. – *Our High Calling*, 182. o.

Augusztus 5., szerda – Megismerni a saját talentumainkat

A gazdagság, magas pozíció, költséges felszerelések, pazar épületek és berendezések nem lényeges elemei Isten műve előrehaladásának, ahogy az emberek dicséretét kiváltó és a hiúságot tápláló eredmények sem. A földi csillogásnak, bármennyire lenyűgöző is, nincs értéke az Úr előtt, aki nem a láthatót és mulandót, hanem a láthatatlant és az örökkévalót értékeli. Az előbbinek csak annyiban van értéke, amennyiben az utóbbit tükrözi. A legnagyobb művészi alkotás szépsége sem mérhető össze a jellem szépségével, amely a lélekben munkálkodó Szentlélek gyümölcse...

Isten minden embert csak annyira tud felhasználni, amennyire Lelkével betöltheti a lélek diplomáját. Ő csak a képmását tükröző munkát fogadja el. Követőinek – megbízásuk hitelesítéseként – magukon kell viselniük a menny örökkévaló alapelveinek kitörölhetetlen jegyeit. – *A nagy Orvos lábnymán*, 36–37. o.

Isten helyettese a Szentlélek, a legnagyobb adomány. „Minden jó ajándék” benne van, és a teremtő Isten sem adhat ennél többet és jobbat. Ha az Úrhoz fohászunk, hogy legyen irgalmas irántunk ínségünkben, s hogy vezessen bennünket Szentlelke által, lehetetlen, hogy

imánk elől elzárkózzon. Esetleg előfordulhat, hogy a szülők elfordulnak éhező gyermeküktől, de Isten mindig meghallgatta a szükségben lévő és hozzá vágyakozó szív jajkiáltását. Csodálatosan gyengéden közli velünk szeretetét. Akik azért a komor napokon úgy vélik, hogy a menny megfélemedkezett róluk, szívleljék meg Ésaías próféta üzenetét: „Szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr. Hát elfeledkezhet-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem. Ímé, az én maromba metszettek fel téged.” (Ésa 49:14–16) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 132. o.

Népünknek a szentségben való megújulásra van a legnagyobb és legégetőbb szüksége. Az erre való törekvést kell elsődleges munkánknak tekintenünk! Komoly igyekezetre van szükség az Úr áldásának elnyeréséhez. Nem azért van ez így, mintha az Úr nem lenne készséges ránk árasztani áldását, hanem mert felkészületlenek vagyunk annak elfogadására. Mennyei Atyánk nagyobb készséggel adja Szentlelkét az azt kérőknek, mint amilyenvel földi szülők adnak jó ajándékokat gyermekeiknek. A mi feladatunk viszont az, hogy bűnvallomás, alázat, bűnbánat és komoly ima által eleget tegyünk azoknak a feltételeknek, amelyek mellett Isten áldásaiban részesülhetünk. A megújulásra egyedül imára jövő válaszként számíthatunk. Az emberek nem találhatnak örömet az Ige hallgatásában mindaddig, amíg nélkülözik Isten Szentlelkét. Amikor azonban a Lélek ereje megérinti szívüket, az Úrról szóló beszéd nem marad hatástalan. Akiket Isten Igéjének tanításai vezetnek a Szentlélek jelenléte és kellő körültekintés kíséretében, azoknak csodálatos tapasztalatban lesz részük összejöveteleinken, és otthonaikba visszatérve egészséges légkört fognak árasztani magukból. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 121. o.

Augusztus 6., csütörtök – Ajándékaink fejlesztése

Nem megmondta-e Isten, hogy Szentlelkét adja azoknak, akik kérik? Ez a lelkület valóságos, tényleges, igaz vezető. Némely ember fél szaván fogni Istent, mintha ez elbizakodottság lenne. Kérik az Urat, hogy tanítsa őket, mégis félnek hitelt adni az Úr ígéreteinek és hinni, hogy Ő tanít minket. Miközben alázatos, tanítható lelkülettel járulunk elé, akik készek vagyunk, és szeretnénk tanulni, miért kételkedünk a menny ígé-

reteiben? Egy pillanatra se kételkedjünk, és ne hozzunk rá ezzel szégyent. Mikor tudakolni akarod az Úr akaratát, az Istennel való kapcsolatban a rád eső rész: hinned kell, hogy akarata cselekvésében vezetni, irányítani, áldani fog. Bizalmatlanok lehetünk magunkkal, nehogy rosszul értelmezzük az Úr tanításait, de ezt is tegyük imánk tárgyává, és bízunk benne, bízunk a legvégsőig, hogy Lelke vezérelni fog, hogy jól értelmezzük terveit és gondviselése vezetését.

Krisztus vezette át a pusztán az izraelitákat. Most is Ő vezeti népét, megmutatva nekik, hol és miként munkálkodjanak. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1155–1156. o.

Napjainkban a kegyelemmel és a mennyei erővel való különleges felruházás nem kevésbé szükséges, mint az apostoli egyházban volt.

Isten ma férfiakat és nőket ruház fel mennyei erővel, ahogyan pünkösdkor felruházta azokat, akik az üdvösség Igéjét hallották. Az Úr Lelke és kegyelme még most is azok rendelkezésére áll, akik igénylik az Ő szavát, és hisznek benne.

Krisztus révén az ajándék már a mienk, de annak birtokba vétele a Szentlélek befogadásától függ.

Ha ragaszkodik Jézushoz, és a Szentlélek ajándékait elnyeri, akkor még a legszegényebb és legtanulatlanabb tanítvány is erőt kap, hogy lelkeket nyerjen. Isten a világegyetem legmagasztosabb befolyásának csatornájává teszi őt. – *The Faith I Live By*, 292. o.

Aki kihasználatlanul hagyja elrozsdásodni talentumait, és nem gyarapítja azokat, ne gondolja, hogy kibújhat a felelősség alól, mivel Isten elvárja, hogy vegyünk észre a jót, amit megtehattünk volna, ha felveszszük Krisztus igáját, az Ő terheit, és tőle tanulunk nap mint nap, aki szelíd és alázatos szívű. Az elásott talentumok terhe a felelősségünkkel együtt nő. – *That I May Know Him*, 326. o.

Augusztus 7., péntek – További tanulmányozásra

Krisztus példázatai, „A talentumok” című fejezet.

AZ IGÉRŐL BESZÉLNI

Augusztus 8., szombat délután

Egyes emberek fáradhatatlanul munkálkodtak, hogy a Szentírás világos, egyszerű mondanivalóját elhomályosítsák, és azt a látszatot keltseék, hogy a Biblia ellentmond önmagának. De akárcsak a bárka a hullámzó mélység felett, Isten Szava is átvészeli a vihart, mely pusztulással fenyegeti. Miként a bánya gazdag arany- és ezüstérceket rejt a felszín alatt, és mindenkinek le kell ásnia, aki fel akarja tárni értékes tartalékait, a Szentírásban is ott vannak az igazság kincsei, amelyek csak a buzgó, alázatos, imádkozó kutató előtt tárulnak fel. Isten a Bibliát tankönyvként adta az egész emberiségnek – gyerekeknek, fiatalnak és felnőttnek –, hogy minden életkorban tanulmányozza. Igéjét önmaga kinyilatkoztatásaként adta. Minden újjólag felismert igazság a szerzője jellemének egy-egy újabb feltárulása. A Szentírást Isten azért adta, hogy tanulmányozása által az ember közelebbi kapcsolatba kerüljön Teremtőjével, és világosabb képet kapjon akaratáról. A Szentírás az Úr és az ember közti kapcsolat eszköze. – *A nagy küzdelem*, 69. o.

Miként a növény gyökeret ereszt a talajban, nekünk is mélyen meg kell gyökereznünk Krisztusban. Ahogyan a növény magába szívja a napfényt, harmatot és esőt, mi is tárjuk ki a szívünket a Szentlélek előtt! A munkát „nem erővel, sem hatalommal” kell végezni, „hanem az én Lelkessel, azt mondja a seregeknek Ura” (Zak 4:6). Ha szívünkkel Jézusra támaszkodunk, akkor Ő „eljön hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, amely megáztatja a földet”. Az „igazság Napjaként” kel fel nekünk, „és gyógyulás lesz az Ő szárnyai alatt”. „Virágozni” fogunk, „mint a lilium”. Megelevenedünk, „mint a búzamaz”, és virágzunk, „mint a szőlőtő” (Hós 6:3; Mal 4:2; Hós 14:6,8). Ha rendületlenül a Megváltóra hagyatkozunk, akkor addig növekszünk, míg eljutunk a krisztusi érettségre. – *Krisztus példázatai*, 66. o.

A víz, melyre Jézus hivatkozott, a kegyelem kijelentése volt Isten Igéjében. Lelke, tanítása olyan kielégítő minden léleknek, mint a forrás... Krisztusban lakik az örökkévaló öröm teljessége. Krisztusnak az Igében való kegyes jelenléte szól folyamatosan a lélekhez; örök életre buzgó vízforrásnak ábrázolja Őt a szomjazó megelégtetésére. Előjögünk, hogy bennünk lakó, élő Üdvözítőnk legyen. Ő a belénk ültetett lelki hatalom forrása, és az Ő áldásos hatása szavakban és tettekben fog előtörni belőlünk, felüdítve körülöttünk mindenkit. Kívánságokat és ihletéseket támaszt föl bennünk erőért és tisztaságért, szentségért és békéért, azért az örömért, mely nem hoz magával bánatot. Ez a bennünk lakó Üdvözítő gyümölcse. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1134. o.

Augusztus 9., vasárnap – Isten Igéjének szimbólumai

Amint Krisztus ott ült a vőlegényre váró csapatot figyelve, elmondta tanítványainak a tíz szűz történetét, a látottakkal illusztrálva, amit egyháza át fog élni közvetlenül második eljövetele előtt.

A várakozók két része azt a két csoportot ábrázolja, amely vallja, hogy várja Urát. Jézus Krisztus azért nevezi őket szüzeknek, mert tiszta hitet vallanak. A lámpák Isten Igéjét jelképezik. A zsoltáros ezt mondja: „Az én lábamnak szövétneke a te Igéd, és ösvényemnek világossága.” (Zsolt 119:105) Az olaj a Szentlélek szimbóluma. – *Krisztus példázatai*, 406. o.

Krisztus az ember bűnbeesésétől kezdve állandóan bizonyosságot tett az igazságról a világnak. Ő közvetíti az embernek a romolhatatlan magot: Isten Igéjét, „amely él és megmarad örökké” (1Pt 1:23). Az Édenben az elbukott emberiségnek adott első ígéretével Jézus az evangélium magját vetette el. A magvetőről szóló példázat azonban főként az emberek közötti személyes szolgálatára és az így elindított munkára vonatkozik.

Isten Igéje ez a mag. Minden mag önmagában hordja a csírázás törvényét. Benne van a növény élete. Ugyanígy van élet az Úr Igéjében is. Krisztus ezt mondja: „A beszédek, amelyeket én szólok nektek, lélek és élet.” „Aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van.” (Jn 6:63; 5:24) Isten Igéjének minden parancsában és minden ígéretében a Mindenható ereje, élete rejlik, amely által

a parancsok teljesíthetők, és az ígéretek megvalósulhatnak. Aki hitben befogadja az Igét, az Úr életét és jellemét kapja meg. – *Krisztus példázatai*, 37–38. o.

„Nem olyan-é az én Igém, mint a tűz, azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pöröly?” (Jer 23:29)

Megtörténhet, hogy nagyon sokat kell dolgoznod jellemed építésén, mivel még olyan kő vagy, amit vágni és csiszolni kell, mielőtt elfoglalja helyét Isten templomában. Nem kellene meglepődnöd, ha a menny vésszel és kalapáccsal távolítja el a jellemhibáidat, míg nem állsz készen a számodra előkészített hely elfoglalására. Ezt a munkát egyetlen ember sem végezheti el, egyedül Isten. Biztos lehetsz benne, hogy egyetlen kalapácsütése sem lesz hiábavaló. Minden ütését szeretet vezet örök javadra és boldogságodra. Ő ismeri gyengeségeidet, ezért nem elpusztítani, hanem helyreállítani kíván téged.

A meggyengült léleknek, aki már nem akar emberekre tekinteni, mivel folyton becsapták, a következőket tanácsolja Krisztus: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) – *This Day Whit God*, 23. o.

Augusztus 10., hétfő – Isten Igéjének teremtő ereje

Az anyagi világ Isten uralma alatt áll, a természet pedig törvények alapján működik. Minden a menny akaratát hirdeti és cselekszi. A felhők, az eső, a harmat, a napfény, a záporok, a szél, a viharok – mind-mind Isten irányítása alatt áll, és neki engedelmeskedik. A búzatő utat tör magának a rögben, kezdetben csak mint törékeny fűszál, azután fejlett növény, majd maggal telt kalász lesz belőle. Ezeket az engedelmes szolgálókat az Úr arra használja fel, hogy akaratát cselekedjék. A gyümölcs előbb a virágban mutatkozik meg, amiből később körte, barack vagy alma lesz, és Ő viszi véghez, hogy minden a maga idejében fejlődjön ki, mivel a természet nem ellenkezik Teremtőjével.

A világot létrehozó alkotóerő ma is munkálkodik, fenntartja az univerzumot, és végzi munkáját a természetben. Isten keze irányítja a bolygók rendezett mozgását a világegyetemben. Nem saját ereje révén járja évről évre Földünk is a Nap körüli pályáját, és termi meg ajándékait. Az Úr szava irányítja a természet elemeit. – *Lift Him Up*, 66–67. o.

Akiknek igaz ismeretük van Istenről, nem válnak annyira az anyagi törvények és a természet működésének rabjaivá, hogy ne vegyék észre vagy ne akarják elismerni az Atya folyamatos munkálkodását a természetben. A természet nem azonos Istennel, és soha nem is volt. A természet maga – noha szava bizonyosságot tesz az Úrról – nem Isten. Mindössze arról van szó, hogy a teremtés munkájaként tesz tanúságot Isten hatalmáról. A természet szerzője a Szentháromság. A természet világának nincs önmagában való hatalma, csak az, amivel Isten ruházta fel. Az Atya személyes Isten, a Fiú pedig személyes Jézus Krisztus...

A zsolnárszerző ezt írja: „Az eget beszélik Isten dicsőségét, és kezének munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést.” (Zsolt 19:2–3) Némelyek úgy vélik, hogy a természet világának nagyszerű dolgai azonosak Istennel. De ez nem így van. Az égen látható csodák nem tesznek mást, mint végzik a kijelölt feladatukat. Isten irányítja őket. Mindennek teremtője és felügyelője Isten, aki fenntartja a teremtett világ dolgait. Ugyanaz a kéz, mely egyensúlyban tartja a hegyeket, titokzatos pályákon vezeti a világokat a nap körül. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 293. o.

Isten azért nyilatkoztatta ki önmagát Igéjében, hogy tanulmányozzuk. Kutathatjuk, hogy jobban megértsük, de nem juthatunk a kinyilatkoztatott dolgokon túl... Senki se vegye a bátorságot feltételezésekbe bocsátkozni az Úr természetéről. Itt a hallgatás jelenti az ékesszólást, hiszen a mindentudó Isten minden vita felett áll. – *The Faith I Live By*, 40. o.

Augusztus 11., kedd – Az Ige tanulmányozásának áldásai

A Jézus Krisztus által a Sínai-hegyen elmondott tíz szent elv Isten jellemének a kinyilatkoztatása volt, és ismertté tette a világ előtt, hogy neki hatalma van az egész emberiség fölött. Annak a legnagyobb szeretetnek a tíz törvénye, ami egyáltalán az ember elé tárható, az Isten hangja volt, mely ezzel az ígérettel szólt a mennyből az ember lelkéhez: „Ezt cselekedd, és akkor nem kerülsz Sátán uralma és hatalma alá.” Nincs semmi tilalom ebben a törvényben, még ha úgy is tűnhet. Hanem hogy EZT CSELEKEDD, és élsz. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1105. o.

Igaz, [Péter] apostol azt mondta, hogy egyes részeket nehéz megértenünk az Írásokból. Tényleg akadnak ilyen részek is. S ha nem lennének nehéz és nehezen érthető szövegek, a hitetlen, aki most arra hivatkozik, hogy Isten érthetetlen kinyilatkoztatásokat adott, méltán hozhatna föl mást mentségül. Az Úr végtelensége annyival magasabban áll fölöttünk, hogy az ember számára lehetetlen megérteni az istenfélelem titkát.

Isten angyalai döbbenetesen tekintettek Krisztusra, mikor Ő emberi formát vett magára, és alázatosan egyesítette istenségét az emberi létel, hogy a bukott embernek szolgálhasson. Ámulat tárgya ez az angyalok között. Isten megmondta nekünk, hogy Jézus ezt tette, és pontosan úgy kell elfogadnunk az Atya szavát, amint olvassuk. – *A Te Igéd igazság,* 7. köt., 919. o.

Értékes leckéket tanulhatunk Timótheus életéből. Már gyermekkorában megismerte az Írásokat. Otthonát vallásos légkör járta át, ez befolyásolta jellemfejlődését, és családi élete szelíd, tiszta és józan volt. Őt nem rontották meg hamis eszmék. A tanítói együttműködtek Istennel Timótheus nevelésében, hogy képes legyen elvégezni a feladatokat, hordozni a terheket, amelyek már fiatal korában vártak rá.

A Biblia jó befolyást gyakorol a jellemünkre, ha tanításait meg is valósítjuk az életünkben. Timótheus megtanulta és gyakorolta ezeket a leckéket. Nem voltak különleges, csodálatra méltó talentumai, munkája mégis értékes volt, mert Istentől kapott képességeit mint oda-szentelt lelki ajándékokat használta fel mennyei Atyánk szolgálatában. A Szentírás kiváló ismeretének és szelíd életének köszönhetően komoly hatással volt a körülötte élőkre. Isten formálta Timótheus gondolkodását, és így ő a benne lakozó Szentlélek temploma lehetett. – *Az én életem ma,* 34. o.

Augusztus 12., szerda – Isten Igéjének alkalmazása

Krisztus gondoskodott arról, hogy erősek legyünk: nekünk adta a Szentlelket, aki eszünkbe juttatja Isten minden ígését, hogy nyugal-munk legyen, és a megbocsátás édes békéje töltsen be a szívünket. Ha tekintetünket egyedül Jézusra irányítjuk, és bízunk a hatalmában, csak akkor érezzük, hogy biztonságban vagyunk, mert Krisztus igazsága lesz a mi igazságunk. – *Az én életem ma,* 45. o.

Fogadjuk a Szentírást Isten hozzánk intézett – nem csupán írott, hanem közölt – szavaként is! (...)

Így van ez Isten Igéjének minden ígéréteivel. Bennük személy szerint szól mindnyájunkhoz, olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk a beszédét. Krisztus megígéri nekünk kegyelmét, és megosztja velünk hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek „a népek gyógyítására szolgálnak” (Jel 22:2 – új prot. ford.). Elfogadva, belénk ivódva jellemünk erősségévé, az élet mozgatórugójává, fenntartójává lesznek. Semmi másnak nincs ilyen gyógyító ereje. Ezen kívül semmi sem képes azt a biztonságot és hitet adni, amely az egész ember éltető erejévé válik. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 122. o.

Aki az életét Istennek ajánlotta fel – az Ő gyermekei szolgálatára –, kapcsolatba került vele, aki az egész világ összes javának tulajdonosa. Életét szilárd ígéretek aranylánca fűzi az Örökkévalóhoz. Az Úr nem hagyja magára a szükség és bánat óráiban. „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteiket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen Krisztus Jézusban.” (Fil 4:19) A végső szükség órájában az irgalmas ember védelmet talál a részvételtjes Üdvözítő irgalmában: Isten befogadja az örökkévaló hajlékokba. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 24. o.

A Szentírás kutatásával és komoly imával igyekezzetek világosan megérteni, majd hűségesen teljesíteni kötelességeket. Feltétlen hűséget kell gyakorolnotok a kis dolgokban is, hiszen ezzel tesztek szert megbízhatóságra a komolyabb felelősséggel kapcsolatban... Az élet minden eseményének súlyos szerepe van a jó vagy a rossz irányában. Engedjük, hogy az élet mindennapos próbái alakítsák gondolkodásunkat, hogy erőnk legyen helytállni bármilyen nehéz helyzetben is. A próba és veszély napján erősnek kell lennünk, hogy szilárdan kiálljunk az igazság mellett, minden ellenséges befolyástól függetlenül.

Jézus csak akkor vállalja fel terheink hordozását, ha bízunk benne. Így hívogat minket: „Gyere hozzám, megterhelt és megfáradt lélek! Add át nekem a terhedet! Bízzál bennem, és én elvégzem azt a munkát, aminek az elvégzésére az ember képtelen volna!” Bízunk Krisztusban! Az aggodalom vak, és nem látja a jövőt. Jézus azonban látja a véget a kezdetektől, és minden bajban van előre elkészített útja az enyhülésre. Az Üdvözítőben elrejtve mindenre képessé válunk általa, aki megerősít minket. – *Isten csodálatos kegyelme*, 113. o.

Augusztus 13., csütörtök – Isten Igjének hirdetése

Amikor a feltámadás után a tanítványok hirdetni kezdték Krisztust és a keresztre feszítést, a hatóságok eltiltották őket ettől. „Erre Péter és János így válaszoltak: magatok ítéljétek meg, helyes volna-e inkább rátok hallgatni, mint az Istenre. Mi nem hallgathatunk arról, amit látunk és hallottunk.” (Csel 4:19–20) S tovább folytatták a Jézus által való üdvösség jó hírének hirdetését, és Isten hatalma tanúskodott az üzenet mellett. Betegek gyógyultak meg, és ezrek csatlakoztak a gyülekezethez. „De a főpapot és környezetét – vagyis a szadduceusok pártját – féltékenység fogta el. Lefogták tehát az apostolokat, és nyilvánosan börtönbe vetették őket.” (Csel 5:17–18)

De a menny Istene, a világegyetem mindenható kormányzója a maga kezébe vette az ügyet, mert emberek támadtak ellene. Félreérthetetlenül a tudtukra adta, hogy van uralkodó az emberek felett, akinek a tekintélyét tisztelniük kell. Éjjel az Úr elküldte egyik angyalát, hogy nyissa meg a börtön ajtaját, és vezesse ki a két férfit, akikre rábízta munkáját. Ugyan a fejedelmek azt parancsolták, hogy „ne tanítsanak Jézus nevében”, de az Isten küldte mennyei hírnök mást kötött a lelkükre: „Menjetek, álljatok ki, és hirdessétek a népnek a templomban az erről az életről szóló tanítást.” (Csel 4:18; 5:20) – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 713. o.

Kegyelmi üzeneteit [Krisztus] mindig hallgatói szerint alakította. Ismert volt előtte, hogyan tudja „erősíteni a megfáradottat beszéddel” (Ésa 50:4), mivel kegyelem áradt az ajkán, hogy a legvonzóbb módon adhassa át az embernek az igazság kincseit. Tapintatosan bánt azokkal, akiket visszatartottak tőle előítéleteik, és olyan példákkal lepte meg őket, amik felkeltették az érdeklődésüket. A képzelet segítségével érte el a szívet. Példázatait a mindennapi élet dolgaiból merítette, és bár azok egyszerűek voltak, csodálatos mélységig elhatott a jelentőségük. A madarak, a mezők liliomai, a mag, a pásztor és a bárány – Jézus ezekkel a dolgokkal szemléltette az örök igazságot, és aztán, mikor hallgatói a természetben viszontlátták mindezeket, visszaemlékeztek szavaira. Krisztus példázatai szüntelenül ismételték tanulságait. – *Jézus élete*, 254. o.

Az igazi szeretet elsősorban Istent akarja megdicsőíteni, és lelkeket akar menteni. Akikben ez a szeretet él, nem kerülik meg az igazságot,

hogy megmeneküljenek a nyílt beszéd kellemetlen következményeitől. Amikor emberek vannak veszélyben, a menny szolgája nem törődik magával, hanem azt az Igét szólja, amelyet az Úr mondhat vele. Nem hajlandó mentetetni vagy szépítgetni a bűnt...

Ezt a feladatot kapta: „Feddj, ints, biztass teljes türelemmel.” (2Tim 4:2) A Megváltó követségében kell dolgoznia, mint a menny titkainak sáfára. Bátorítsa az engedelmet, és intse az engedetlent! (...) Amikor szól, ne saját elgondolásait fogalmazza meg, hanem azt mondja, amit földi hatalmasságoknál nagyobb Valaki bízott rá. – *Próféták és királyok*, 141–142. o.

Augusztus 14., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme, „A napi szükségletek kielégítése” című fejezet. *Evangelizálás*, „A Bibliamunka” című fejezet.

8.

SZOLGÁLNI, MINT JÉZUS

Augusztus 15., szombat délután

Mikor Krisztus végigtekintett a köréje gyűlt sokaságon, „könyörületességre indult, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélküli juhok”. Láttá a körülötte szorongók betegségét, bánatát, szükségleteit és nyomorát. A látvány az egész világ szükségleteire és bajaira emlékeztette Őt. Ott látta az összes rétegekben azokat, akik pontosan azokra az áldásokra vágytak, melyeket hozni jött a világra. Olyanokat látott, akiknél csak kegyelmének ismerete hiányzott, hogy országának alattvalóivá váljanak. Akkor így szólt a tanítványaihoz: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába.” (Mt 9:36–38)

Ma is erre van szükség. A világ várja a munkásokat, akik krisztusian fáradoznának a szenvedőkért és a bűnösökért. Valóban rengeteg embert kell elérnünk. A világ tele van betegséggel, szenvedéssel, gyötrellemmel és bűnnel, telve segítségre szorulókkal: gyengékkel, tehetetlenekkel, tudatlanokkal és nyomorultakkal. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 254. o.

Ugyanaz az Isten, aki hollókat küldött Illés táplálására a Khérit-patakhoz, oda fog figyelni minden hűséges gyermekére, aki készen áll az önfeláldozó szolgálatra. Arról, aki igazságban jár, meg van írva: „Kenyérét megkapja, vize el nem fogy.” „Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban.” „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?”

Aki igyekezett eloszlatni özvegyen maradt édesanyja aggodalmait, és részt vállalt názáreti otthonának terheiben, gyöngéd gondoskodással fordul minden édesanya felé, aki azért küzd, hogy élelmet biztosítson gyermekeinek. Akinek a szíve megindult a tömeg éhségét látva, majd így szólt: „Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy vala-

miképpen ki ne dőljenek az úton” – ugyanilyen szájalommal közeledik minden szenvedőhöz. Karját áldásra nyújtja ki felénk, és... arra tanít, hogy soha ne feledkezzünk meg a szegényekről. – *Lift Him Up*, 131. o.

Az igazságot, amely Jézusban van, csupán tapasztalni lehet, de megmagyarázni soha. Magassága, szélessége és mélysége felülmúlja értelmünket. Képzeletünket a végsőkig feszíthetjük, akkor is csak elmosódott körvonalait láthatjuk Jézus megmagyarázhatatlan szeretetének, amely olyan magas, mint az ég, mégis lehajolt a földre, hogy Isten kép-mását bevésse az emberbe.

Azonban megérthetjük mindazt, amit Isten könyörületességéből el tudunk viselni. Jézus irgalmassága feltárul az alázatos, bűnbánó lélek előtt. Az Úr könyörületét annyira értjük meg, amennyire értékeljük értünk hozott áldozatát. Ha alázatos szívvel kutatjuk Igéjét, a megváltás magasztos mondanivalója kibontakozik előttünk. Szemlélődésünk közben fénye csak nő, és miközben vágyakozunk megérteni, egyre magasabb lesz, és egyre mélyül. – *Krisztus példázatai*, 129. o.

Augusztus 16., vasárnap – Jézus viszonyulása az emberekhez

Eljövetelekor a zsidók nem fogadták be Őt, mivel téves elképzeléseik voltak eljövételéről. Pont ez a Jézus, ez a kétes származású ács lenne Isten Fia, a Messiás? Ez lehetetlen.

Viszont azok a sajátosságok most Krisztusban szertefoszlottak, amelyek a zsidókat más nemzetektől megkülönböztették. Jézus olyan pozíciót kapott, amelynek magasságából bármilyen társadalmi osztályhoz tartozó embert taníthatott. Sokszor elmondta, hogy Ő a teljes emberi családhoz tartozik, zsidókhoz és pogányokhoz egyaránt. „Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre” – jelentette ki. Azért jött, hogy megkeresse és megváltsa az elveszetteket. Elveszett juháért hagyta ott a kilencvenkilencet; érte vetette le királyi palástját, és öltött emberi természetet isteni voltára. Krisztus munkamezeje az egész világ. Az Ő terveibe nem fér bele szűkebb terület. – *Lift Him Up*, 35. o.

Angyalok figyelik jellemfejlődésüket, és mérik le erkölcsi értéküket. Az igazság hitvallói legyenek igazak, és minden erejükkel mások fel-

világosítását és igazsághoz térítését szolgálják. Szavaik és tetteik eszközök, melyen át az igazság és a szentség tiszta elveinek kell a világhoz eljutnia. Ők a föld sója és a világ világossága.

Láttam, hogy ha a mennyre fordítjuk tekintetünket, világosságot és békét találunk. De ha a világra nézünk, rájövünk, hogy rövid időn belül minden menedék cserben hagy, és minden jó hamar elmúlik. Nincs menedékünk, csak Istenben. A földnek ebben a zavarodott állapotában biztonságban, higgadtnak, erősnek csak az élő hit ereje által lehetünk. Békét is csak akkor kaphatunk, ha Istenben nyugszunk, és várjuk a szabadítását.

Nagyobb fény ragyog ránk, mint egykor apáinkra. Az Úr nem fogadhat el, nem tisztelhet meg, ha azt a szolgálatot végezzük, vagy azokkal a tettekkel élünk, mint apáink tették. Hogy Isten elfogadjon és megáldjon minket, amint apáinkat megáldotta, követnünk kell hűségüket és buzgalmukat, ki kell használnunk világosságunkat, amint ők kihasználják az övéket, és úgy tennünk, ahogy ők tennének, ha a mi időnkben élnének. A ránk áradó világosságban kell járnunk, mert ha nem, úgy világosságunk sötétséggé válik. – *Bizonyságtételek, 1. köt., 262. o.*

A világon két uralom létezik: Krisztusé és Sátáné. Minden ember e kettő közül tartozik valamelyikhez...

Isten nem akarja, hogy elszigetelődjünk a világtól. Viszont miközben a világban vagyunk, oda kell szentelnünk magunkat a mennynek. Ne kövessük a világot, inkább gyakoroljunk rá jobbító befolyást, mint ahogy a só is megízesíti az ételt. Tisztának és szentnek kell lennünk e szentségtelen, tisztátalan és bálványimádó nemzetség között, és rá kell mutatnunk arra, hogy Krisztus kegyelme képes az emberben helyreállítani a mennyi képmását. Legyünk üdvözítő befolyással a világra. – *Counsels on Health, 592. o.*

Augusztus 17., hétfő – Ahogy Jézus az emberekkel bánt

Ez a római a zsidók formalizmusa ellenére meg volt győződve arról, hogy hitük az övénél felsőbbrendűbb. Ő már áttörte a nemzeti előítélet és gyűlölet gátját, amely elválasztotta a győzőket a legyőzöttektől. Kinyilvánította tiszteletét Isten iránt, és jóindulatú volt a zsidókhöz, mint az Úr imádóihoz. Krisztus tanításában – ahogyan elmondták neki – meg-

találta, amire a léleknek szüksége van. Ami lelkiesség csak találatot benne, megrezdült a Megváltó szavaira...

A százados alázatosan ezt üzenté neki: Ahogyan én a római hatalmat képviselem, és katonáim elismerik a tekintélyemet mint feljebbvalót, te úgy képviseled a végtelen Isten hatalmát, és minden teremtmény engedelmeskedik szavadnak. Parancsolhatod, hogy a betegség távozzon, és az engedelmeskedni fog neked. Felszólíthatod mennyei követeidet, és ők részesíthetnek az életető erőben. Csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám.

„Jézus pedig ezeket hallván elcsodálkozott őrajta; és hátrafordulván mondta az Őt követő sokaságnak: Mondom néktek, ilyen hitet Izraelben sem találtam!” – *Jézus élete*, 315–316. o.

Az írástudó, aki megkérdezte Jézust, sokat olvasta a törvényt, és megdöbbsent e szavakon. Nem várta volna, hogy a Megváltó ilyen mélyen és alaposan ismeri az Írásokat. Látóköre tágult a szent parancsolatok alatt rejlő elvek tekintetében. Az összegyűlt papok és vezetők előtt őszintén bevallotta, hogy Jézus Krisztus helyesen értelmezi a törvényt. Ezt mondta: „Jól van, Mester, igazán mondtad, hogy egy Isten van, és nincsen kívülé más. És szeretni Őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet ér minden égőáldozatnál és véres áldozatnál.” (Mk 12:32–33)

Krisztus válaszában bölcsessége meggyőzte az írástudót. Tudta, hogy a zsidó vallás inkább a külső ceremóniákból áll, mint a belső kegyességből. Volt némi fogalma a pusztá ceremonialis áldozatok és a bűnért való engesztelés céljából hit nélkül történő vérontás értelmetlenségéről. Értékesebbnek tűnt a szemében az Isten iránti szeretet és engedelmesség, az emberek iránti önzetlen megbecsülés ezeknél a rítusoknál. Ennek a férfinak a készsége, amivel elismerte az Üdvözítő gondolkodásmódjának helyességét, határozott és azonnali válasza a nép előtt merőben más lelkületet igazolt, mint a papoké és a főembereké. Jézus szíve megindult ennek az őszinte írástudónak a láttán, aki fel merte vállalni a papok rosszallását és a főemberek fenyegetését azzal, hogy elmondta szíve meggyőződését. „Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt, mondta neki: Nem messze vagy az Isten országától.” (Mk 12:34) – *Jézus élete*, 607–608. o.

Augusztus 18., kedd – Jézus gyógyító szolgálata, 1. rész

Mindannyiunkra érvényesek Krisztus szavai: „Megbocsáttattak néked a te bűneid.” (Mt 9:2) Ezt mondta: „A golgotai kereszten én viseltem a bűneidet.” Ő látja minden bűnbánatodat. Karját kinyújtja minden megtérő ember feje fölé, és ekképpen Jézus a védőügyvédünké, megmentőnké lesz az Atya előtt. A megtért és magát megalázó lélek irgalomban és megbocsátásban részesül...

Ugyanolyan együttérzéssel kell fordulnunk a bűnben tévelygők felé, mint amelyet Jézus tanúsított irántunk. Mutassuk be másoknak is a felénk áradó krisztusi szeretetet. A lélek töltekezzen be azok iránti kedvességgel és megértéssel, akik még Sátán rabjai. Aki hisz Krisztusban, legyen férfi vagy nő, mutassa be Őt, éljen Krisztushoz hasonló, áldásokkal teli életet, és világítson másoknak, hogy reménységet és békét találjanak. – *That I May Know Him*, 235. o.

Bevallottuk a bűneinket, és elhatároztuk, hogy új életet kezdünk Istennel. Menjünk hozzá, és kérjük, hogy törölje el a vétkeinket, és új szívét ajándékozzon nekünk. Azután higgyük el, hogy a kérésünket teljesíti, mivel ezt ígérte. Jézus is azt tanította, hogy az Istentől megígért javakat azonnal a tulajdonunknak tekinthetjük, mihelyt hitben elfogadjuk azokat. Krisztus akkor gyógyította meg az embereket betegségeikből és bajaikból, amikor hittek csodatevő hatalmában; látható dolgokban segített rajtuk, és ezáltal bizalmat ébresztett bennük a láthatatlanra vonatkozólag, így megtanultak hinni bűnöket megbocsátó hatalmában. Ez vált teljesen nyilvánvalóvá a gutaütött meggyógyításánál: „Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani (ekkor mondta a gutaütöttnek): Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza.” (Mt 9:6) – *Jézushoz vezető út*, 49. o.

Krisztus földi életében arra tanított, hogy nagy figyelmet fordítsunk a kis dolgokra. A megváltás magasztos munkájának terhe állandóan a lelkére nehezedett. A tanítás és gyógyítás a legvégsőig igénybe vette testét és lelkét. Mégis észrevette az élet és a természet legsemmitmondóbb dolgait is. Legtanulságosabb tanításai azok voltak, amelyekben a természet apró-cseprő dolgaival szemléltette Isten országának nagyszerű igazságait. Nem feledkezett el legigénytelenebb szolgálói szükségleteiről sem. Minden segélykiáltást meghallott. Azt is észrevette, ami-

kor a tömegből egy szenvedő asszony hozzáért. A hit legkisebb jelét sem hagyta válasz nélkül. Amikor Jairus lányát feltámasztotta, arra is figyelmeztette a szülőket, hogy gyermeküknek ennie kell. – *Krisztus példázatai*, 357. o.

Augusztus 19., szerda – Jézus gyógyító szolgálata, 2. rész

Jézus azért jött, hogy meggyógyítsa a betegeket, és szabadulást hirdessen a Sátán rabságában sínylődőknek. Ő maga volt az egészség és az erő. Saját életéből adományozott a betegeknek, elkeseredetteknek, ördögösöknek. Senkit sem utasított el, aki gyógyító erőért jött hozzá. Tudta, hogy a segítségét igénylők sokszor saját maguk okozták a betegségüket, de mindezek ellenére sem utasította el a meggyógyításukat. És amikor Krisztus ereje áthatotta ezeket a szegény embereket, akkor meggyőződtek bűnösségükről, és sokan lelki betegségeikből is kigyógyultak a testiekkel együtt. Az evangéliumnak ma is ilyen ereje van, miért ne lehetnének mi is ilyen csodák tanúi?

Jézus Krisztus átérzi minden szenvedő fájdalmát. Amikor az emberi testet gonosz lelkek kínozzák, a Megváltó is érzi az átkot. Amikor a láz lángba borítja az életet, Ő is érzi a szenvedést. Ő most is pontosan úgy vágyik a beteg meggyógyítására, ahogyan vágyott akkor is, amikor személyesen járt itt a földön. Krisztus szolgálói az Ő képviselői, munkájának csatornáit, és szeretné általuk gyakorolni gyógyító hatalmát. – *Lift Him Up*, 258. o.

Kora reggel Péter és társai odamentek Jézushoz, és elmondták neki, hogy Kapernaum népe már keresi Őt. De meglepetten hallgatták Krisztus szavait: „Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Istennek országát; mert azért küldettem.” (Lk 4:43)

Félő volt, hogy a Kapernaumot átjáró izgalomban szem elől tévesztik Jézus küldetésének célját. Ő nem elégedett meg azzal, hogy az emberek figyelmét csupán csodatevőként vagy testi betegségek orvoslójaként vonja magára. Úgy akarta őket önmagához vonzani, mint Üdvözítőjükhöz. Míg szívesen hittek abban, hogy Jézus királyként földi birodalmat jött alapítani, Ő a figyelmüket a földiekről a lelkiekre akarta irányítani. A földi siker gátolta volna munkáját.

A könnyelműen gondolkodó tömeg csodálata bántotta a lelkét. Távol állt tőle, hogy önmagát előtérbe tolja. Az a tisztelet, amellyel a világ

a magas állásnak, vagyonnak vagy tehetségnek adózik, idegen volt az ember Fia előtt. Jézus az emberek által alkalmazott eszközök közül egyet sem használt fel arra, hogy másokat magához láncoljon, vagy önmaga iránt tiszteletet ébresszen. Évszázadokkal a születése előtt Ésaías így jövendölt róla: „Nem kiált, és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg.” (Ésa 42:2–3) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 30–31. o.

Jézus azért jött, „hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8). „Őbenne volt az élet” (Jn 1:4), és Ő így szól: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.” (Jn 10:10) Ő „megelevenítő szellem” (1Kor 15:45). Most is ugyanolyan életadó ereje van, mint amikor a földön meggyógyította a betegeket, és megbocsátott a bűnösöknek. Ő „megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet” (Zsolt 103:3). – *Jézus élete*, 270. o.

Augusztus 20., csütörtök – Ami Jézusnak fontos

Azok fogják megkapni a legnagyobb jutalmat, akik tevékenységüket és buzgalmukat a szegények, az árvák, a megvetettek és a nyomorultak iránti irgalommal és szelídséggel társítják. Azonban akik a másik oldalra állnak, mert túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy törődhetnének azokkal is, akiket Jézus a vérén váltott meg, ők lesznek az utolsók és a legkisebbek.

Az ember jellemét tettei igazolják. Vannak közöttünk olyanok, akik alázatos, krisztusi lelkülettel rendelkeznek, és nagyon sok apró dolgot tesznek a körülöttük levők érdekében, mégis úgy érzik, hogy semmit sem tettek. Végül meglepődve veszik majd tudomásul, hogy Krisztus észrevette az elcsüggedt emberhez intézett jó szót, felfigyelt a szegénynek adott legjelentéktelenebb ajándéokra és az önfeláldozó lelkületre. Az Úr a lelket vizsgálva adja meg jutalmát, ezért a tiszta, alázatos és gyermeki szeretet a legértékesebb ajándék az Ő szemében. – *Keresztény sáfárság*, 340. o.

Krisztus azzal teszi próbára hitvalló követőit, hogy gondoskodásra szoruló, tehetetlen és szegény embereket visz a közelükbe. Szűkölködő gyermekei iránti szeretetünkkel és szolgálatunkkal bizonyítjuk be,

hogy őszintén szeretjük Őt. Ha elhanyagoljuk őket, akkor hamis tanítványoknak, Krisztussal és szeretetével szemben idegeneknek mutatjuk be magunkat.

Ha mindent megtettünk, ami tehető, annak érdekében, hogy családban szerezzünk otthont árva gyerekeknek, még sok egyéb tennivaló is marad. Sokan közülük rossz örökséget hoztak magukkal. Nem sok jóval kecsegtetnek, nincs vonzó külsejük, önféjűek, de értük is meghalt Krisztus, és a szemében épp olyan értékesek, mint a mi saját kicsinyeink. Hacsak nem nyúl utánuk segítő kéz, tudatlanságban nőnek fel, és erkölcstelenségbe és bűntettekbe sodródnak. Sok ilyen gyermeket menthetnek meg munkájukkal az árvaházak. – *A nagy Orvos lábnymán*, 205. o.

A mennyből minden angyal Jézussal tart, miközben a várakozó szentek órá várnak az égre tekintve – ahogy egykor a galileai férfiak, amikor Krisztus fölemelkedett az Olajfák hegyéről. Akik szentek, akik mindenben követték a szelíd példaképet, kitörő örömmel kiáltanak majd, amint meglátják Őt: „Ímé, a mi Istenünk, akit mi vártunk, Ő ment meg minket!” (Ésa 25:9) És egy pillanat alatt elváltoznak, egy szempillantás alatt az utolsó trombitaszóra – arra a trombitaszóra, amely felkelti az alvó szenteket, és kihívja őket porágyukból, dicsőséges halhatatlanságba öltözöttek. Így kiáltanak majd: „Győzelem, diadal a halál és a sír felett!” – *Maranatha*, 291. o.

Augusztus 21., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 1. köt., „Az egészségintézmény” című fejezet.

MEGNYERŐ STÍLUSSAL

Augusztus 22., szombat délután

Krisztus szolgálata éles ellentétben állt a zsidó vének szolgálatával. A hagyományok és a formaságok tiszteletben tartása teljesen megfosztotta őket a valódi gondolkodási és cselekvési szabadságtól. Mindig rettegtek a tisztátalanságtól. Nemcsak a pogányoktól, hanem saját népük többségétől is távol tartották magukat, hogy elkerüljék a „tisztátalannal” való érintkezést. Nem keresték javukat, barátságukat sem igyekeztek megnyerni. Mivel állandóan ezek a dolgok foglalkoztatták őket, gondolatviláguk beszűkült, életük egyetlen pont körül forgott. Példáink az önzést és a türelmetlenséget táplálta a nép minden rétegében.

Jézus azzal kezdte reformáló munkáját, hogy együttérzéssel közeledett az emberiség felé. Miközben a legmesszemenőbbeken tiszteletet tanúsított Isten törvénye iránt, megfeddte a farizeusok tettetett kegyességét, és megpróbálta a népet megszabadítani az értelmetlen szabályok kötelékétől. Le akarta rombolni a társadalom különböző osztályait elválasztó falakat, hogy egymáshoz közelíthesse az embereket, mint egyetlen család gyermekeit. Megjelenése a menyegzői ünnepen lépés volt ebbe az irányba. – *Jézus élete*, 150. o.

Jézus szerény körülmények között jött világra. Szegény születésű volt. A menny Fensége, a dicsőség Királya, az egész angyalsereg Parancsnoka megalázva magát fogadta el emberi mivoltát, és a szegénységet és a megalázottságot választotta. Nem voltak olyan lehetőségei, amelyeket a szegények nem élvezhetnek. Fárasztó munka, nehézségek és nélkülözés között élte mindennapjait. „A rókáknak barlangjuk van – mondta –, és az égi madaraknak fészükük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania.” (Lk 9:58)

Jézus nem hajszolta az emberek csodálatát és dicséretét. Ő nem parancsolt semmilyen hadseregnek. Nem uralkodott földi birodalmon. Nem kereste a gazdagok és a világ által megbecsültek kegyét. Nem

igényelt helyet a nemzet vezetői között. Egyszerű emberek között élt. Semmibe vette a társadalom mesterkélt megkülönböztetéseit. Figyelmén kívül hagyta az arisztokrata születést, a gazdagságot, talentumot, tanultságot és rangot ...

Együtt evett a vámszedőkkel és a bűnösökkel, és az egyszerű emberek közé vegyült, de nem azért, hogy lealacsonyodjék hozzájuk, és világias legyen, hanem hogy tanítás és példa által megmutassa nekik a helyes elveket, és kiemelje őket a földhözköttöttségükből és romlottságukból. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 197. o.

Korunkban sokkal több alkalom nyílik a minden rendű-rangú és sokféle nemzetiségű emberrel való kapcsolatteremtésre, mint amennyi Izraelnek volt. Ezerszer több lehetőség van utazásra.

Krisztushoz hasonlóan a magasságos Isten követéinek is el kell helyezkedniük azokon a nagy forgalmú utakon, ahol találkozhatnak a világ minden részéből jövő, arra elhaladó tömeggel. És hozzá hasonlóan – az ént Istenbe rejtve – kell vetniük az evangélium magját, feltárva másoknak a Szentírás drága igazságait. A mag aztán mély gyökeret ver az emberek szívében, és kikel, hogy örök életet teremjen. – *Próféták és királyok*, 73–74. o.

Augusztus 23., vasárnap – Nyitottság az evangéliumra

Új módszereket kell bevezetnünk. Isten népének fel kell ébrednie napjaink szükségleteire. Az Úrnak vannak emberei, akiket elhív szolgálataiba – férfiak, akik nem olyan élettelen módon viszik előre a művet, mint ahogy a múltban történt.

Nagyvárosainkban az üzenetnek mint égő lámpának kell előretörnie. Isten támaszt e mű számára munkásokat, és angyalai járnak majd előttünk. Senki se akadályozza meg ezeket a menny által rendelt férfiakat. Ne tiltsátok őket! Az Úr bízta meg őket a munkájukkal. Olyan erőteljesen szóljon az üzenet, hogy a hallgatókat meggyőzze. – *Evangelizálás*, 70. o.

Nagy bölcsesség kell az emberekhez közeledéshez, és ahhoz is, hogy számot adjunk a bennünk élő reménységről. Mi is az a reménység, amelyről számot kell adnunk? Az örök élet reménysége Jézus Krisztus által. Túl sokat időzöl különleges eszméknél, tantételeknél, a hitetle-

nek szíve pedig kemény marad. Ha megkísérled, hogy hatást gyakorolj rájuk, olyan, mintha hideg vasat akarnál formálni.

Állandóan bölcsességre van szükségünk. Tudnunk kell, hogy mikor beszéljünk, és mikor hallgassunk. Azonban mindig tökéletes biztonsággal beszélhetünk az örök élet reménységéről! S ha a szív meglágyul, és Jézus szeretete árad belőle, a kérdése így hangzik majd: „Uram, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” – *Evangelizálás*, 247–248. o.

Krisztusnak a szamáriai asszonnyal a Jákób kútjánál folytatott beszélgetése meghozta a gyümölcsét. Miután az asszony Jézus szavait hallotta, azonnal befutott a városba az emberekhez, és így szólt hozzájuk: „Gyertek, lássatok egy embert, aki megmondott nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?” Vele is mentek, hallották Jézus beszédét, és hittek benne. És mivel többet akartak hallani tőle, kérlelték, hogy maradjon náluk. Jézus náluk is maradt még két napig. „És sokkal többen hittek a maga beszédéért.” (Jn 4:29, 41)

Mikor tehát Jézus tanítványait elűzték Jeruzsálemből, közülük néhányan Szamáriában találtak biztos menedéket. A szamáriaiak örömmel fogadták az evangélium hírnökeit, és a megtért zsidók bőségesen arathattak azok között, akik egykor a legelkeseredettebb ellenségeik voltak. – *Az apostolok története*, 106. o.

Jézus így világította meg a tanítványoknak azt az igazságot, hogy Isten országa nem elhatárolt terület. Ott nincs fajkülönbség vagy főnemesség, hanem nekik minden népnek hirdetniük kell az Üdvözítő szeretetének üzenetét. Igaz, hogy csak sokkal később értették meg tökéletesen, hogy Isten „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározva eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait, hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt és megtalálhatnák, jöllehet bizony nincs messze egyiktől sem” (Csel 17:26–27). – *Az apostolok története*, 20. o.

Augusztus 24., hétfő – Más hozzáállással

Kérem Krisztus evangéliumának hírnökeit, hogy soha ne bátortalanodjanak el, ne nézzék a legmegátalkodottabb bűnöst se úgy, mintha Isten kegyelme őt már nem érhetné el. A látszólag reménytelen is elfogadhatja még az igazságot szeretetből. Ő, aki az emberek szívét úgy vezeti,

mint a folyóvizet, a legmegátalkodottabb és legönzőbb lelket is Krisztushoz vezetheti. Van-e valami, amit Isten ne tudna megtenni? „Beszédem – szól az Úr –, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldtem.” (Ésa 55:11) – *Az evangélium szolgálái*, 267. o.

Az Úr csodás. Szeretettel, irgalommal és együttérzéssel teljes. Felajánlja nekünk barátságát, azt, hogy velünk együtt jár az élet rögös útjain. Így szól hozzánk: „Én vagyok a te Urad, Istened. Járj velem, és akkor én fogom megvilágítani előtted az utat.”

Amikor valaki a terheivel, gyengeségeivel és aggodalmaival Jézus elé megy, Ő a menny magasságából felajánlja, hogy baráti, útitársi rangra emeli őt. A gyermekének tekint, végül pedig minden idők legértékesebb örökségében részesíti, sokkal dicsőségesebb koronát ad neki annál, amit a föld leghatalmasabb királyai valaha is viseltek. – *Lift Him Up*, 98. o.

Krisztus ismerte ennek a nőnek a helyzetét. Tudta, vágyik találkozni vele, és úgy intézte, hogy az útjába kerüljön. Vigaszt nyújt bánatára, élő példáját adhatja a leckének, amit meg akart tanítani. Ezért hozta el tanítványait erre a vidékre. Azt akarta, hogy tudják, milyen tudatlanság honol az Izrael földjével határos városokban, falvakban. Azok az emberek, akiknek minden lehetőségük megvolt, hogy megértsék az igazságot, egyáltalán nem ismerték a körülöttük élők szükségleteit. Nem tettek erőfeszítéseket, hogy segítsenek a sötétségben élő lelkeken...

Úgy fogadta a megvetett nép képviselőjét, ahogyan a zsidók tették volna. Így akarta láthatóvá tenni tanítványai előtt azt a hűvös és szívtelen magatartást, amit a zsidók ilyen esetben tanúsítanak, hogy annál nyilvánvalóbb legyen az az irgalmas lelkület, amelyet tanúsítaniuk kellett volna. – *Jézus élete*, 400. o.

Mária cselekedete pontosan azt a tanulságot szolgáltatta, amire a tanítványoknak szükségük volt annak megértéséhez, hogy Krisztus szívesen veszi, ha kifejezik szeretetüket iránta. Hiszen Ő mindent jelentett számukra, de a tanítványok nem fogták fel, hogy nemsokára távozik közülük, és többé nem fejezhetik ki hálájukat az Ő szeretete iránt. A mennytől elszakadt, emberi testben élő Jézus magányát sosem értették meg teljes mértékben...

Ahogy telt az idő... már nem ítékeztek Mária fölött, hanem önmagukat kárhoztatták. Ő, bárcsak visszavonhatták volna dorgáló szavakat, és azt, hogy a szegényeket többre értékelték a Krisztusnak felajánlott ajándéknál! Ezt a keserűséget akkor érezték igazán, amikor a keresztről le kellett emelniük Uruk megtört testét. – *Conflict and Courage*, 307. o.

Augusztus 25., kedd – Szeretettel képviselni az igazságot

Krisztus egyháza Isten elrendelt eszköze az elveszett emberiség üdvözítésére. Küldetése, hogy az evangéliumot az egész világnak eljuttassa. Ez egyúttal minden egyes keresztény kötelessége. Ki-ki igyekezzen alkalma és képessége szerint teljesíteni az Üdvözítő parancsát. Jézus előttünk megnyilvánult szeretete mindnyájunkat adósakká tesz azokkal szemben, akik Őt még nem ismerik. Isten azért adta nekünk a világosságát, hogy sugarait szétáraszszuk...

Nem kell okvetlenül pogány országokba elmennünk, és otthonunk szűk körét sem kell otthagynunk – ha kötelességünk odafűz –, hogy Krisztusért dolgozhassunk. A családban, a gyülekezetben, rokonaink és ismerőseink, sőt, még ügyfeleink körében is munkálkodhatunk Jézus Krisztusért.

Üdvözítőnk földi életének nagyobb részét türelmes munkával töltötte a názáreti kis ácsműhelyben. Szolgáló angyalok vették körül az élet Urát, mikor munkások és földművesek között járt-kelt, fel nem ismerve, tiszteletadás nélkül. Az Üdvözítő egyszerű foglalkozása közben is éppoly hűségesen teljesítette küldetését, mint amikor betegeket gyógyított, vagy a viharos Galileai-tenger hullámain járt. Hasonlóképpen haladhatunk mi is Jézussal, és dolgozhatunk vele alacsony sorsban és alsóbbrendű kötelezettségeink teljesítése közben is. – *Jézushoz vezető út*, 81. o.

Pál tehát második levelében igyekezett tanításainak ezt a hamis értelmezését helyreigazítani és igazi álláspontját megvilágítani. Ismét kifejezte őszinteségükbe vetett bizalmát. Háláját tolmácsolta, amiért erős hitük van; hogy olyan nagy szeretettel viselkednek egymás és Mesterük műve iránt. Azt is közölte velük, hogy nagy türelmük és állhatatosságuk a hitben lehetővé tette, hogy minden üldözésnek és kísértésnek bátran ellenálljanak, amit például állított más gyülekezetek elé.

Most azután a figyelmüket ráirányította Krisztus visszajövetelének időpontjára, és utalt arra, hogy Isten népe akkor majd minden gondjától és nehézségétől megpihen. – *Az apostolok története*, 264. o.

Krisztus fel tud használni, hogy türelmesen és kitartóan fáradozunk a bűnben pusztulók ezreiért, akik szétszórta élnek a föld országában, mint hajóroncsok a lakatlan partvidéken. Jézus munkájában részt kell vennie mindenkinek, aki osztozni akar a dicsőségében. Ezért segítsék a gyengét, elesettet, elcsüggedtet.

Akik e munkához hozzálátnak, szüntelenül tanulmányozzák Krisztus életét. Legyenek nagyon buzgók, összes képességüket vessék latba az Úr szolgálatában. Az önzetlen igyekezet értékes eredményeket szül. A nagy Tanító a legmagasabb nevelésben részesíti őket. De akik nem adják tovább a nyert világosságot, idővel rájönnek, hogy félelmetes veszteség érte őket. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 31–32. o.

Augusztus 26., szerda – Az elfogadás alapja

Még a mai romlott társadalomban is vannak nagy dolgokra képes lelkek, akik Krisztust képviselik az „elveszett drágakincs” által. A Megváltó mindent odaadott, hogy megkeresse és megmentse az elveszetteket, és hogy visszaszerezhesse az általa nagyra becsült igazgyöngyöt. És mi nem állunk készen együttműködni vele e nagy munkában? Milyen áldozatokat hozhatunk meg?

Figyelembe véve, hogy Krisztus akkor halt meg értünk, amikor még bűnösök voltunk, meg kell értenünk, hogy mennyire vágyik megáldani bennünket azért, hogy a magunk során áldás lehessünk mások számára. – *Lift Him Up*, 353. o.

„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent, mert az Isten szeretet. Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egy-
szülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. Az Istent soha senki nem látta. Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az Ő szeretete teljessé lett bennünk. Erről ismer-

jük meg, hogy benne maradunk, és Ő mibennünk, mert a maga lelkéből adott minékünk.” (1Jn 4:8–13)

Az Úr akarata, hogy az üzenet, amelyet szolgálainak adott, ezt művelje, végezze el emberi ügyvivői szívén és lelkén. Az egyház életének folytonossága függ attól, hogy a tagok mindenekfelett szeressék Istent és embertársaikat, mint önmagukat. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 94–95. o.

Isten szava a mértékünk, hitvalló népe mégis mennyire eltávolodott ettől! Vallásos hitünk ne legyen csupán elmélet, hanem elengedhetetlen gyakorlat is. A tiszta és szeplőtlen vallás nem túri meg, hogy lábbal tapossuk az Úr legkisebb teremtményeinek jogát, még kevésbé testének részei és családunk tagjainak jogát. Isten a szeretet, és aki benne él, szeretetben él. A világi önzés légköre, amit némelyek mint valami felhőt visznek magukkal, lehűtve a levegőt, melyet mások beszívnak, megbetegíti és gyakran halálra hűti a lelket...

Krisztus vallása több a pusztá beszédnél. Krisztus igazságossága, életszentsége tiszta, önzetlen indítékból fakadó, helyes tettekből és jó cselekedetekből áll. A külső igazságosság, amíg hiányzik a belső ékeség, hiábavaló lesz... Ha nem él bennünk az Úr világossága és szeretete, akkor nem az Ő gyermekei vagyunk. Ha nem Krisztussal gyűjtünk, akkor szétszórunk. Mindnyájan hatunk másokra, és ez kihat örök sorsunkra, jelenlegi és jövőbeli javunkra vagy pedig örök veszteségünkre. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 528. o.

Augusztus 27., csütörtök – Szeretettel bemutatni az igazságot

Pál az Isten ítélőszéke előtt kéri fel Timótheust, és parancsolja meg neki, hogy az Igét hirdesse, ne pedig emberek beszédeit és szokásait. Legyen kész minden kínálkozó alkalommal bizonyságot tenni Istenről, akár nagy gyűléseken, akár családi körben, úton vagy otthon, barátoknak vagy ellenségnek, biztonságban vagy nehézségek között, veszélyek, gyalázat és veszteségek között.

Timótheus szelíd lelkű, engedékeny természetű volt. Miután Pál félt attól, hogy e tulajdonságai miatt visszariad munkája lényeges részétől, felhívja, hogy a bűnt hűségeen feddje meg és élesebben intse meg azoknál, akik súlyos bűnöket követnek el. Azonban ez „teljes béketű-

réssel, tanítással” történjen. Mutassa be Krisztus türelmét, szeretetét, és az Ige igazságaival magyarázzon és erősítsen.

A bűnt gyűlölni és feddeni, egyszersemind részvétet és gyengédséget mutatni a bűnös iránt: nagyon nehezen megvalósítható feladat. Minél komolyabbak saját erőfeszítéseink a szív és az életszentség elérésére, annál erősebben érezzük a bűn súlyát, és annál erősebb lesz az ellenszenvünk iránta. Óvakodjunk a helytelen szigorúságtól, a bűnös-szel szemben mégis legyünk óvatosak, hogy ne tévesszük szem elől a bűn nagy horderejét. Szükséges, hogy Krisztushoz hasonló türelmet és elnézést tanúsítsunk a tévelygővel szemben – de az a veszély is fennáll, hogy olyan nagyon türelmesek vagyunk tévelygése iránt, hogy az illető azt gondolja, ő nem is érdemel feddést, és elutasítja mint indokolatlan és igazságtalan fegyelmeztetést. – *Az evangélium szolgálói*, 30. o.

A példázat szerint a legkorábban felfogadott munkások meghatározott összegért vállalták el a munkát, és megkapták a megszabott összeget. Semmivel sem többet. A később felfogadott munkások bíztak a gazda ígéréteiben, amely így szólt: „ami igazságos, megkapjátok”. Azzal mutatták ki a bizalmukat, hogy nem érdeklődtek a bérük felől. Bíztak a gazda igazságos és méltányos voltában, és nem teljesítményük szerint kapták a jutalmat, hanem a gazda bőkezűsége szerint.

A Mindenható azt szeretné, ha mi is a bűnöst megigazító Istent látnánk benne. Jutalmát nem érdemeink szerint adja, hanem „eleve elvégzése szerint, amelyet megcselekedett Krisztus Jézusban, a mi Urunkban”. „Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket” (Eféz 3:11; Tit 3:5); és azokért, akik bíznak benne, hogy „véghetetlen bőséggel mindene- ket” megcselekszik, „feljebb, hogyanem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Ef 3:20). – *Krisztus példázatai*, 397. o.

Amikor még szeretetlenek és összeférhetetlenek voltunk, gyűlöltek és egymás között gyűlölködők, mennyei Atyánk már irgalmas volt hozzánk. „De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket.” (Tit 3:3–5) Ha tehát az Ő szeretetét magunkba fogadtuk, nemcsak azok iránt tesz bennünket barátságosakká és szívélyesekké, akik nekünk tetszenek, hanem a tévelygők, a bűnösök és a rosszindulatúak iránt is.

Isten gyermekei azok, akik részesei az isteni természetnek. Nem a magas pozíció, nem a születés, a nemzetiség vagy a vallási kiváltságok tesznek bennünket a mennyei család tagjaivá, hanem egyedül a szeretet – olyan szeretet, amely minden embert átölel. Még olyan bűnösök is képesek kedvesen reagálni a kedvességre, akiknek a szíve nem egészen Isten Lelke befolyásának enged; míg a gyűlöletre gyűlölettel, a szeretetre szeretettel reagálnak. Egyedül a Szentlélek adhat a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hálátlanokkal és gonoszakkal szemben tanúsított barátságos magatartás és a jóindulat azokkal szemben, akiktől semmit sem várhatunk, a menny királyi családjának ismertetőjele. Ez a leghatározottabb bizonyíték, amellyel a Magasságos gyermekei a küldetésüket igazolják. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 75. o.

Augusztus 28., péntek – További tanulmányozásra

Evangelizálás, „A tevékenység és a lelkiesség viszonya” című alfejezet, 356. o.

A BEKAPCSOLÓDÁS IZGALMA

Augusztus 29., szombat délután

Nagy munkát kell elvégezni, és az Úrnak munkásokra van szüksége. A misszionáriusok addig álljanak oda a munka mezejére, amíg tehetik. Az ajtók most még mindenütt nyitva állnak. A tanulók ne várják meg a tanulmányaik végét, mivel az előttünk álló évek száma kevés, és dolgoznunk kell, míg nappal van...

Értsétek meg, hogy ezzel nem az oktatás gyengítését támogatom, csak arra figyelmeztetek, hogy fennáll annak a veszélye, hogy a szabályokat áthágva túl nagy hangsúlyt fektetünk a földi oktatásra. Én a keresztény tapasztalat fejlődését hangsúlyozom, mivel enélkül teljesen haszontalan az oktatás. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 416. o.

Mint népet nem oktattak ki bennünket kellően az idő rövidségére, amelyben dolgoznunk kell, és nem értjük a korunkban elvégzendő mű nagyságát. Nemsokára eljön az éj, mikor már senki sem munkálkodhat. Isten nőket hív, akik teljesen átadják, és a Szentírás tanulmányozása által előkészítik magukat, hogy az Úr művét az utolsó napokban elvégezzék. Mialatt őszintén és alázatosan odaszentelik magukat a munkának, hogy mindazt megtegyék, amit csak tudnak, mély tapasztalatra fognak szert tenni. Jobban meg fogják ismerni az igazságot, és jobban megértik majd, hogyan kell elérni a lelkeket, hogy épp akkor nyújtsanak nekik segítséget, amikor arra a legnagyobb szükség van. Most munkásokra van szükség, hogy Istenért dolgozzanak. A föld megérett az aratásra, de kevés a munkás. – *Életünk és munkánk*, 211. o.

Közel és távol vannak olyanok, nem csak fiatalok, de minden életkorban levők, akik szegénységben és szorongásban, bűnbe süllyedten és büntudattól lesújtottan élnek az életüket. Isten szolgálainak a feladata az ő felkutatásuk. Imádkozzanak velük és értük, és vezessék őket lépésről lépésre az Üdvözítőhöz.

Nem egyedül azok élnek nyomorúságban, nem csak azok szorulnak segítségre, akik nem ismerik el Isten követelményeit. Manapság, mikor önzés, kapzsiság és elnyomás uralkodik, a menny igaz gyermekei közül is sokan segítséget és háborúságot szenvednek. Igénytelen, nyomorúságos helyeken, nélkülözéstől, betegségtől, büntudattól körülvéve sokan hordozzák türelmesen a terhüket. S próbálják megnyugtatni a körülöttek élő reményvesztett és büntől lesújtott embereket. A gyülekezetek és a lelkészek sokukról alig tudnak, mégis a sötétség közepette ők az Úr ragyogó világosságai. A Mindenható különösen a szívén viseli őket. Arra hívja fel népét, hogy legyenek segítők az ilyen emberek szükségleteinek az enyhítésére. Ahol gyülekezetünk van, szenteljünk különös figyelmet e csoport felkutatására és szolgálására. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 255. o.

Augusztus 30., vasárnap – Kis csoportok: Isten gondolt erre először

A Fiú az istenség megnyilatkozott teljessége. Az Úr Igéje kijelenti róla, hogy „képe a láthatatlan Istennek”. „Úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta, valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Itt látjuk az Atya személyiségét.

Krisztus megígérte, hogy mennybemenetele után elküldi a Vigasztalót. A Lélek az istenség teljességében kinyilatkoztatja az isteni kegyelem hatalmát mindazoknak, akik elfogadják, és hisznek Krisztusban mint személyes Üdvözítőben. A mennyei istenségnek három élő személye van; e három hatalom – az Atya, a Fiú és a Szentlélek – nevében azok, akik élő hittel elfogadják Jézust, alámerítettnek; e hatalmak a menny engedelmes alattvalóival együtt munkálkodnak, hogy a megtértek Krisztusban új életet éljenek. – *Evangelizálás*, 614–615. o.

Az összes ajándék közül a Szentlélek volt a legmagasabb rendű ajándék, akiért népe felemelése érdekében könyörgött az Atyához. Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Jézus áldozata semmilyen segítséget nem jelentett volna számunkra. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az istenség harmadik személyének hatalmas erejével állhatunk ellen a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hoz-

zánk, hanem isteni hatalmának, erejének a teljességével. A Lélek teszi eredményessé mindazt, amit a világ Megváltója véghez vitt. A Lélek az, aki megtisztítja a szívünket. A Lélek útján a hívő ember részese lesz az isteni természetnek. Krisztus isteni hatalomként, erőként adta nekünk Szentlelkét, hogy a segítségével győzzük le a gonoszra való minden örökölt vagy szerzett hajlamunkat, és hogy az Ő egyházába bevésődjön Jézus jelleme. – *Jézus élete*, 671. o.

Akik keresztény életük kezdetén az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevére keresztelkednek meg, nyilvánosan kijelentik, hogy elfogadták a hívást: „Menjetek ki közülük, szakadjatok el tőlük, tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket. És leszek nektek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.” (...)

Akik keresztység által kötnek szövetséget az Atyával, engedelmeskedjenek az intésnek, nem felejtve el, hogy fiainak és lányainak pecsételte el őket az Úr. A mindenható és mindenütt jelenlevő Atya, Fiú és Szentlélek fogadja be azt, aki igazán szövetségre lép Istennel. Ők jelen vannak minden keresztészen, és fogadják a megkeresztelteket, akik lemondtak a világról, és befogadták Krisztust lelki templomukba. A megkereszteltek belépnek Isten családjába, és nevüket bejegyzik a Bárány életkönyvébe. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1075. o.

Augusztus 31., hétfő – Kis csoportok a Szentírásban

Művésnek igazgatása érdekében Isten részletes utasításokat adott Mózesnek. Utasította Mózeset, hogy válasszon maga mellé tanácsosokat, könnyítsen a terhein. Jethró által küldte el az üzenetét: „Most azért hallgass az én szómra, tanácsot adok neked, és az Isten veled lesz. Te légy a népnek szószólója az Isten előtt, és te vidd az ügyeket Isten eleibe. És tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre, és add tudtukra az utat, amelyen járniuk kell, és a tennivalót, melyet tenniük kell. És szemelj ki magad az egész nép közül derék, istenfélő férfiakat, akik gyűlölik a haszonlesést, és tedd közöttük előljárókká, ezredesekké, századosokká, ötvenedesekké és tizedesekké. Ezek tegyenek ítéletet a népnek minden időben, úgy, hogy minden nagyobb ügyet teledbe hozzanak, minden csekély dolgokban pedig ők ítéljenek, így könnyítve lesz rajtad, ha azt veled együtt hordozzák. Ha ezt cselekszed, és az Isten is parancsolja neked, megállhatsz, és az egész nép is helyére jut békességben.”

Ez a tanács nekünk szól. A felelős férfiak szívleljék meg. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 340–341. o.

Az őskeresztény gyülekezetekben fenntartott rend képesítette őket, hogy fegyelmezetten és szilárdan, Isten fegyverzetével felővezve haladjanak előre. A hívők csoportjai, noha nagy területeken voltak szét-szórva, valamennyien egy test tagjait képezték. Egy akarattal és egyetértésben munkálkodtak. Ha valamelyik helyi gyülekezetben – mint később Antiókhiaiban és máshol – nézeteltérések voltak, nem okoztak szakadást közöttük, mert a legfőbb tanácstestület, amely a különböző helyi gyülekezetek küldötteiből alakult, dolga volt a viszály elsimítása. A testület felelősségteljes irányítása pedig az apostolok és vének feladata közé tartozott. Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel, a messze fekvő gyülekezeteket megóvniuk és egységes eljárásukkal az ellenség terveit megghiúsítaniuk. – *Az apostolok története*, 95. o.

Isten azt szeretné, hogy népe ébredjen fel, és végezze a rá háruló munkát. Nem csak a lelkész feladata figyelmeztetni a világot. A gyülekezet laikus tagjai is vegyék ki a részüket a lélekmentés munkájából... Szervezenek lélekmentő csoportokat. A tagok látogassák meg a szomszédokat, és nyissák meg előttük a Szentírást. Lehet, hogy némelyeknek a „sövényekhez” kell kimenniük dolgozni, hogy bölcs tervek által mindenütt hirdessék az igazságot.

Ha kitartunk a munkában, egyre több bölcsességet kapunk, és sokan megláthatjuk majd lélekmentő munkánk gyümölcseit. A megtértek pedig maguk is fognak másokat tanítani. Ezáltal kerül elhíntésre nagyon sok helyen a mag, és az igazság mindenkire eljut. – *Medical Ministry*, 313. o.

Szeptember 1., kedd – Szolgálatra szervezeten

Minden nagyvárosban szervezett, fegyelmezett csapatok legyenek jelen, de ne csak egy-két személy, hanem sokan dolgozzanak...

Megmutatták nekem, hogy a nagyobb városokban nem volt kellően megszervezve a lélekmentés, és a módszerek sem voltak olyan hatékonyak, mint más, kevesebb világossággal rendelkező egyházaknál. Miért van ez így? (...)

Nagyobb figyelmet kell fordítani a misszionáriusok kiképzésére, és hangsúlyozni kell, hogy a nagyvárosokban fognak dolgozni. A szolgálattevők minden csoportját irányítsa rátermett vezető, és folyton emlékeztessék a munkásokat, hogy a szó legnemesebb értelmében véve legyenek misszionáriusok. Bölcs vezetés mellett egy ilyen szervezett munka nagy áldásokat vonhat maga után. – *Medical Ministry*, 300–301. o.

Két főből álló csoportokat szervezzenek, úgy dolgozzanak Krisztus Lelke által és az Ő terveit követve. Az Úr még akkor is gondoskodni fog művéről, ha Júdások férkőznek a munkások közé. Angyalai előttük járnak, és utat készítenek nekünk. Minden városnak meg kell hallania a bizonyoságtévés üzenetét, és emberek ezrei kell megismerjék az igazságot. Ébresszétek fel a gyülekezeteket, és a világosságot emeljétek ki a véka alól. – *Medical Ministry*, 303. o.

Különleges munkát kell végezni ott, ahol emberek járnak-kelnek. Jézus Krisztus Kapernaumban munkálkodott, mivel ott nagyon sok átutazó szakította meg útját.

Krisztus ott kereste meg az embereket, ahol voltak, így tárta eléjük országának nagy igazságait. Helyről helyre járva áldotta és vigasztalta meg a szenvedőket, gyógyította meg a betegeket. Ez a mi feladatunk is. Kis csoportok induljanak el végezni azt a munkát, amit a Megváltó a tanítványaira bízott. Miközben mint evangélisták dolgoznak, meglátogathatják a betegeket, imádkozhatnak értük, szükség esetén pedig felkínálhatják nekik a természet nyújtotta kezelési módszereket. – *Counsels on Health*, 500–501. o.

Sürgessük a tapasztalati vallás szükségességét azok előtt, akik elfogadták az igazság elméletét. A lelkészek tartsák magukat Isten szeretetéhez, és aztán hangoztassák a gyülekezeti tagoknak az egyéni megszentelődés és a személyes megtérés fontosságát. Mindenki tegyen szert saját lelki életre. Hódolattal fogadjuk be Krisztust a szívünkbe, az Ő lelkülete uralja az érzéseinket, mert ha nem, akkor hitvallásunk értéktelen, állapotunk pedig rosszabb lesz, mintha sohasem hallottunk volna az igazságról.

Úgy készítsük elő az igazságokat elfogadó csoportokat, hogy a gyülekezet virágzását biztosítsuk. Bízunk meg valakit egy-egy hétre vagy

hónapra, majd mást néhány hétre. Így más-más személyeket vonhatunk be a munkába. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 619. o.

Szeptember 2., szerda – Kis csoportok az újszövetségben

Korinthusba érkezése után [Pál] nemsokkal „egy Akvilla nevű, pontuszi származású zsidóra talált, ki nem régen jött Itáliából, és feleségére, Priscillára”. Ők „azonféle mívesek voltak”, mint ő. Klaudius rendeletére, hogy minden zsidónak el kell hagynia Rómát, került Akvilla és Priscilla Korinthusba, ahol mint sátorkészítők telepedtek le. Pál tudakozódott utánuk. Amikor megtudta, hogy istenfélők, és igyekeznek kerülni az őket körülvevő helytelen befolyásokat, hozzájuk ment, „náluk maradt, és dolgozott... Vetekedvén pedig minden szombaton a zsinagógában, és igyekeztek mind a zsidókat, mind a görögöket meggyőzni.” (Csel 18:2–4) – *Az apostolok története*, 349. o.

Induljanak el együtt ketten vagy többen az evangelizációs munkában! Látogassák meg az embereket, imádkozzanak, énekeljenek velük, tanítsák őket, magyarázzák a Szentírást, és szolgáljanak a betegeknek! Egyesek könyvevangélistaként tarthatják fenn magukat, mások pedig, az apostolhoz hasonlóan, valamilyen kézművességet vagy egyéb munkát végezhetnek. És miközben munkájukat végezve felismerik a tehetetlenségüket, alázatosan Istenre támaszkodva lesz áldott tapasztalatokban részük. Az Úr Jézus jár előttük, és mind a gazdagok, mind a szegények között pártfogóra és segítségre találnak...

Az egész világon szükség van a kegyelem követeire. A keresztény családok hivatása, hogy elmenjenek a sötétségben tévelygő lakóközösségekbe, külföldi területekre, hogy megtudják, mire van szükségük embertársaiknak, és a Mester ügyéért munkálkodjanak. Ha ilyen családok telepednének le a föld sötét helyein, a lelki sötétségben élő emberek között, és Krisztus életét sugároznák, milyen nemes munka valósulhatna meg! – *A nagy Orvos lábnyomán*, 154–155. o.

Pál, több elkerülhetetlen késleltetés után, végül megérkezett Korinthusba. A múltban ez a város tengernyi aggodalmas munkálkodásának, egy ideig pedig mélységes nyugtalanságának és bánatának volt a színhelye. A régebbi hívek közül sokan nagy szeretettel tekintettek fel rá, hiszen általa jutott el hozzájuk az evangélium világossága. Miután

üdvözölte ezeket a tanítványokat, és látta hűségük és buzgalmuk bizonyítékait, Pál örült, mert korinthusi munkálkodása nem volt hiábavaló.

A korinthusi hívek, akik egykor annyira hajlamosak voltak, hogy szem elől tévésszék magasztos hivatásukat Krisztusban, megerősödtek, és krisztusi jellemet fejlesztettek ki. Szavaik és tetteik Isten kegyelmének átalakító erejét bizonyították; a pogányság és a babonák központjában hatalmas erőt jelentettek a jóra. Szeretett társai és e hűséges hívek között az apostol sanyargatott és aggódó lelke nyugalmat talált. – *Az apostolok története*, 372. o.

Lukács így folytatja: „Szombatnapon kimentek a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni; és leülvén beszélgettek az asszonyokkal. És egy Lídia nevű Thiatira városbeli bíboráros asszony, ki félt az Istent, hallgatott reánk. Ennek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyelmezen azokra, amiket Pál mondott.” (Csel 16:13–14) Örömmel elfogadta az igazságot, háznépével együtt megtért és megkeresztelkedett. – *Az apostolok története*, 212. o.

Szeptember 3., csütörtök – A kis csoportok dinamikája

Krisztus magához hívta a tizenkettőt, és megparancsolta, hogy kettesével járják be a városokat és a falvakat. Senkinek sem kellett egyedül mennie, hanem testvér a testvérral, barát a baráttal társulhatott. Így segíthették és bátoríthatták egymást, együtt tanácskoztak és imádkoztak. Egyiknek az erőssége a másiknak gyengeségét egészítette ki. És így küldte ki később a hetven tanítványt is. A Megváltó szándéka az volt, hogy az evangélium hírnökei ekképpen társuljanak. Napjainkban az evangelizációs munka sokkal sikeresebb lenne, ha ezt a példát követnénk. – *Jótekonyság*, 61. o.

Gyülekezeteink azzal a reménnyel dolgozzanak a lelki szántásban, hogy idővel aratni fognak... A talaj kemény, mégis fel kell törnünk az ugart, elvetnünk az igaz tettek magját. Isten által szeretett tanítók, meg ne torpanjatok, mintha kételkednétek, hogy elvégezzétek a munkát, mely aszerint növekszik, amint végzitek. Ne lankadjatok, és a kedvetek se veszítsétek el. Akik könnyek közt vetnek, örömmel aratnak majd. „Istennek vagyunk ugyanis munkatársai, ti pedig Isten szántó földje, Isten épülete vagytok.” Ne feledjétek, hogy nem bízhattok magatokban.

Nemcsak azért kell imádkoznunk, mint még soha, hogy küldjön munkásokat az aratás hatalmas területére, hanem hogy világosan megértjük az igazságot, hogy amikor az igazság hírnökei eljönnek hozzánk, el tudjuk fogadni az üzenetet, és tisztelni tudjuk a hírnököket is. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 420. o.

Tartsunk imaórákat, kérjük az Urat, nyisson utat az igazság előtt, hogy behatolhasson az erődített állásokba, ahol Sátán felállította a trónját, és Ő oszlassa el az árnyékot, melyet az ellenfél azok útjára vetett, akiket igyekszik megcsalni és elpusztítani. Mienk a biztosíték: „Igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.” (Jak 5:16)

Kérjük meg a testvéreinket, hogy imádkozzanak azokért, akikért fáradozunk, hozzuk a gyülekezet elé őket mint könyörgésünk tárgyait. A gyülekezet tagjainak pontosan arra van szükségük, hogy eltereljék a figyelmüket a kicsinyes nehézségeikről, és átérezzék a személyes felelősséget, a halálra készek szívükön való személyes hordozását. Válaszszatok magatoknak más, majd megint más valakit. Kérjétek naponta Isten irányítását, vigyetek mindenkit az Úr elé, és fáradozzatok isteni bölcsesség szerint. Ha ezt teszitek, Ő nektek adja Szentlelkét, hogy meggyőzze és megtérítse őket. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 80. o.

Ha sokan vannak egy gyülekezetben, alakuljanak kis csoportok, hogy ne csak az egyház tagjaiért, hanem a hitetlenekért is munkálkodjanak. Ha egy helyen csak ketten vagy hárman vannak, akik ismerik az igazságot, alakuljanak munkálkodó csoporttá. Tartsák meg töretlenül az egység kötelét, szeretetben és egyetértésben tartsanak össze, bátorítva egymást, hogy előre haladhassanak, és így mindenki a másik segítségéből nyerjen bátorítást és erőt. Tanúsítsanak krisztusi megbocsátást és türelmet, ne szóljanak sürgető, türelmetlen szavakat, használják fel a beszéd képességét, hogy egyik a másikat építse a legszenőbb hitben. Munkálkodjanak keresztény szeretetben azokért, akik a nyájon kívül vannak... Amint dolgoznak, és Krisztus nevében imádkoznak, a számuk is növekedni fog. – *Maranatha*, 38. o.

Szeptember 4., péntek – További tanulmányozásra

Az evangélium szolgái, „A titkos ima” című fejezet.

11.

BEMUTATNI JÉZUS TÖRTÉNETÉT

Szeptember 5., szombat délután

Isten azt szeretné, hogy vidámak és háláteltek legyünk az Ő nevéért. Azt akarja, hogy arcunkról világosság, szívünkben pedig öröm áradjon. Olyan reménységünk van, mely minden világi gyönyör fölött áll, és ez látható kellene legyen rajtunk.

Miért nem teljes az örömünk, hiszen semmiben sem szenvedünk hiányt? Teljes bizonyosságunk van, hogy az Úr Jézus a mi Megmentőnk, és mindenünk megvan őbenne. Ingyen részesülhetünk az Igében rendelkezésünkre bocsátott bőséges eledelből. Csak hinnünk kell szavainak, és higgyük el, hogy Ő kegyelmet és erőt ad, és válaszol a kéréseinkre... Szüntelenül keresnünk kell jelenléte örömét. Nem kell egész nap térden állva imádkoznunk, de állandóan folyamodhatunk kegyelméért, még az utcán járva vagy napi teendőink végzése közben is. Folyton Krisztus felé irányítva tarthatjuk az elménket, és akkor Ő ingyen kegyelmében részesít. – *Our High Calling*, 148. o.

Amikor a munkás az emberek előtt mutatja be az élet szavait, hangja Krisztus hangjának a visszhangja kell, hogy legyen. Váljon nyilvánvalóvá, hogy Istennel jár, Jézussal volt, és tőle tanult, hogy lelkében őrzi az igazságot, és ez az igazság számára élő valóságot jelent. Az igazságot a Lélek ereje által mutatja be. Az emberek megérik az üzenet örömét, és az odaszentelt életű emberek által Isten megszólítja a szívüket.

A munkás akkor ékesszóló, amikor a Lélek által Jézust magasztalja. Őszinteségének és komolyságának köszönheti, hogy szeretik, akikért munkálkodik...

Ha az élet kenyerével táplálkozott, ha ivott az élet kútfejéből, akkor képes táplálni az éhező és szomjazó lelkeket. Tévedései megbocsátást nyertek és feledésbe merültek. Hallgatói nem fognak unatkozni, hanem hálát adnak Istennek a szolgája által küldött üzenetért. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 509–510. o.

A Krisztusban való élet a lelki nyugalom élete. Nem mindig az elragadtatás érzése, de legyen állandóan békés, bizalommal teli. Reményetek nem önmagatokban, hanem a Megváltóban van. Gyengésegeteket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságotokat az Ő tökéletessége. Azért ne magatokra, hanem Krisztusra tekintetek! Gondolataitok az Ő szeretetével és jellemének tökéletességével foglalkozzanak! Jézus önmegtagadása, alázatossága, tisztasága, szentsége és leírhatatlan szeretete legyen elmékedésetek tárgya. Csak ha Őt szeretjük, ha az Ő példáit követjük, és teljesen rábízunk magunkat, akkor alakulhatunk át az Ő képmására. – *Jézushoz vezető út*, 70. o.

Szeptember 6., vasárnap – A bizonyágtételünk alapja Jézus

Krisztus kegyelmének átformáló ereje által a Lélek gyümölcsei mutatkoznak meg azok életében, akik régebben a bűntől halottak voltak. Készségük, szavaik és tetteik mutatják, hogy az isteni természet részeseivé váltak. Pál ezt a csodálatos kegyelmet fedezte fel, és ezért fáradozott folyamatosan azon, hogy mások is megismerhessék a megmentő igazságokat. – *The Upward Look*, 309. o.

A bűn elválasztott az isteni élettől. Lelkünk megbénult. Nem vagyunk képesek szent életet élni, ugyanúgy, mint a magatehetetlen férfi sem tudott járni. Sokan felismerik gyámoltalanságukat, lelki élet után sóvárognak, amely összhangba hozza őket Istennel, és hiába küzdenek, hogy elnyerjék. Ők kétségbeesetten kiáltanak fel: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Rm 7:24) Ezek a csüggedők, küszködők nézzenek fel! A Megváltó a vérén megváltottak fölé hajol, és kifejezhetetlen szelídséggel, szánalommal szól: „Akarsz-e meggyógyulni?” (Jn 5:6) Megparancsolja, hogy egészségesen, békében kelj fel. Ne várj, amíg érzed, hogy meggyógyultál! Higgy szavának, és teljesül! Állj akaratoddal Krisztus oldalára! Szolgálj neki, cselekedj szava szerint, és erőt fogsz kapni! Bármilyen bűnös szokásba, uralkodó szenvedélybe merül is bele az ember hosszú időn át, amely parancsol a testnek és léleknek, Krisztus meg tud és meg is kíván szabadítani attól. Életet ad a lelketeknek, melyek „holtak a ti vétkeitek miatt” (Ef 2:1). Megszabadítja a gyengeség, szerencsétlenség és a bűn láncai által megkötözött foglyot. – *Jézus élete*, 203. o.

Tanuljunk Jézustól. Tudnunk kell, hogy Urunk mit jelent a megváltottai számára. Biztosan tudnunk kell, hogy a belé vetett hit által előjogunk van az isteni természet részesévé válni, így elmenekülnünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Akkor megtisztít minket minden bűntől, minden jellemhibától. Egyetlen bűnös jellemtulajdonságot sem leszünk kénytelenek megtartani...

Amint az isteni természetben részesülünk, a rosszra való öröklött és fölvetett hajlamokat az Úr le fogja vágni jellemünkről, s élő hatalommá tesz bennünket a jóra. Mindig az isteni tanítótól tanulva naponta részesülünk természetében, együttműködünk Istennel a Sátán kísértéseinek legyőzésében. Az Úr munkálkodik, és az ember is munkálkodik, hogy egy lehessen Krisztussal, amint Ő is egy az Atyával. Akkor majd Krisztussal együtt ülünk mennyei helyeken. Gondolataink békésen és biztonsággal nyugodnak meg Jézusban. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 943. o.

Az Igében Isten megmutatja, mit tehet meg az emberért. Képére és hasonlatosságára formálja azok jellemét, akik igáját hordozzák. Kegyelme által a mennyei természet részeseivé válnak, így felhatalmazást kapnak arra, hogy legyőzzék a világi kívánságokban rejlő romlást. A menny erőt adott a győzelemhez. Akik hallják az Ő szavát, és engedelmeskednek parancsolatainak, azoknak tökéletes jellemet ad. Aki viszont nem figyel az Úr határozott parancsaira, annak jellemét gyengeségei és hajlamai fogják alakítani. – *44. levél*, 1903.

Szeptember 7., hétfő – A személyes bizonyágtétel átformáló ereje

Az a bizakodó szeretet és önzetlen odaadás, amely János életében és jellemében megnyilvánult, felbecsülhetetlen értékű tanítást nyújt a keresztény egyháznak. Lénye természettől fogva nem volt olyan kedves, mint a későbbi években. Jellemének súlyos fogyatékságai voltak: gőgös, önhitt és becsvágyó, sőt, ha megsértették, haragtartó is volt. Ezért őt és bátyját „a mennydörgés fiainak” nevezték. Ezen kívül a szeretett tanítvány még szeszélyes, bosszúálló és bíráló is volt. Az isteni Tanító azonban e sok hiba mögött is meglátta őszinte, szeretetteljes szí-

vét. Jézus tehát egyrészt megfeddte az önzéséért, megtörte becsvágyát, próbára tette hitét; másrészt azonban kinyilatkoztatta előtte, amire a lelke annyira vágyott: az életszentség szépségét, a szeretet átalakító hatalmát. – *Az apostolok története*, 539. o.

Krisztus tanúinak kell lennünk, és ez akkor fog megvalósulni, ha naponta növekszünk a Krisztus mértékének teljességére. Nagy előjogunk, hogy napról napra és egyre inkább növekedhetünk, hozzá hasonlóvá válhatunk. Amikor olyan erőt nyerünk, amivel ékesszólóan fejezhetjük ki a szeretetünket iránta, akkor egyre mélyebb gondolataink támadnak, ítélőképességünk egészségesebb és bizalomraméltóbb lesz, és eközben bizonyágtevésünkben sokkal több élet és biztonság lesz. Ne ápoljuk annyira a földi, emberi nyelvezetet, hogy idegenné váljon számunkra Kánaán nyelve. Tanuljunk Jézus iskolájában. Mindezek mellett sokak lelkét kielégíti a korlátolt tapasztalat is, mivel imáik és bizonyágtevésük a lelki dolgok hiányos ismeretét igazolja. Fény derül kevésbé egészséges ítélőképességükre és arra, hogy több érdek fűzi őket a mulandókhöz, a földiekhez, mint az örök értékekhez. – *Sons and Daughters of God*, 72. o.

Mindazok, akik az evangélium üzenetét befogadják a szívükbe, vágyanak a hirdetésére. Kifejezést kell adniuk Krisztus iránti szeretetüknek, amely a mennyből ered. Azok, akik felöltözték Jézust, elmondják a tapasztalataikat. Elmondják, hogy vezette el lépésről lépésre éhező, szomjazó lelküket a Szentlélek Isten és Jézus Krisztus ismeretére. Elmondják, mit eredményezett igekutatásuk, imádkozásuk, vívódásuk, és elismélik Krisztus szavait: „Megbocsáttattak néked a te bűneid!” Nem természetes, ha valaki ezeket a dolgokat titokban tartja. Akiket betöltött a Fiú szeretete, nem hallgatják el őket. Az Úrtól kapott szent igazság nagyságához mérten vágnak arra, hogy mások is ugyanabban az áldásban részesüljenek. Miközben megismertetik másokkal Isten ajándékainak gazdag kincsestárát, Jézus egyre többet ad nekik ezekből az ajándékokból. Megtanulnak a kisgyerek őszinteségével engedelmeskedni. Lelkük szentség után sóvárog, és egyre jobban feltárulnak előttük az igazság és kegyelem kincsei, hogy továbbítsák őket a világnak. – *Krisztus példázatai*, 125. o.

Szeptember 8., kedd – Jézus történetéről beszélni

Amikor a férfiak fogcsikorgatva és habzó szájjal rohantak felé, felemelte a kezét, amely csendre intette a hullámokat, és a férfiak nem tudtak közelebb menni hozzá. Csak ott álltak Jézus előtt, őrjöngve és tehetetlenül.

Krisztus hatalommal parancsolta meg a tisztátalan lelkeknek, hogy távozzanak az emberekből. A szerencsétlenek rádöbbsentek arra, hogy az a Valaki van ott, aki meg tudja szabadítani őket a gyötrő démonoktól. A Megváltó lábához estek, hogy irgalomért könyörögjenek; de amikor szájuk beszédre nyílt, a démonok szavait kiáltották: „Mi közünk teveled, Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy... meggyötörj minket?” (Mt 8:29)

A gonosz lelkek kénytelenek voltak szabadon bocsátani az áldozataikat, és csodálatos változás történt a megszállottakkal. Elméjük megvilágosodott. Szemük értelmet sugárzott. Arcuk, amely régóta a Sátán hasonlatosságára torzult el, hirtelen szelíd lett, vérrel bemocskolt kezük megpihent, és ajkuk Isten dicsőítésére nyílt. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 95–97. o.

Mi a kereszténység? Isten eszköze a bűnös megtérése érdekében. Jézus számonkéri azt a keresztényt, aki nem engedelmeskedik Istennek, és élete sem bizonyítja a golgotai kereszt befolyását. A megváltottnak Krisztust kell magasztalniuk, hiszen Ő a legszégységteljesebb halált szenvedte el. És aki megérezte kegyelme erejét, annak van miről beszélnie, és folyamatosan munkamódszereket keres, hogy hirdesse Krisztus evangéliumát. A bölcsesség forrásából hatékonyságot merítő emberek eszközökké, ügynökökké válnak, és általuk átformáló erővel hathat az elmére és a szívre az evangélium. – *Lift Him Up*, 230. o.

Lelkünk megtisztításának és finomításának folyamata közben az a forró óhajunk, hogy biztosítsuk hivatásunkat és kiválasztásunkat, arra fog készíteni, hogy szánakozzunk az ínségben levőkön. Azt a lendületet és körültekintő megfontolást visszük annak szolgálatába, akinek mindezt köszönhetjük, mint valamikor világi ügyeinkbe vitünk. Úgy teszünk majd, mint Krisztus. Minden alkalmat megragadunk, hogy fáradozzunk azokért, akik segítség nélkül belepusztulnának lealjasodottságukba. Segítő kezet nyújtunk az embereknek. Majd énekekkel, dicséréttel és hálaadással örvendezünk együtt az Istennel és

a mennyei angyalokkal, mikor bűntől beteg embereket látunk felemelkedni, megsegítetten, mikor látjuk a félrevezetettet, az elmebetegét felöltözve és ép ésszel Jézus lábánál ülni és tőle tanulni. Amikor ezt végezzük, elfogadva az Úrtól és visszatérítve neki, amit bizalommal nekünk kölcsönzött, hogy nevének dicsőségére rendelkezünk azzal, akkor áldása fog megnyugodni rajtunk. Akkor a szegény, elcsüggedt, bűnbeteg lelkek megtudják, hogy a parancs követése bőséges jutalmat terem, és a magunk tapasztalatával bizonyítjuk az embereknek, hogy az áldás és a szolgálat édestestvérek. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 304. o.

Szeptember 9., szerda – Meggyőződéssel beszélni

Pál minden keresztény élő példaképe, hiszen ő Isten dicsőségéért élt és halt meg. Szavai napjainkig visszhangzanak: „Nekem az élet Krisztus.” „Isten őrizz, hogy mással dicsekedjem, mint Urunk Jézus Krisztus keresztjével, aki által a világ megfeszítettett számomra, és én a világ számára.” Aki valamikor szentjei személyében Jézust üldözte, most Krisztus keresztjét emeli magasba a világ előtt. Pál szíve az emberekért izzott, és minden erejét a megtérítésüknek szentelte. Sohasem élt lemondóbb, buzgóbb, fáradhatatlanabb munkás nála. Pálnak Krisztus volt az élete; Krisztus cselekedeteit cselekedte. Áldásait, mint mások áldására fordítható megannyi előnyt értékelte. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1112. o.

Nincs miért csüggednie annak, aki Jézusnak adja át magát. Mindenható Megváltónk van. Jézusra, hitünk fejedelmére és bevégzőjére tekintve elmondhatjuk: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elválnánk is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe.” (Zsolt 46:2–3) (...)

Jobban kellene bízunk Üdvőztőnkben! Ne forduljunk vissza Libanon forrásaihoz, ne a repedezett kutaknál keressünk hús vizet. Higgyünk Istenben! A Jézustól való teljes függőség nemcsak megvalósítható, hanem biztos győzelmet is eredményez. Habár tömegek tolonganak a gonoszság útján, és noha mindaz elbátortalanít, amit magunk körül látunk, mégis teljes bizonyosságunk lehet, mert bízhatunk Fejedelmünkben, hiszen Ő mondja: „Én vagyok az Isten, és nincsen több!” (Ésa 45:22) Végtelen hatalmával képes mindazokat üdvözíteni,

akik hozzá mennek. Nincs más, akiben bízhatnánk, aki a biztonságunkat szavatolhatná. – *In Heavenly Places*, 17. o.

Ha tudatában vagy szükségleteidnek, ne arra pazarold az erődet, hogy zúgolódj miattuk, hanem nézz fel és élj! Jézus a mi egyetlen Üdvözítőnk, és bár emberek milliói fogják visszautasítani kegyelmét, holott gyógyulásra van szükségük, senki sem fog elveszni, aki az Ő érdemeire hagyatkozik... Sátán azt sugallja, hogy védtelen vagy, és elveszel. Igaz, hogy védtelen vagy, mégis magasztald az Urat, és mondd: „Van Megváltóm. Benne bízom, és Ő sosem engedi meg, hogy vereséget szenvedjek. A neve által győzhetek. Ő az én igazságom és örömöm.” (...)

Talán úgy érzed, hogy bűnös és nyomorult vagy, de pontosan ezért van szükséged Megváltóra. Ha van bűnöd, amit meg kell vallanod, akkor ne halogasd az időt. Itt a kiváló alkalom rá... Az igazságra éhezők és szomjazók megelégtettek, mert Jézus megígérte. Ő, micsoda értékes Üdvözítőnk van! Karját befogadásra tárja, szeretetteljes és hatalmas szíve pedig kész kiárasztani ránk áldásait. – *That I May Know Him*, 112. o.

Szeptember 10., csütörtök – Amiről érdemes beszélni

Pál felismerte, hogy alkalmasságának, tehetségének alapja nem benne rejlik, hanem a Szentlélek jelenlétében, akinek kegyelmi befolyása a szívét átjárta, és minden gondolatát alárendelte Krisztusnak. Önmagáról beszélt, amikor ezt mondta: „Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is láthatóvá legyen a mi testünkben.” (2Kor 4:10) Krisztus mindenkor központja volt az apostol tanításainak. „Élek pedig többé nem én – jegyezte meg –, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2:20) Az „én” elrejtőzött, a Megváltót ellenben kinyilatkoztatta és felmagasztalta.

Pál kiváló szónok volt. Megtérése előtt gyakran igyekezett hallgatóit meggyőzni magasan szárnyaló szónoklataival. Most azonban mindezt háttérbe szorította. Ahelyett, hogy költői nyelvezettel rajongó ábrándozásba merült volna, amely ugyan hatással van az érzékekre, és erősíti a képzelőerőt, de nem hat ki a mindennapi életre, igyekezete inkább oda irányult, hogy a létfontosságú igazságokat egyszerű szavakkal hallgatósága szívébe vesse... A jelen kísértéseivel küzdő lélek pillanatnyi szükségletén csak a kereszténység alapelveinek józan, értelmes és gya-

korlati tanításával, magyarázatával segíthetünk. – *Az apostolok története*, 251–252. o.

A Szentírás kutatásából fakadó műveltség a megváltás tervének tapasztalatból való megismerése. Az ilyen műveltség helyreállítja Isten képmását az emberben; erőt és védelmet nyújt a kísértések ellen, és alkalmassá tesz arra, hogy Krisztus munkatársaiként a kegyelem üzenetét vigyük el a világnak; a mennyei család tagjaivá, a szentek örökös-társaivá alakít.

A szent igazságok tanítói azonban csak azt plántálhatják át tanítványaikba, amit tapasztalatból ismernek. A magvető „az ő magvát” (Lk 8:5) vetette. Jézus az igazságot tanította, mert Ő maga volt az igazság. Saját gondolatait, jellemét, tapasztalatait hordozták magukban tanításai. Szolgáinak is, akik az Igét tanítják, meg kell élniük az Igét. Tudniuk kell, mit jelent, hogy Krisztus a bölcsességük, igazságuk, szentségük és váltságuk. Ne hirdessék bizonytalanul Isten Igéjét, hanem Péter apostollal együtt mondják: „Nem mesterkéltem meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövetelét; hanem mint akik szemlélői voltunk az Ő nagyságának.” (2Pt 1:16) Jézus minden szolgája és minden tanító mondja együtt Jánossal, a szeretett tanítvánnyal: „Az élet megjelent, és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk.” (1Jn 1:2) – *Krisztus példázatai*, 42–43. o.

Szeptember 11., péntek – További tanulmányozásra

Megszentelt élet, „Isten és embertárs szeretete” című alfejezet, 81. o.
Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., „Krisztus ellenőrzése alatt tart mindent” című fejezet.

12.

AMIT ÉRDEMES ELMONDANI

Szeptember 12., szombat délután

A Krisztus tanítványai által hirdetett evangéliumi üzenet hírt adott a világnak az első adventről, és azt a jó hírt tartalmazta, hogy az ember üdvösségre jut a Krisztusba vetett hit által. Az üzenet előremutatott a második adventre, amikor Jézus eljön dicsőségben, hogy megváltsa népét, és azt az örömhírt hozta, hogy aki hisz és engedelmeskedik, részesül „a szentek örökségében..., a világosságban” (Kol 1:12). Ez az üzenet szól ma az emberiségnek azzal a kinyilatkoztatással együtt, hogy Krisztus második eljövetele közel van...

János a Jelenések könyvében megjövendölte, hogy közvetlen a Megváltó második eljövetele előtt az evangéliumot hirdetni fogják. Látott egy „angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája” (Jel 14:6-7).

Miután felhangzik a figyelmeztetés, hogy eljött az ítélet ideje, és megszólalnak a hozzá kapcsolódó kinyilatkoztatások, a prófécia szerint az Emberfia eljön az ég felhőiben. Az ítélet idejének meghirdetése egyben Krisztus közeli eljövetelének hirdetése is. Ez a szózat az örökkévaló evangélium. Krisztus második eljövetelének hirdetése, a második advent közelségének hírül adása tehát az evangéliumi üzenet lényeges része. – *Krisztus példázatai*, 226–227. o.

Az evangélium prédikálásával Isten nem angyalokat, hanem embereket bízott meg. A mennyei angyalok végzik a munka irányítását. Az Úr a gondjaira bízta az emberiség megváltásáért indított nagy munkát, de az evangélium tényleges hirdetését Krisztus szolgálai végzik a földön...

Jézus ezt mondta: „Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket!” (Jn 12:35) Akik elfordulnak az Istentől származó világosságtól, vagy nem keresik, amikor elérhető, sötétségben maradnak. De a Megváltó kijelenti: „Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (Jn 8:12) Aki szíve teljességéből vágyakozik Isten akaratát teljesíteni, feszülten figyelve a már kapott világosságra, nagyobb világosságot fog kapni. Ennek a léleknek Isten fénylő, mennyei csillagot küld, hogy minden igazságra elvezesse. – *A nagy küzdelem*, 312. o.

A keresztény azt az örömet kapta, hogy a dicsőség trónjáról összegyűjtse az örök világosság sugarait, és ne csupán a maga ösvényére ragyogtassa, hanem embertársai útjára is. A reménység és bátorítás szavaival, a hálás dicsőítés és nyájas buzdítás szavait szólva törekedhet jobbá, emelkedettebbé tenni a körülötte élőket, a mennyhez és a dicsőséghez irányítva és arra vezetve, hogy minden földi dolog fölött az örök lényegyet, az örökséget, a romolhatatlan kincseket keressék. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1183. o.

Szeptember 13., vasárnap – A jelenvaló igazság Péter írásában

„Annak okáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, hogy tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban.” (2Pt 1:12)

Bármilyen hosszú is legyen utazásunk az örök élet felé, újból és újból számba kell vennünk azokat a lehetőségeket, amelyek során mennyei Atyánk felkínálta kegyelmét, hogy bátorságot és reményt nyerjünk az ígéreteiből... Péter megértette a folyamatos éberség értékét, és érezte a Szentlélek készítetését, hogy kitartoán emlékeztetnie kell a hívőket: legyenek nagyon elővigyázatosak a mindennapi életben.

Előttünk van az élet. Csak rajtunk múlik, hogy válaszolunk-e a hívásra, és követjük-e azokat az útmutatásokat, amelyeket Isten szent Igéjében találunk...

Meg kell nyernünk a mennyet, és el kell kerülnünk az örök tüzet... Még ha hátráltatnak is a körülmények, akkor is kitarthatunk imában, szavainkkal pedig az istenfélelem példáját adhatjuk, és mindez erőteljes bizonyosságtevést fog jelenteni a jó érdekében... Nem engedhetünk meg

magunknak olyan szavakat, amelyekkel csüggedést okozunk vándortársainknak a hit útján. Krisztus az életét adta, hogy vele együtt élhesünk a dicsőségben. Egy örökkévalóságon át fogja viselni a tenyerén a szegek helyét, amikkel a golgotai kereszthez szegezték. – *In Heavenly Places*, 299. o.

Sátán minden oldalról szorongat bennünket, ha nem vigyázunk eléggé, ha nem figyelünk nyitott szemmel csalására és csapdáira, és ha nem vesszük fel Istenünk teljes fegyverzetét: a gonosz tüzes nyilai célba találnak. Az Úr szava rendkívül sok drága igazságot tartalmaz, de a nyájnak most a korszerű igazságra van szüksége. Nagyon veszélyes a hírnökökre nézve, ha elhagyják az időszerű igazság egyes pontjait, és ehelyett olyan dolgokkal foglalkoznak, amelyek nem szolgálják a nyáj egységét és a lelkek megszentelését. Sátán e tekintetben mindent megragad, hogy ártson Isten munkájának...

Ha az Úr kiválasztott hírnökei mindaddig várakoznának, amíg minden akadály elhárul az útjukból, akkor közülük sokan egyáltalán nem mennének el a szétszórt nyáj felkutatására. Sátán kifogásokat hoz eléjük, hogy visszatartsa őket a köteleességteljesítéstől. A hírnökök Istenbe vetett hittel és bizalommal menjenek ki, és az Úr, aki elhívta őket, majd annyira megnyitja előttük az utat, hogy az a munkások javára és nevének megdicsőítésére szolgáljon. Jézus, a nagy Mester a mi példaképünk, neki nem volt hova lehajtania a fejét. Élete a nehéz munka, gond és aggodalom élete volt; végül önmagát adta oda értünk. Azoknak, akik Krisztus helyett kérik a lelkektől, hogy békéljenek meg Istennel, és akik majd az Üdvözítővel együtt akarnak a dicsőségben uralkodni, fel kell készülniük, hogy most szenvedéseinek részeseivé legyenek. „Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő kévéit emelve.” (Zsolt 126:5–6) – *Tapasztalatok és látomások*, 63. o.

Szeptember 14., hétfő – A Jelenések könyve és a végidő

Krisztus tanítványai a dicsőség országának közeli eljövetelét várták. Ám amikor Jézus őket erre az imára tanította, egyben arra is utalt, hogy most még nem jön el; eljöveteléért – mint egy ezután bekövetkező eseményért – imádkozzanak. De ez az ima mégis ígéretet jelentett nekik, mert bár napjaikban még nem érhetik meg az ország eljövete-

lét, Jézus parancsának ténye, hogy annak eljöveteleért imádkozzanak, bizonyíték volt rá, hogy az Isten által meghatározott időben majd biztosan eljön...

De az Ő dicsőséges országának teljes felállítása csak Krisztus második eljövetelkor valósul meg itt a földön. „Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt lévő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének.” (Dán 7:27) Ők öröklik azt az országot, amely számukra a világ kezdetétől fogva elkészítettett (Mt 25:34); és Krisztus ekkor állítja fel királyságát, és veszi át uralmát. – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 107–108. o.

Tápláljuk és ápoljuk a próféták és apostolok hitét – a hitet, mely megragadja Isten ígéreteit, és várja, hogy szabadulást hozzon, akkor és ahogyan jónak látja. A biztos prófétai beszéd végső beteljesülése a mi Urunk és Megváltó Jézus Krisztusunk dicsőséges adventje lesz, amikor eljön mint királyok Királya és uraknak Ura. A várakozási idő talán hosszúnak tűnik, és az embert lesújtják a csüggesztő körülmények. Sokan, akikben bízunk, talán elhullanak az úton. De a prófétával együtt mondjuk bizakodva, aki a példátlan hitehagyás idején így bátorította Júdát: „Az Úr azonban ott van szent templomában: csendesedjen el előtte az egész föld!” (Hab 2:20) Tartsuk mindig emlékezetünkben ezt a vigasztaló kinyilatkoztatást: „Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg: ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el... Az igaz ember a hite által él.” (Hab 2:3–4) – *Próféták és királyok*, 387. o.

Nagy reformra van szükség egy olyan nép felkészítéséhez, amely meg tud állni Isten napján. Ő látta, hogy a magukat népének vallók közül sokan nem készülnek az örökkévalóságra. Az irgalmas Isten intó üzenetet akart küldeni népének, hogy felébresztve kábultságukból arra indítsa őket, hogy elkészüljenek az Úr eljövetele.

Ez az intés a Jelenések könyve 14. fejezetében található. E fejezet szerint a mennyei lények háromszoros üzenetet hirdetnek. Az üzenet nyomán jön az ember Fia, hogy learassa „a földnek aratni valóját”. E figyelmeztetések közül az első angyali üzenet a közelgő ítéletet hirdeti. A próféta látott egy angyalt „az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek,

ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet és a tengert és a vizek forrásait!” (Jel 14:6-7)
– *A nagy küzdelem*, 311. o.

Szeptember 15., kedd – A Jelenések könyvének végidei üzenete
Isten népe szívlelje meg a figyelmeztetést, és ismerje fel az idők jeleit. Krisztus eljövételének jelei túl világosak ahhoz, hogy kételkedjünk bennük. Ezek fényénél legyenek az igazság hitvallói erőteljes igehirdetők. Az Úr mindenkit – a lelkeseket és a gyülekezet tagjait – felszólít arra, hogy ébredjenek fel. Az egész mennyben lázas tevékenység folyik. A történelem hatalmas léptekkel közeledik a végéhez. Az utolsó idők veszedelmei között élünk. Nagy veszedelmek küszöbén állunk, mi mégis alszunk. Ijesztő ez a tétlenség, a buzgalomnak ez a hiánya Isten ügyében. Ez a halálos álom Sátántól ered. Ő uralkodik a meg nem szentelt életű szombattartókon, és veszi rá őket egymás irigylésére, a vádaskodásra és bírálgatásra. Fő célja, hogy a megszen- teletlen szombattartók lekössék Isten szolgálóinak erejét, munkáját, és azzal kelljen tölteniük a drága idejüket, hogy jelentéktelen civódásokat rendezzenek, ahelyett, hogy hirdetnék a hitetleneknek az igazságot...

Eljött az idő, mikor, akik az Urat választják jelen és jövőbeli sorsukul, egyedül benne kell bízniuk. Minden istenfélelmet valló embernek tapasztalattal kell rendelkeznie. A jegyző angyalok pontosan felírják Isten népének szavait és tetteit. Az angyalok figyelik jellemük fejlődését, és lemérik erkölcsi értéküket. Az igazság hitvallói legyenek igazak, és minden erejükkel szolgálják mások felvilágosítását és igazsághoz térítését. Szavaik és tetteik az eszközök, amelyen át az igazság és szent- ség tiszta elveinek el kell jutnia a világhoz. Ők a föld sója és a világ világossága. Láttam, hogy ha a mennyre fordítjuk a tekintetünket, világosságot és békét találunk. De ha a világra nézünk, rájövünk, hogy rövid időn belül minden menedék cserben hagy, és minden jó hamar elmúlik. Nincs menedékünk másban, csak Istenben. A földnek ebben a zavarodott állapotában biztonságban, higgadtak, erősek csak az élő hit ereje által lehetünk. A béke is csak akkor lehet a mienk, ha az Úrban nyug- szunk meg, és szabadítására várunk. – *Bizonyágtételek*, 1. köt., 260, 262. o.

Nem elkerülhetetlen, hogy bárki is behódoljon Sátán kísértésének, beszennyezze lelkiismeretét, és megszomorítsa a Szentlelket. Isten szava mindenről gondoskodott, és mindenki segítséget kaphat a győzelemre való törekvésében. Ha Jézust tartjuk szem előtt, képesek vagyunk hozzá hasonlulni. Akiben hit által él Krisztus, olyan erőt hordoz magában, amely egyre eredményesebbé teszi feladatai elvégzésében. A munkája felvirágzásában megmutatkozó isteni áldás bizonyítja majd, hogy valóban a Megváltó munkatársa. De akármennyire is haladt előre valaki a lelki életében, sohasem ér el egy olyan pontra, ahol már nem lenne elengedhetetlen számára a Szentírás szorgalmas kutatása, mert abban találjuk hitünk bizonyítékait. Hittételeink minden egyes pontját vessük össze a törvénnyel és a bizonyágtétellel, akkor is, ha igazságnak fogadtuk el azokat, mert ha nem állnak meg ezen a vizsgán, akkor „nincs világosságuk”. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 574. o.

Szeptember 16., szerda – Még jobban megérteni Isten üzenetét

Pál e levélben a korinthusiaknak Krisztus hatalmát igyekezett bemutatni, amely megóvhatja őket a gonosztól. Tudta, hogy ha a kijelölt követelményekhez igazodnak, akkor megerősödnek a Magasságos erejében. A segítségükre akart lenni, hogy kiszabaduljanak a bűn rabszolgaságából; hogy munkálhassák a megszentelődésüket az Úr félelmében. Szívükbe véste annak a követelményeit, akinek megtérésükkor odaszentelték az életüket. Így írt nekik: „Ti Krisztusé és nem magatoké vagytok... Mert áron vétettetek meg; dicsőítétek azért az Istent a ti testetekben, amelyek az Istenéi.” (1Kor 6:20) – *Az apostolok története*, 306. o.

Testünk Krisztus tulajdona. Ő megvásárolta azt. Nincs jogunk úgy bánni vele, ahogy nekünk tetszik. Mindazoknak, akik értik az egészség törvényeit, azt is tudniuk kell, hogy engedelmisséggel tartoznak azoknak a törvényeknek, amelyeket Isten plántált be a lényükbe. Az egészség törvényeinek való engedelmisség: személyes kötelességünk. A törvény áthágásának következményeit is nekünk kell elszenvednünk. Egyénileg kell Isten előtt szokásainkért és életmódunkért felelnünk. Ne ezt kérdezzük hát: „Mit csinál a világ?”, hanem: „Hogyan bánjak személy szerint én a testemmel, amit Istentől kaptam?!” – *A nagy Orvos lábnyomán*, 310. o.

Isten azt szeretné, ha olyan magasra jutnánk a tökéletesség útján, amilyenre Krisztus, az ajándék által lehetséges. Arra szólít fel bennünket, hogy válasszuk a jót; hogy lépjunk kapcsolatba a menny eszközeivel; hogy kövessük azokat az elveket, amelyek kialakíthatják bennünk az Úr képmását. Írott Igéjében és a természet nagy könyvében Isten feltárta az élet alapelveit. A mi feladatunk ezeket az alapelveket megismerni és testünk és lelkünk egészségének helyreállításában a mennyyel engedelmesen együttműködni.

Az embernek tudatosítania kell magában, hogy csak akkor élvezheti az engedelmesség áldásait a maguk teljességében, ha elfogadja Krisztus felkínált kegyelmét. Jézus kegyelme ad erőt az Isten törvényei iránti engedelmességre, és tesz képessé a rossz szokások bilincseinek széttörésére. Csak ezzel az erővel lehet elindulni és állhatatosan megmaradni a helyes úton. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 114–115. o.

Isten emléket állított alkotói hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy a Teremtő dicsőségét szemléljük teremtett műveiben. Jézus ugyanezt akarja. Ezért merítette mélységes tanításait a természet szépségéből. Jobban tanulmányozzuk a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon, mint bármely más napon! Ott tanulmányozzuk a Megváltó példázatait, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között. Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békességére és szeretetére irányítja. – *Krisztus példázatai*, 25. o.

Szeptember 17., csütörtök – Isten utolsó felhívása

Ismét mondom, hogy az Úr semmiképp nem szólhatott olyan személy által, aki Isten parancsolattartó egyházát Babilonnak hívja. Való igaz, hogy a búza közé konkoly keveredik, de Jézus Krisztus megmondta: elküldi angyalait, hogy először gyűjtsék kévékbe a megégetni való konkolyt, és utána hozzák be a búzát a csűrbe. Tudom, hogy az Úr szereti egyházát, és azt nem szabad feldarabolni vagy független egységekre szakítani. Ez hatalmas következetlenség lenne. A legkisebb bizonyítékunk sincs arra nézve, hogy egy ilyen dolognak be kellene következnie. Akik erre a hamis üzenetre figyelnek, és másokat is igyekeznek befolyásolni, ők olyan megtévesztés áldozatai, mely további

csalások befogadására készíti elő őket, és végül a megsemmisülésük-höz vezet.

Igaz, hogy az egyháztagok némelyikére büszkeség, önhittség, makacs hitetlenség és a saját elgondolásaikhoz való ragaszkodás jellemző, még akkor is, amikor sok-sok bizonyítékot kapnak arra nézve, hogy a laodiceai egyházhoz intézett üzenet rájuk vonatkozik. Ez azonban nem azt jelenti, hogy az egyháznak el kell töröltetnie. Hadd növekedjen együtt a búza és a konkoly az aratásig, és akkor majd az angyalok elvégzik az elválasztás munkáját. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 68–69. o.

Ennek megfelelően a világ figyelmeztetésének végső munkájában szintén két nevezetes felhívás történik az egyházakhoz. A második angyal üzenete és az égben hallható hang: „Fussatok ki belőle, én népem... Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” (Jel 18:4–5)

Ahogy Isten kihívta Izraelt Egyiptomból, hogy megtarthassák a szombatot, úgy hívja ki most is népét Babilonból, hogy ne a fenevadat és annak képét imádjá. A bűn embere, aki meg akarta változtatni az időket és a törvényt, Isten fölé magasztalta föl magát a hamis szombat világunkba való bevezetésével. A keresztény világ befogadta a pápaság eme szüleményét. Bölcsőben ringatta és táplálgatta, és az emlékünnap elvételével és a hamis szombat felállításával szembeszegült Istennek. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 405–406. o.

A negyedik parancsolat – a szombat parancsolata, amelyet Róma igyekezett félretenni – a Tízparancsolat egyetlen előírása, mely Istenre mint az ég és a föld Teremtőjére utal, és így megkülönbözteti az igaz Istent minden hamis istentől. A szombat elrendelésének célja, hogy megörökítse a teremtés művét, és így az emberek gondolatait az igaz, élő Istenre irányítsa. Az egész Szentírás az Úr teremtői hatalmának tényére, annak bizonyítékára utal, hogy Izrael Istene felsőbbrendűbb, mint a pogány istenségek. Ha a szombatot mindig megtartották volna, az emberek gondolatait és figyelmét a Teremtőjükre irányította volna, mint tiszteletük és imádatuk tárgyára, és sohasem létezett volna bálványimádó, istentelen vagy hitetlen.

Az az intézmény, amely Istenre, a Teremtőre utal, jele az Ő jogos tekintélyének a teremtett lények felett. A szombat megváltoztatása

a római egyház tekintélyének, hatalmának jele vagy bélyege. Azok, akik megértik a negyedik parancsolatnak, a szombat parancsolatának igényeit, és mégis a hamis szombat megtartását választják az igazi szombat megtartása helyett, hódolattal adóznak annak a hatalomnak, amely ezt megparancsolja. – *A megváltás története*, 382–383. o.

Szeptember 18., péntek – További tanulmányozásra
Isten csodálatos kegyelme, „Örök örvendezés” című fejezet.

13.

A HIT LÉPÉSE

Szeptember 19., szombat délután

Ha az isteni jellemet a kereszt fényében szemléljük, akkor irgalmas-ságot, gyengédséget és megbocsátást látunk méltányossággal és igaz-sággal párosulva. Mennyei trónján szemléljük Őt, aki kezén, lábán és oldalán viseli szenvedései jeleit; és ezeket azért szenvedte, hogy meg-békéltesse az embert Istennel. Látjuk az Atyát, a végtelent, megközelít-hetetlen világosságban, aki Fia érdemeiért tulajdonául fogad bennün-
ket...

Ha Krisztust nézzük, a szeretet felmérhetetlen tengerének partján időzünk. Szeretnénk elbeszélni ezt a szeretetet, de szavaink elégtelen-
nek bizonyulnak. Elmondjuk földi életét, értünk hozott áldozatát, köz-
benjárói tevékenységét fenn a mennyben, valamint hogy lakóhelye-
ket készít azok számára, akik Őt szeretik. Ha mindez elvonul előttünk,
akkor felkiáltunk: Ó, milyen nagy és mélységes Krisztus szeretete! (...)

Minden őszinte tanítványban forrón lángol ez a szeretet, mint szent
tűz, szíve oltárán. Ez a föld az a hely, ahol az Atya szeretete megnyil-
vánult Jézus által. Ezen a földön kell Isten gyermekeinek ezt a szerete-
tet feddhetetlen életük által visszatükrözniük. Így vezethetjük a bűnő-
söket a kereszthez, hogy szemlélhessék Isten Bárányát. – *Az apostolok
története*, 333–334. o.

Jézus nem volt érzéketlen a szégyennel és a megvetéssel szemben.
Minden emberhez hasonlóan Ő is érzett keserűséget. De sokkal mélyeb-
ben és erősebben, mint mi, mivel magasztosabb, tisztább és szentebb
természete volt a bűnös ember természeténél, akikért meghalt. Ő a
menny Fensége, aki egyenlő az Atyával, Ő a mennyei seregek Fejedelme,
és mégis olyan halállal halt az emberért, ami megvetést vont maga után.
Ó, bárcsak megértené mindezt a gőgös emberi szív! Ó, milyen jó lenne,
ha a megváltás megértése áthatná az embereket, és arra törekednének,

hogy megtanulják Jézustól a szelídséget és az alázatosságot! – *That I May Know Him*, 339. o.

Ebben az életben csak ízlelgetjük a megváltás csodáit. Véges elménkel mélységesen elgondolkozhatunk azon a szégyenen és dicsőségen, életen és halálon, igazságon és irgalmasságon, amely a kereszten találkozott, de a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudjuk teljesen felfogni, mit jelent. Csak kevés fogalmat alkothatunk a megváltó szeretet hosszúságáról és szélességéről, mélységéről és magasságáról. Amikor a megváltottak úgy látnak, amint Isten látja őket, és úgy ismernek, ahogy Ő ismeri őket, akkor sem fogják teljesen megérteni ezt a szeretetet. De az örök korszakokon át újabb és újabb igazságok tárulnak fel a csodálkozó és elragadtatott értelem előtt. Amikor a földi bajok, fájdalmaik és kísértések elmúlnak, és az okai is megszűnnek, Isten népe még akkor is tisztán és világosan fogja tudni, hogy mi volt a megváltásának az ára.

Az egész örökkévalóságban Jézus keresztyét tanulmányozzák majd a megváltottak, és róla énekelnek. A megdicsőült Krisztusban a megfeszített Krisztust fogják látni. – *A nagy küzdelem*, 651. o.

Szeptember 20., vasárnap – Jézus önfeláldozó szeretete

Krisztus megaláztatása felfoghatatlan az emberi értelem számára, de nem kételkednek istenségében és a világ alapítása előtt való létezésében, akik hisznek az Úr Szavában. Pál apostol így beszél közbenjárónkról, az Atya egyszülött Fiáról, aki valamikor Isten dicsőséges formájában a mennyei seregek parancsnoka volt, és aki később, amikor istenségét emberi formába öltöztette, szolgaként jött le közénk...

Elfogadva az emberi életformát Jézus olyan alázatot tanúsított, mely a mennyei lények csodálatára van. Az emberré válás elfogadása nem lett volna megalázó, ha azt megelőzően Krisztus élete nem lett volna olyan dicsőséges. Gondoljuk át és értsük meg, hogy Ő királyi palástját, koronáját és parancsnokságát tette félre azért, hogy istenségét emberi formába öltöztesse, így ott érje el az embereket, ahol azok elérhetőek voltak, és hogy erkölcsi erővel ruházza fel őket arra, hogy Isten fiai és lányai legyenek. Hogy megváltsa az embert, Krisztus engedelmes volt a halálig, mégpedig a kereszt haláláig. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 243. o.

„Annak okáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Annak okáért az Isten is felmagasztalta Őt, és ajándékozott néki oly nevet, amely minden név fölött való; hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, menyeeiké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Fil 2:5–11) (...)

Ez az a nagy mennyei tárgykor, mely nagymértékben kimaradt a prédikációkból, mert az emberi elme nem ismerte fel Krisztus jelentőségét. Sátán érte el, hogy ez így legyen, hogy a Megváltó ne legyen elmékedés és csodálat tárgya. Ennek a hatalmas és nélkülözhetetlen névnek kellene minden szájról hangoznia. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 184–185. o.

Krisztus feddhetetlen és bűn nélküli volt. Viszont magára véve az emberi természetet ki lett téve az ellenség legádázabb támadásainak, a legaljasabb kísértéseknek és a legnagyobb szenvedéseknek. Megkísértésekor túrt. Atyjafiaihoz hasonlóvá lett, és így megmutathatta, hogy a kapott kegyelem által az ember legyőzheti az ellenség kísértéseit... Hallgassátok meg szavait: „Ímé, jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem, hogy teljesítem a te akarodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:8–9) – *In Heavenly Places*, 41. o.

Szeptember 21., hétfő – A kötelesség hívó szava

Amikor Krisztus az Ő követésére hívta el tanítványait, nem ajánlott nekik kecsesítő kilátásokat ebben a földi életben, nem ígért nekik nyereséget vagy világi méltóságot, és ők sem szabtak feltételeket azzal kapcsolatban, hogy milyen fizetséget kapjanak. Mátéhoz, aki a vámnál ült, így szólt a Megváltó: „Kövess engem! És az felkelvén követte Őt.” Máté, mielőtt a szolgálatába állt, nem kért tőle egy meghatározott összeget, amely megfelelt volna a korábbi foglalkozásában kapott fizetésének. Minden kérdezősködés és tétovázás nélkül követte Jézust. Ele-

gendő volt számára, hogy a Megváltóval járhat, hallhatja szavait, és közösen munkálkodhat vele.

Ugyanez történt a már előbb elhívott tanítványokkal is. Amikor Jézus elhívta Pétert és társát, hogy kövessék Őt, ők azonnal otthagyták a hálójukat és csónakjukat. Néhány tanítványnak voltak barátai, akikről gondoskodni kellett. Amikor azonban megkapták a Megváltó meghívását, nem ingadoztak, és nem kérdezték, miből éljenek meg, és tartsák el a családjukat. Egyszerűen engedelmeskedtek a hívásnak, és amikor Jézus később megkérdezte tőlük: „Mikor elküldtelek benneteket erszény és táska nélkül, volt-e valami fogyatkozásotok?” – azt felelhatték: „Semmiben sem!” (Lk 22:35) – *Az evangélium szolgálói*, 113. o.

Sokan képtelenek határozott terveket készíteni a jövőjükre. Bizonytalanságban élnek. Nem látják ügyeik kimenetelét, és ez sokszor aggasztja és nyugtalanítja őket. Ne felejsük el, hogy Isten gyermekeinek az élete zarándoklat ezen a világon! Nem vagyunk elég bölcssek saját életünk megtervezéséhez...

Krisztus nem készített terveket földi életében maga számára. Elfogadta az Úr terveit, és az Atya napról napra tárta fel előtte e terveket. Így kellene nekünk is magunkat Istenre bízni, hogy életünk az Ő akaratának egyszerű megvalósulása legyen. Ha utunkat órá bízunk, Ő igazgatja a lépteinket.

Nagyon sokan, miközben ragyogó jövőt terveznek maguknak, kudarcra ítélik az életüket. Engedd, hogy Isten készítsen neked terveket! Kisgyerekként bízzál annak a vezetésében, aki „híveinek lábát megoltalmazza” (1Sám 2:9). Az Úr sohasem vezet gyerekeit más-képp, mint ahogy ők maguk is választanák, ha kezdettől fogva látnák a véget, és fel tudnák fogni, hogy milyen dicső az a cél, amit Isten munkatársaiként megvalósíthatnak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 478–479. o.

Az első lecke, amit mindenkinek meg kell tanulnia, aki Istennel akar együtt munkálkodni, az, hogy ne önmagában bízson, mert így készülhet fel a Krisztus jellemében való részesülésre. Ezt nem lehet tanulással elnyerni a legmagasabb szintű iskolákban sem. Ez a bölcsesség gyümölcse, ami egyedül az isteni Tanítótól származik. – *Jézus élete*, 249. o.

Szeptember 22., kedd – Pál: Isten választott edénye

Nagyon komoly és mélyen megható ezután az apostol szava a korinthusi testvérekhez, hogy ismét gondolkozzanak el Megváltójuk páratlan szeretetén. „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét – írta –, hogy gazdag lévén szegénnyé lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8:9) Ti ismeritek azt a magasságot, ahonnan leereszkedett, valamint azt a mélységes megalázkodást, amelyet magára vállalt. Miután rálépett az önmegtagadás és önfeláldozás ösvényére, többé nem tért le arról, amíg az életét oda nem áldozta. Mennyei trónja és földi keresztye között nem volt számára nyugalom.

Pál apostol pontról pontra, részletesen kifejtett mindent, hogy valamennyien, akik a levelét olvasni fogják, teljesen megértsék az Üdvözítőnek értük való csodálatos megalázkodását. Bemutatta nekik Krisztust, aki mint Isten az Atyánál időzött, és vele együtt fogadta az angyalok hódolatát. Azután szemléltette útját le az emberi sors megalázó mélységeibe. Pál meg volt arról győződve, hogy ha sikerül megértetni velük azt a csodálatos áldozatot, amelyet a menny Fensége hozott, minden önzést számúznak az életükből. Bemutatta előttük, hogy Isten Fia miként vetette le a dicsőségét, és vette önként magára az emberi természetet. Sőt, szolgává alázta magát, egészen a halálig, „a keresztfának haláláig” (Fil 2:8), hogy az elbukott emberiséget megalázottságából felemelje reményre, öröme a mennyek országában. – *Az apostolok története*, 332–333. o.

Pál szíve szeretettől izzott a bűnösökért. Minden erejét bevetette a lélekmentés munkájába. Isten országának ő volt a legönmegtagadóbb és legkitartóbb munkása. Az elnyert áldásokat alkalmaknak tekintette, hogy másokkal megossza. Soha nem mulasztott el egyetlen lehetőséget, hogy az Üdvözítőről beszéljen, vagy felsegítse az ínségben levőket. Helységről helysére járva prédikálta Krisztus evangéliumát, és alapított gyülekezeteket. Mindenütt, ahol meghallgatták, igyekezett lerontani a gonosz munkáját: férfiakat és nőket vezetett el az életszenség, az igazság útjára. – *Az apostolok története*, 367. o.

Az Úr mindig megszabja az ember munkáját. Itt látható az isteni és az emberi együttműködése. Itt az ember, aki az adott isteni fénynek engedelmeskedve munkálkodik. Ha Saul azt mondta volna: „Uram,

semmi készség nincs bennem, hogy kövessem kifejezett utasításaidat, munkáljam üdvösségemet”, akkor ha az Úr tízszer annyi világosságot ragyogtatott volna Saulra, az is hiábavaló lett volna.

Az ember dolga együttműködni Istennel. S ez a legkeményebb, leg-súlyosabb harc, mely a szándék és a nagy elhatározás és döntés óráján jön az emberhez, hogy Isten akaratához és Isten útjához hajlítsa akaratát a kegyes befolyásokra támaszkodva, melyek egész életét végigkísérik... A cselekvés nem az érzés és hajlam tetszését szolgálja, hanem mennyei Atyánk ismert akaratát. Kövessétek és engedelmesskedjétek a Szentlélek vezetésének. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 757. o.

Szeptember 23., szerda – A szeretet kényszerítő ereje

„Krisztusnak szerelme szorongat minket” (2Kor 5:14) – jelentette ki Pál. Ez volt életvitelének vezérelve, ösztönző ereje. Ha a kötelesség útján buzgósága egy pillanatra ellankadt, egy pillantás a keresztre azt eredményezte, hogy újra felövezte elméje derekát, és előretört az önmegtagadás útján. Testvéreiért végzett munkájában jórészt a Krisztus áldozatában megmutakozó végtelen szeretetre és e szeretet mindent legyőző, kényszerítő erejére támaszkodott. – *A nagy Orvos lábnymán*, 500. o.

Péter háromszor tagadta meg nyíltan Urát, és Jézus most háromszor kérte tőle a biztosítást szeretetéről és hűségéről kérdéseivel, amelyeket kihegyezett nyilakként lőtt bele Péter fájó szívébe. Az összegyűlt tanítványok előtt a Mester feltárta Péter bűnbánatának mélységét, és megmutatta nekik, hogy milyen mélyen aláztatós lett az egykor dicsekedő tanítvány.

Péter természetétől fogva heves és megfontolatlan ember volt. Sátán arra használta fel Péternek ezeket a jellegzetes tulajdonságait, hogy legyőzze, elbuktassa őt. Éppen Péter bukása előtt mondta neki Jézus a következőket: „Simon! Simon! Ímé, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén a te atyádfiait erősítsed.” (Lk 22:31–32) Most eljött ez az idő, és a változás nyilvánvaló volt Péterben. Az Úr nyomatókos, megpróbáló kérdései nem váltottak ki belőle semmiféle tolatokodó, önelégültséget mutató választ. Megalázkodása és bűnbánata

következtében Péter jobban felkészült, mint valaha is, arra, hogy a nyáj pásztoraként működjön. – *Jézus élete*, 812. o.

Péter esetében egy szívet vizsgáló kérdésre volt szükség, és ugyanerre van szükség a mi esetünkben is. A helyreállítási munka nem végezhető el, csak ha gyökerestül kitépik a gonoszt. Ha a keserűség gyökerei a szívben maradnak, újból és újból vadhajtásokat növesztenek. Ezért a gonosznak még a rejtett, mélyre hatoló gyökereit is ki kell tépni...

Ez a feladata minden léleknek, aki meggyalázta Istent, és szívfájdalmat okozott Krisztusnak, amikor elutasította az igazságot és a szentséget. Ha a megkísértett sikeresen veszi ezt a folyamatot és próbát, ha énje nem támad fel, és ha a megpróbáltatások miatt nem zúgolódik, akkor mindez azt igazolja, hogy a lélek ténylegesen meghalt önmagának, és most már Istenért él. – *Conflict and Courage*, 322. o.

Az első munka, amit Krisztus rábízott Péterre a szolgálatba való visszaállítása után, a bárányok legeltetése volt. Ez olyan munka volt, amelynek a végzése terén Péter kevés tapasztalattal rendelkezett. Ez a munka nagy gondoskodást és gyengédséget, sok türelmet és állhatatosságot követelt. Ez a munka tulajdonképpen arra hívta el a tanítványt, hogy azokat szolgálja, akik még fiatalok voltak a hitben; tanítsa a tudatlanokat; magyarázza nekik a szent írásokat, és oktassa őket hasznos együttműködésre Jézus szolgálatában. Egykor Péter nem volt alkalmas erre a feladatra vagy éppen a szolgálat fontosságának a felfogására. A Megváltó azonban most éppen ennek a munkának az elvégzésére hívta el. Erre a munkára a szenvedésről és a bűnbánatról szerzett saját tapasztalata készítette fel. – *Jézus élete*, 812. o.

Szeptember 24., csütörtök – Elkötelezett szeretet

Azért, hogy megerősödhessen hite végső próbájára, az Üdvözítő feltárta előtte jövőjét. Megmondta neki, hogy egy hasznos élet leélése után, mikor életkora már elfogyasztotta erejét, valóban követheti majd Urát. Jézus kijelentette neki: „Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahová akartál; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a kezedet, és más övez fel téged, és oda

visz, ahová nem akarod. Ezt pedig azért mondta, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti meg majd az Istent.” (Jn 21:18–19)

Jézus így egészen nyilvánvalóvá tette Péter számára halálának a módját. Sőt, még kezének a kereszten való kiterjesztését is megjövendölte neki. Majd ismét azt parancsolta tanítványának: „Kövess engem!” (Jn 21:19) Pétert nem bátortalanította el halálméneke a kinyilatkoztatása. Felkészültnek érezte magát arra, hogy bármiféle halált elszenvedjen Uráért...

Hajdan Péter... emberként, mennyből küldött tanítóként szerette Jézust. Most azonban már Istenként szerette. Megtanulta a leckét, hogy számára Krisztus volt „minden mindenben” (1Kor 15:28). Most már készen állt arra, hogy részt vegyen Ura szolgálatában, amelyhez az áldozat is hozzátartozott. Mikor végül Pétert keresztre feszítették, akkor saját kérésére fejjel lefelé függesztették fel, mert azt gondolta, hogy túl nagy megtiszteltetés lenne számára, ha ugyanazon a módon szenvedné el a halált, mint a Mestere. – *Jézus élete*, 815. o.

„Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta érettünk; mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.”

A Szentlélek kiárasztása után a tanítványok széjjeljártak hirdetni az élő Megváltót. Egyetlen vágyuk a lelkek üdve volt. Emellett megízlelhatték a szentek közösségének szépségét is. Egymás iránt tapintatosak, figyelmesek, önmegtagadók és az igazságért minden áldozatra készek voltak. A mindennapi érintkezésben azt a szeretetet tanúsították egymással szemben, amelyet Krisztus parancsolt nekik. Ezt a szeretetet igyekeztek nyájas szavak és önzetlen cselekedetek által felébresztetni mások szívében is.

Ezt a szeretetet, az új parancsolat iránti készséges engedelmisséget kell a hívőknek mindenkor kinyilvánítaniuk. Olyan bensőséges összeköttetésben éljenek Krisztussal, hogy teljesíteni tudják összes követelményeit. Őket választotta ki Isten, hogy életükkel dicsőítsék a Megváltó hatalmát, aki büntelensége által igazította meg őket. – *Az apostolok története*, 547. o.

Az isteni szeretet akkor szól a legmegindítóbban az emberi szívhez, amikor ugyanarra a gyöngéd részvételre serkenti, mely Jézus életét jellemezte. Csak az szereti igazán az Urat, aki önzetlen szeretettel viseltetik atyjafia iránt...

Aki sohasem tapasztalta meg személyesen Krisztus gyöngéd, megnyerő szeretetét, nem vezethet másokat az élet forrásához. Ez a szeretet kényszerítő hatalom, amely arra indítja az embert, hogy társalgásában és másokért való tevékenykedésében egyaránt a Megváltót nyilvánítsa ki. Isten munkásainak fáradozásait csak úgy koronázhatja siker, ha ismerik Jézust. Ehhez azonban mindenekelőtt szeretetét kell ismerniük. A menny aszerint ítéli meg használhatóságukat, tudnak-e úgy szeretni, ahogy Jézus szeretett, és munkálkodnak-e úgy, ahogyan Ő munkálkodott. – *Az apostolok története*, 550. o.

